This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

44

Continued

TAYLOR INSTITUTION

Arch. A.G153.781

(1017)

Κρουμβαχερ Γ. 218

DEPARTMENT OF BYZANTINE
AND MODERN GREEK IN THE
UNIVERSITY OXFORD

SYNTIPAE

PHILOSOPHI PERSAE

FABVLAE LXII.

GRAECE ET LATINE

EX

DVOBVS CODICIBVS MOSQVENSIBVS

PRIMVM EDIDIT

ET

ANIMADVERSIONES ADIECIT

CHRISTIANVS FRIDERICVS MATTHAEI,

LITTERARVM HVMANIORVM IN VNIVERSITATE CAESAREA MOSQVENSI PROFESSOR PVBLICVS ORDINARIVS.

Acceſſerunt Scholia inedita Porphyrii aliorumque ad Iliados Homeri Ω. et notitia variorum Codd. MSS.

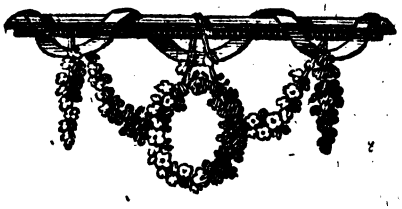

LIPSIAE, 1781.

IMPENSIS CHRISTIANI RVDIGERI

VNIVERS. CAESAR. MOSQVENS. BIBLIOPOL.

PROSTAT LIPSIAE APVD ADAM FRIDER. BOEHMIVM,

AMSTELODAMI APVD VIDVAM H. MERCVS.

G.8

ILLVSTRISSIMO

ATQVE

EXCELLENTISSIMO

DOMINO

SERGIO GERASIMIDI A DOMASCHNEW

SACRAE CAESAREAE MAIESTATIS

OMNIVM ROSSIARVM CAMERARIO ACTVALI

ACADEMIAE SCIENTIARVM PETROPOLITANAE

DIRECTORI ETC. ETC.

VIRO
VIRTVTE, PRVDENTIA
DOCTRINA
ET
MERITIS
ERGA
PATRIAM
LONGE OMNIVM CLARISSIMO
FAVTORI
ET
PATRONO
LITTERARVM
OPTIMO MAXIMO
HVNC A SE EDITVM LIBELLVM
IN
GRATI ANIMI SVI MONVMENTVM

OBTVLIT

CHRISTIANVS FRIDERICVS MATTHAEI.

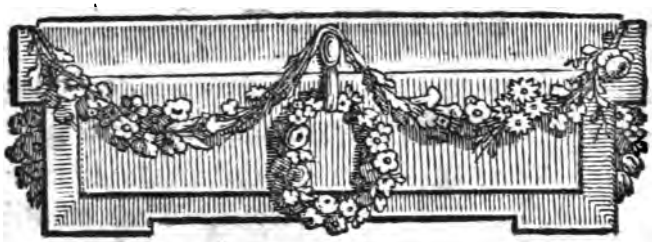

LECTORIBVS
AEQVIS ET DOCTIS
S. P. D.
CHR. FR. MATTHAEI.

Duos omnino libellos olim fuiſſe, qui Syntipae, Philoſophi Perſae, nomen prae ſe ferrent, ex [1]) Cangii gloſſario mediae et infimae graecitatis et ex Manuſcripto Codice, Moſquenſi, quem nos tractauimus, videtur apparere. Alter continet fabulam de Cyro, Perſarum rege, eiusque filio, pellice et ſeptem philoſophis aulicis. Huius indicem Cangius et ex eo Fabricius [2]) notarunt. Conuenit in omnibus cum Codice Moſquenſi. Alter liber, cuius notitiam a nemine adhuc traditam puto, παραδειγματικοὶ λόγοι

1) Vide T. II. p. 33. in indice auctorum.
2) Bibl. Gr. Vol. X. p. 339.

inſcriptus fuiſſe videtur. Fabulae certe, quas nunc primum edidimus, in Codice hunc indicem habent: Συντίπα τᾶ φιλοσόφᾳ ἐκ τῶν παραδειγματικῶν αὐτᾶ λόγων. Nam etſi illi priori libello etiam inſertae ſunt narrationes et fabulae, tamen ibi XXVII. tantum reperiuntur, ſuntque ab his, quae hic leguntur, diuerſae. Vtrumque librum Syriace ſcriptum ſuadente Gabriele, vrbis Melonymi Duce, graecum fecit Michaël Andreopulus, Grammaticus, homo Chriſtianus, vt ex eius epigrammate, quod infra reddidi, intelligitur. Horum virorum aetatem, quod nullibi quicquam de eis proditum inueni, non poſſum definire. Illud certum eſt, vtrumque apographum Moſquenſe ante Sec. XIV. ſcriptum eſſe. Graecitas et oratio interpretis prope accedit ad eam, quae eſt in fabulis Aeſopi. Minus tamen pura eſt in multis, diſſolutior interdum etiam, crebrisque repetitionibus et verborum ambagibus taedioſa et moleſta. Facta plerumque nude narrantur, nullis interpoſitis ſententiis aut iudiciis. Lepore autem et gratia magis etiam carent, quam ſimplicitate et breuitate. Inuentio tamen haud raro probabilitate et facilitate commendatur. Quae vero me impulerint rationes, vt has fabulas ederem, non video; cur hic diſſimulem.

Pri-

Primum enim non ſolum ineditas, ſed prorſus ignotas eſſe ſciebam. Tum ad hiſtoriam ingenii humani pertinere credebam, ſcriptores omnis generis omniumque aetatum cognoſcere. Deinde non ita inficetas et abſurdas reperiebam, quin eius locus aſſignari poſſet inter Aeſopi fabulas, quas nunc haberemus et inter Ignatii tetraſticha. Praeterea videbam, emtores exiguam pecuniae facturos eſſe iacturam, ſi paruum hunc libellum emerent. Poſtremo impiger animus me ſollicitabat, vt ſaltem leuiori opera voluntatem ſtudiumque meum amatoribus litterarum graecarum commendare conarer, quod mea in rebus grauioribus irrita fuiſſent conſilia. Codex ergo, quo vſus ſum, eſt Bibliothecae Sanctiſſimae Synodi num. CCLXXXV. in quarto. Is varios libellos variis temporibus ſcriptos et deinde in vnum volumen collectos continet. De ſingulis non opus eſt dicere, cum alibi [3]) iam argumentum diligentius notarim. Syntipae continet duos libellos, fabulam illam de Cyro, et has fabulas, bis a duobus negligentiſſimis hominibus

3) In indice Codicum Manuſcriptorum Moſquenſium, qui nunc Petropoli typis Academiae Scientiarum exprimitur.

scriptas. Vtrumque apographum scriptum est in charta bombycina Sec. vt videtur XIV. aut XIII. Duo tamen diuersa exemplaria illi scribae expressisse videntur. Nam et lectiones probas diuersas habent et in vitiis raro consentiunt estque non nunquam exemplum alterum altero integrius. Vt vero lectores ipsi iudicare possent, quot vitiis refertus esset codex, epigramma, quod folio 250. ante fabulam de Cyro legitur, hic adposui.

Ὁι ἀρχὴ τῆς βίβλε ἔνε ἔτος.

Τῷ μυθογράφῳ συντίπα κατὰ σύρες,
Μάλλον δὲ περσῶν τῶς σοφῶς λογογράφες,
Αὐτη πέφυκενῆς βλέπεις δέλτος φίλε,
Ἣν καὶ συρικῆς τοῖς λόγοις γεγραμμένην
Εις τῆν παρέσαν αὐτὸς ἐλάδα φρέσιν
Μετήγαγόν τε καὶ γέγραφα τῆν βίβλον
Τογραμματικὸν ἔχατος γὲ τυγχάνων
Ἀνδρεόπωλος μιχαὴλ χριςῷ λάτρης
Ἔργον τεθεικῶς πρὸς τεταγμένον τόδε,
Παραγαβριὴλ τῷ μεγισάνε κλέες,
Δεκὸς σεβαςῷ πόλεως μελωνύμε,
Ὡς ἐςὶν χριςῷ θερμῶς ὄντος οἰκέτης,
Ὡς καὶ διωρίσατο γραφῆναι τάδε
Ὅτι γεμὴ πρός ἐςι ρωμαίων βίβλοις
Ἡ συγγραφῆ γὰρ ἥδε τῶς κακεργάτας
Διαδύρι μάλιςα καὶ πρὸς τῷ τέλει
Πράξεις ἐπαινεῖ τῶς καλῶς εἰργασμένας.

Haec

Haec ergo ita correxi.

Ἡ ἀρχὴ τῆς [4]) βίβλε ἔχει ἔτες.

Τῷ μυθογράφῳ συντίπα κατὰ σύρες,
Μᾶλλον δὲ περσῶν τῷ σοφῷ λογογράφῳ
Ἄυτη πέφυκεν, ἣν βλέπεις, δέλτος, φίλε,
Ἣν καὶ συρικοῖς τοῖς λόγοις γεγραμμένην,
Εἰς τὴν παρῶσαν αὐτὸς ἑλλάδα φράσιν
Μετήγαγόν τε καὶ γέγραφα τὴν βίβλον,
Τῶν γραμματικῶν ἕκατός γε τυγχάνων,
Ἀνδρεόπωλος [5]) μιχαὴλ, χριστῷ λάτρης,
Ἔργον τεθεικὼς προστεταγμένον τόδε
Παρὰ γαβριὴλ, τῷ μεγιστάνι κλέες,
Δεκὸς σεβαστῷ πόλεως μελωνύμε,
Ὃς ἐστι χριστῷ θεραπὸς ὄντως ἱκέτης, [6])
Ὃς καὶ διωρίσατο γραφῆναι τάδε,
Ὅτι γε μὴ πρόσεστι ῥωμαίων βίβλοις.
Ἡ συγγραφὴ γὰρ ἥδε τὲς κακεργάτας [7])
Διασύρει μάλιστα, καὶ πρὸς τῷ τέλει
Πράξεις ἐπαινεῖ τὰς καλῶς εἰργασμένας.

4) Videtur ſcriba intelligere exemplar, quod ſecutus eſt. Poſſis etiam ἔνι αὕτη coniicere, pro ἔνε ἔτος.

5) De his vocabulis, quae deſinunt in πωλος et πελος v. Cangii Gloſſarium T. I. p. 1213. in πωλος. Nota ſunt Moſchopulus, Xanthopulus, Syropulus etc.

6) Poſſit etiam legi οἰκέτης.

7) Video laudari κακεργέτης, vt εὐεργέτης. Sed κακεργάτις, feminino genere habet Syneſ. T. II. p. 28. τίς ἀξία γένοιτ' ἂν δίκη ψυχῆς κακεργάτιδος; Obiter etiam κακεργασία notari poteſt ex praefatione Euſtathii ad Dionyſ. Periegetam p. 5. in fine.

In eodem Codice, quod obiter moneo, legitur etiam Vita Aesopi, cuius initium est, Κατὰ πάντα τὸν βίον γενόμενος βιωφελέσατος ἄνθρωπος ἔτος, τῇ μὲν τύχῃ γέγονε δοῦλος. Hanc excipiunt eiusdem fabulae, in quibus sunt quadraginta quinque ineditae. Ceterae comparatae cum editione Heusingeri hoc ordine leguntur. Fabula 5. 7. 124. 127. 6. 10. 129. 125. 24. 25. 126. 16. 22. 12. 130. 18. 13. 23. 24. 28. 29. 139. 142. 140. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 132. 37. 137. 38. 39. 138. 144. 40. 41. 56. 42. 44. 46. 57. 58. 141. 47. 48. 49. 51. 52. 53. 54. 59. 60. 62. 134. In his varietates et vitia haud pauca deprehenduntur, quod magis etiam apparebit, si hic duarum fabularum adscripsero variantes lectiones.

Fab. V. edit. Heusing. Isenaci 1771. 8.	Codicis Mosquensis Fab. I.
αὐτῷ συνήντησε τὸ μὲν πρῶτον.	ἀπήντησεν αὐτὸν καὶ ὡς αὐτὸν ἐθεάσατο.
ἔπειτα τὸ δεύτερον θεασαμένη.	ἐκ δευτέρου δὲ αὐτὸν παρατυχοῦσα.
ἐ μήν.	ἐχ.
πρότερον.	πρότερον δέ.
τοῦτον θεασαμένη.	θεασαμένη αὐτόν.
ἔτως αὐτῆ.	αὐτῆ abest.
ὡς καί.	καὶ abest.
διαλεχθῆναι.	διαλεχθῆναι αὐτόν.
ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι συνήθεια.	ἑρμηνεία τῆ μύθε. ἔτως δηλοῖ ὁ μύθος, ὅτι ἡ συνεχὴς συνήθεια.
εὐπρόσιτα ποιεῖ.	κατα πραΰνει.

Fab.

Fab. V. edit. Heuſing. Fab. II. Cod. Moſq.

In hac fabula prorſus diſſentit codex ab editione. Praeſtat ergo totam hic, vt in codice legitur, exhibere.

Ἀλώπηξ ὑπό τινος παγῖδος τὴν ἀρᾶν ἀποκοπήσα ἐξ αἰχύνης βίον ἀβίωτον ἔχειν ἐδόκει. ἔγνω δὲ τρόπῳ ὡς καὶ τὰς ἄλλας εἰς τὴν αὐτὴν παγῖδα προσαγαγεῖν, ἵνα τὸ ἴδιον πάθος κοινὸν ἐλαττομα γένηται καιαυτᾶις· καὶ δὴ ἀπάσας συναθροίσασα παρῄνει αὐτὰς, τὰς ἀρᾶς ἀποκόψαι, λέγουσα· ὡς ἃ μόνον ἀπρεπὴς ἐσὶν ἡ ἀρά, ἀλλὰ καὶ περισσὸν αὐταῖς προσήρτηται βάρος. τούτων δέ τις ὑπολαβοῦσα ἔφη εἰ σοὶ τοῦτο συνέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρὰ τῶν πολλῶν γινόμεναι συμβουλίαι, οὐ δι' εὔνοιάν τινα, ἀλλ' ἢ διὰ τὸ αὐτῶν συμφέρον.

Opportune dum haec ſcribo, in mentem mihi venit alius Codex Typographei Synodalis, ex quo nuper Demetrii Cydonii edidi epiſtolas. In eo Ignatii leguntur tetraſticha. Quae cum examinabam ad editionem Phaedri Lipſienſem anni 1768. in 12. (nec enim aliam hic nanciſci poteram,) nouem reperiebam tetraſticha, quibus iſta editio careret. Cum vero nec Neueleti

leti editio, nec Thomae Thirwitti, Cel. V. de [8]) Babrio disputatio ad manus fit, nescio, an pro ineditis habenda sint. De versione qualicunque mea, (nec enim Latinam appellare licet,) hoc tantum moneo, eam ideo a me additam esse, ne litterarum graecarum expertes ab libelli huius emtione prorsus deterrerentur. Restat nunc, vt pauca de Porphyrii ceterorumque in Homerum scholiis dicam, quae in fine huius libelli adieci.

Tres omnino codices Homeri, qui Porphyrii et aliorum inedita scholia contineant, mihi quidem noti sunt, Leidensis, Lipsiensis et Mosquensis. De Leidensi diligenter exposuit Valckenarius, Vir Summus, non solum in editione Ammonii, sed singulari etiam Dissertatione, quae Virgilio, a Fuluio Vrsino ex scriptoribus graecis illustrato, adiecta legitur. Lipsiensem in sua Homeri editione tractauit et de eo disseruit in praefatione ad volumen I. p. V. Ernesti, Vir Summus, Praeceptor quondam meus, cuius memoriam ob beneficia, quae multa et magna et illustria in me contulit, dum viuam,

8) Argumentum huius dissertationis diligenter recensuit Vir Doctus in Batauis. v. Bibliothecae Criticae Vol. II. p. 120. seqq.

viuam, colam. Ex horum duorum virorum ſcriptis apparet, Leidenſem Codicem circa finem Iliados Ψ, Lipſienſem autem ineunte rhapſodia P deficere. His ergo motus ſum, vt ſcholia ad priores 475. verſus Iliados Ω. quae in ſolo Moſquenſi reperirentur, hoc tempore ſpeciminis cauſa ederem. Sed de eo iam accuratius dicendum eſt. Seruatur in bibliotheca Sanctiſſimae Synodi, eſtque num. LXXV. Scriptus eſt in charta laeuigata Sec. vt videtur XIV. Leidenſi in omnibus ſimilis eſt, quod pluribus locis, a Valckenario editis, comparandis intellexi. In hoc tamen ab illo differt, quod interdum [9]) plura habet ſcholia et errores pauciores. Vehementer ergo dolendum eſt, quod ita mutilatus ad nos peruenit. Nec enim totam Iliada continet, ſed paucos libros integros, paucorumque fragmenta. Incipit ab Il. α. verſ. 195. Deſinit in Il. ω. verſ. 475. Integri libri adſunt π. υ. φ. χ. ψ. Fragmenta autem haec habet α. a verſ. 195. ad 331. et a verſ. 604. ad finem. β. a verſ. 1. ad 304. a 391. ad 406. a 424. ad 440. ε. a verſ. 438. ad finem. ζ. a verſ. 1. ad 97. a 234. ad 301. a 438. ad finem. η. a verſ. 1.

9) Sic Il. X. v. 71. ſeptem deinceps ſcholia habet, quibus editio Valckenarii caret.

verſ. 1. ad 24. λ. a verſ. 65. ad 133. a 340. ad finem. μ. a verſ. 1. ad 60. ξ. a verſ. 237. ad finem, ω. a verſ. 1. ad 475. Quomodo Leidenſis, Lipſenſis et Moſquenſis inter ſe virtutibus et vitiis differant, vel ex vno ſpecimine quodammodo cognoſci poteſt. Ponamus ergo variantes lectiones ad Il. π. verſ. 233. vbi Erneſti codicem Lipſienſem et Leidenſem in animaduerſionibus ſuis comparauit. Ibi ergo Codex Moſquenſis conſentit cum Voſſiano, ſeu Leidenſi in Σμινθέα. Mox vitioſe Πίνδαρος habet, pro Πάνδαρος. Paullo poſt ὃ τιμᾶταϳ ὁ ζεύς. Pro δωδῶναϳ, exhibet δωδωναῖε δέ. Pro παρὸ, cum Leidenſi habet παρ' ὅσον, et δίδωσι, pro ἀναδίδωσι. Rurſus conſentit cum Leidenſi in ὑπὸ τᾶ ἀρανᾶ. Paullo poſt vocabula ſic ordinat, ἔναϳ λευκὸν ἐκεῖ Φασίν. Poſt καλέμενον, habet ſic: οἱ δὲ πελαϛικὲ, pro [20] πελασγικὲ, quod valde placet. Tandem ὅτι ἄπωθεν habet, pro ὅτι ἄποθεν. Praeter modo laudatos Codices Valckenarius in illa diſſertatione tres memorat, Wittianum quendam, quem Dordraci quondam fuiſſe tradit, Lipſienſem ſecundum et Florentinum, ex quo ſcho-

20) De πελασγικὲ, quod obiter noto, videri poteſt Strabo Lib. V. p. 338. qui ibi hunc locum tractat.

ſcholia ad Il. ι. cura Horneii prodierunt. Iſtis omnibus palmam praeripere videtur Venetus bibliothecae S. Marci, quem nuper Villoiſonus, Vir Generoſiſſimus atque Doctiſſimus, vti ex eius ad me litteris cognoui, inuenit. Primum et ſecundum librum Iliados proxime, vt audio, ex Leidenſi codice edet Waſſenbergius, Vir Cel. diſciplinae Magni Valckenarii alumnus et in cathedra Franequerana ſucceſſor. Tota autem Ilias Villoiſoni cura prodibit ex codice Veneto, cui Porphyrii ceterorumque ſcholia ex Vaticano codice accedent, quae ei ſponte obtulit Hieronymus Zuliani, Venetorum ad Pontificem Maximum legatus, Vir Illuſtriſſimus atque Excellentiſſimus. Idem quoque me rogauit, vt Moſquenſis codicis ſcholia et variantes lectiones ſibi mitterem. Quod vt faciam Viri Amiciſſimi propenſiſſimus erga me animus graecarumque litterarum commodum poſtulat. De meo in his ſcholiis edendis conſilio paucis abſoluam. Prima mihi cura fuit, vt emendatiſſime prodiret. Poſtea diligenter commentarium Euſtathii et ſcholia Pſeudo-Didymi comparaui, vt appareret, quid noui ex his ſcholiis acceſſiſſet. Tandem adieci variantes lectiones ex Codice Moſquenſi et ex editionibus non multis, quae ad manus erant. In his animaduer-

aduerſionibus ergo 2. notat Codicem Moſquenſem ſecundum, quem modo recenſui. A. Aldinam ſecundam anni 1517. D. Baſileenſem cum ſcholiis Didymi, anni 1541. R. Romanam cum commentario Euſtathii. S. Collectionem Stephanianam anni 1566. Praeterea interdum commemoraui duos alios codices Moſquenſes 1. et 3. quos in Iliade, et diuerſum ab iſtis, quem in Odyſſea contuleram. Acceſſerunt quoque nonnulla ex Lexico Manuſcripto et Apographo Gloſſarii Cyrilli, quae penes me ſunt, de quibus alibi accuratius dicam. Vbique autem ante oculos habui editionem Lipſienſem Erneſti, ad quam Codices et editiones examinaui. Haec ergo ſunt, quae Veſtra, Lectores Doctiſſimi et Humaniſſimi, intereſſe putaui, vt commemorarem. Valete mihique fauete. Dab. Moſquae d. XV. Mai. 1780.

ΣΤΝ-

ΣΥΝΤΙΠΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΜΥΘΟΙ

ΕΚ ΤΩΝ

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΚΩΝ ΑΥΤΟΥ

ΛΟΓΩΝ.

ΣΥΝΤΙΠΑ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ
ΜΥΘΟΙ

α.

Ὄνος καὶ τέττιξ.

Ὄνος [1]) ἀκούσας φωνῆς τέττιγος, ἡδέως αὐτῇ [2]) ἐπετέρπετο, καὶ τὸν τέττιγα ἐπηρώτα λέγων, τί ἄρα τρεφόμενος ἔτω γλυκείαν ἔχει τὴν φωνήν; ὁ δὲ τέττιξ τῷ ὄνῳ ἀντέφησεν, ἡ ἐμὴ τροφὴ ἀήρ ἐστι καὶ δρόσος. ὁ δὲ ὄνος τούτου ἀκούσας τοῦ ῥήματος, ἐνόμισε μέθοδον εὑρηκέναι, δι' ἧς ὁμοίαν τῷ τέττιγι [3]) σχοίη τὴν φωνὴν, καὶ τὸ στόμα εὐθὺς ἀνοίξας πρὸς τὸν ἀέρα [4]) κεχήνωτο, [5]) ὡς δεξόμενος δηθεν δρόσον εἰς διατροφὴν, ἕως οὗ τῷ λιμῷ [6]) τέλεον διεφθάρη.

Οὕτως ἀ δεῖ τινὰ τὰ φυσικὰ τοῖς παρὰ φύσιν ἐξομοιοῦν καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἀφρόνως ἐπιχειρεῖν.

1) ἀκούσας φωνῆς] ἀκούσας φωνήν. Cod. 1.
2) ἐπετέρπετο] ἐξετέρπετο. Cod. 1. Ἐκτέρπειν nullibi memini legere. Homer. Odyss. ξ. 228.

Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.

Quem locum laudat et cum similibus comparat Sext. Empir. Pyrrh. Hypot. p. 18. Synes. in Dion. p. 28. Συγκείμενος δ' οὖν ἀποῤῥήτῳ κάλλει καὶ θαυμαστῇ τινὶ χάριτι, εἰκῆ πως ἐπιτερπέσῃ τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ῥήμασι. Hoc tamen loco suspectum mihi quidem videtur vocabulum ἐπιτερπέσῃ, quod cum ἐπιπρεπούσῃ fortasse commutandum est. Comparetur Dionys. Halicarn. T. II. p. 115. Ὅτι πᾶσι μὲν τοῖς ἀρχετύποις αὐτοφυής τις ἐπιτρέπει χάρις καὶ ὥρα. Adde Polemon. fol. 79. b. edit. Roman. Aeliani. Παραφυλάξεις ὁμοίως, ὁπόσοις γε μὴν γυναικεῖον εἶδος ἐπιπρέπει, ἔν τε τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις. Theocrit. Idyll. XXV, 40.

Οἷον τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει.

Auctor huius formae loquendi videtur Homerus v. Odyss. ω. 251.

Οὐδέ τι τοι δέλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι
Εἶδος καὶ μέγεθος.

Obiter addo locum ex Lexico MS. qui apud Suidam paullo aliter legitur: Ἐπιπρεπείας· σολαῖς εὐπρεπέσιν. ὁ δὲ ἀννίβας κατεσκευάσατο περιθετὰς τρίχας ἁρμοζούσας ταῖς τῶν ἡλικιῶν ἐπιπρεπείαις.
3) σχοίη τὴν φωνὴν] τὴν omittit Cod. 2.
4) κεχήνωτο] κεχήνοτο. Cod. 2. Forte κέχηνε τέως.
5) ὡς δεξόμενος] ὡς δεξάμενος. Cod. 1.
6) τέλεον] τέλειον. Cod. 1. 2.

β.

Ἄνθρωπος καὶ θάνατος.

Ἄνθρωπός [1] τις ἦν πένης, ὃς καὶ ξύλων [2] γόμον ἐπὶ τῶν νώτων ἐβάσαζε. Κατὰ δὲ τὴν ὁδοιπορίαν [3] ἱλιγγιάσας ἐκαθέσθη, [4] καὶ τὸν γόμον τῶν ξύλων κατέθετο,] καὶ τὸν θάνατον οἰκτρῶς ἀνεκαλεῖτο λέγων· ὦ θάνατε! αὐτίκα γοῦν ὁ θάνατος ἔφθασεν, [5] καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφησε,] τίνος χάριν ἐκάλεσάς με; λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἀνὴρ, ἵνα τὸν γόμον ἀπὸ τῆς γῆς [6] συνεξάρῃς μοι.

[7] Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πάντες ἄνθρωποι φιλόζωοι τυγχάνουσιν, εἰ καὶ θλίψεσι καὶ ἀνάγκαις συνέχονται.

1) τις ἦν] ἦν τις. Cod. 1.
2) γόμον] Vide Polluc. Lib. I. p. 69. et Viros Doctos ad Heſych. in γέμος. Proprie dicitur de iis, quibus naues onerantur. Actor. XXI, 3. Ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον. Conf. Apocal. XVIII, 11. 12. Infra idem vocabulum occurrit Fab. 29. et 30.
3) ἱλιγγιάσας] ἠλιγγιάσας. Cod. 2.
4) καὶ τὸν] Incluſa omittit Cod. 1.
5) καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφησε] Etiam haec omittit Cod. 1.
6) συνεξάρῃς] Obiter notari poſſunt exempla huius vocabuli ex Polyb. T. II. p. 328. Max. Tyr. p. 88. et Demetr. Phaler. de elocut. p. 5.
7) ὁ μῦθος δηλοῖ] ὁ λόγος δηλοῖ. Cod. 1. Mox. idem habet συνεχώρη, pro συνέχονται.

γ.

Χελιδὼν καὶ κόραξ.

1) Χελιδὼν καὶ κόραξ περὶ κάλλους ἀλλήλοις ἐμάχοντο. Φησὶν οὖν ὁ κόραξ τῇ χελιδόνι, τὸ σὸν κάλλος ἐν μόνῳ τῷ ἔαρι 2) καταφαίνεται· ἐν δὲ τῷ τοῦ 3) χειμῶνος καιρῷ ὁ δύναται πρὸς τὸ ψῦχος ἀντισχεῖν. Τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ τῷ 4) κρύει τοῦ χειμῶνος καὶ τῷ καύσωνι τοῦ θέρους γενναίως ἀνθίσαται.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὑγεία καὶ ῥώμη σώματος κρεῖττον κάλλους καὶ ὡραιότητος πέφυκεν.

1) Χελιδὼν] Compara Aesopi Fab. LXXVI. edit. Heusing.

2) καταφαίνεται] φαίνεται. Cod. 1. Mox idem omittit τῷ post ἐν δέ.

3) χειμῶνος] Hic locus in mentem mihi reuocat similem Xenophontis Memor. Socrat. Lib. II. Cap. I. §. 30. quem leui emendatione corrigi posse puto. Ibi ergo legitur καὶ τῷ θέρους, χιόνα περιθέουσα ζητεῖς. Malim enim χειμῶνα περιθέουσα ζητεῖς. Nam homines voluptatibus et deliciis dediti ipsa anni tempora confundunt. Praeterea nescio, cur *nivis* seperatim mentionem fecerit. Ibidem §. 28. offendo in vocabulo αὐτὰς, quod mihi quidem redundare videtur. Malim ergo vocabulis transpositis legere, καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι, τὰς τέχνας ἂν τὰς πολεμικάς τε παρὰ τῶν ἐπισταμένων μαθητέον.

4) τῷ κρύει] Haec vox restituenda Libanio et Basilio M. Bis enim ibi in Epist. MDXCIV. et MDXCV. edit. Wolf. mai. legitur γριτῆς, pro κρύους. Firmat hanc coniecturam vocabulum κρυερὰ, quod est in posteriori epistola.

δ. Πο-

δ.

Ποταμοὶ καὶ θάλασσα.

Ποταμοὶ συνῆλθον ἐπιτοαυτὸ καὶ τὴν θάλασσαν κατηγτιῶντο, λέγοντες αὐτῇ, διατί ἡμᾶς; [1]) εἰσερχομένους ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ ὑπάρχοντας ποτίμους καὶ γλυκεῖς, ἀπεργάζῃ ἁλμυροὺς καὶ [2]) ἀπότους; ἡ δὲ θάλασσα ἰδοῦσα, ὅτι αὐτῆς καταμέμφονται, λέγει πρὸς αὐτούς, μὴ ἔρχεσθαι καὶ μὴ γίνεσθαι ἁλμυροί.

Οὗτος ὁ μῦθος παρισᾷ τοὺς ἀκαίρως [3]) αἰτιωμένους τινὰς, καὶ παρ' αὐτῶν μᾶλλον ὠφελουμένους.

1) εἰσερχομένους ἐν τοῖς ὕδασι] Vide mox Fab. 5. ἐν χαλκευτικῷ εἰσελήλυθεν ἐργαστηρίῳ.
2) καὶ ἀπότους] Omittit haec Cod. 1. Mox coniicere quis possit, μὴ ἔρχεσθε καὶ μὴ γίνεσθε.
3) αἰτιωμένους τινὰς] τινὰς αἰτιωμένους. Cod. 2.

ε.

Γαλῆ καὶ ξῖνος.

Γαλῆ τὶς ἐν χαλκευτικῷ εἰσελήλυθεν ἐργαστηρίῳ, κἀκεῖσε [1]) ξῖνον εὑροῦσα σιδηροῦν, τοῦτον ἱκανῶς [2]) ἀνέλειχεν, ὥστε τὴν ἑαυτῆς ἀποτρίβεσθαι γλῶτταν καὶ [3]) δεινῶς ἐκδαμάζεσθαι καὶ ῥοὴν αἵματος ἀφιέναι· ἡ δὲ γαλῆ μᾶλλον ἐτέρπετο, δοκοῦσα δῆθεν τὸν σίδηρον

καταβιβρώσκειν, ἕως ἡ αὐτῆς γλῶττα παντελῶς ἐκδεδαπάνηται.

Οὗτος ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πράττων τὶς ἔργον ἀλυσιτελὲς, ὡς ἐπωφελὲς μᾶλλον, [4] καὶ τοῦτο δυσαποσπάστως προσκείμενος, ἐσύστερον ὑπ' αὐτοῦ μεγάλως καταλυμαίνεται.

1) ῥῖνον] ῥίνον. Cod. 1. Vſitatius dicitur ῥίνη, feminino genere. Compara Aeſop. Fab. LXXXI.
2) ἀνέλειχεν] ἀνέλυχεν. Cod. 1. ἀνέλιχεν. Cod. 2. περιέλειχεν eſt apud Aeſop.
3) δεινῶς ἐκδαμάζεσθαι] τοῖς ὀδύναις intelligo.
4) καὶ τοῦτο δυσαποσπάστως] Coniici poſſit καὶ τάτῳ, propter προσκείμενος. Δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας, Aeſop. Fab. LXXXIV.

5.

Θηρευτὴς καὶ λύκος.

Ἀνήρ τις θηρευτὴς λύκον θεασάμενος προσβάλλοντα τῇ ποίμνῃ καὶ πλεῖσα τῶν προβάτων, ὡς δυνατὸν, διασπαρατλοντα, τοῦτον εὐμηχάνως θηρεύει καὶ τοὺς κύνας αὐτῷ ἐπαφίησι, φθεγξάμενος [1] δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ δεινότατον θηρίον, ποῦ σου ἡ προλαβοῦσα ἰσχὺς, ὅτι τοῖς κυσὶν ὅλως ἀντισῆναι οὐκ ἠδυνήθης.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ καθέστηκε δόκιμος.

1) δὲ πρὸς αὐτὸν] Iſtud δὲ moleſtum eſt hoc loco.

ζ.

Δύο ἀλεκτρυόνες.

Δύο ἀλέκτορες ἀλλήλοις ἐμάχοντο. καὶ ὁ μὲν εἷς ἡττηθεὶς [1]) τόπῳ τινὶ παραβύσῳ ἐναπεκρύβη, ὁ δὲ ἕτερος τὴν νίκην ἀράμενος ἐφ' [2]) ὑψηλοῦ τινὸς ἔσηκε δωματίου, τὰ μεγάλα φρυαττόμενος καὶ τῇ νίκῃ ἐγκαυχώμενος, ἕως ἀετὸς καταπτὰς τοῦτον ἐκεῖθεν ἀνήρπασεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἀ [3]) χρή τινι ἐπ' εὐτυχίᾳ καὶ δυνάμει μέγα φρονεῖν καὶ ἀφρόνως σοβαρεύεσθαι.

1) τόπῳ — ἐναπεκρύβη] τόπῳ ἐνὶ ἐν παραβύσῳ ἀπεκρύβη. Cod. 2. Lexicon MS. παραβύσῳ· ἀποκεκρυμμένῳ. ἐν παραβύσῳ τόπῳ.

2) ὑψηλοῦ] καὶ μετεώρου addit Cod. 1. Mox δωματίου Cod. 2.

3) χρή τινι] Forte χρή τινα.

η.

Περιστερὰ καὶ ὑδρία.

Περιστερά τις σφοδρῶς ἐδίψα καὶ ἐφ' ὕδατος ζήτησιν [1]) τῇδε κἀκεῖ περιήρχετο· ἰδοῦσα δὲ ἔν τινι τοίχῳ ἐζωγραφημένην ὑδρίαν, ἐδόκει ἀληθῶς ὁρᾷν ὕδατος σκεῦος μεστόν. καὶ ἐλθοῦσα τοῦ πιεῖν, τῷ τοίχῳ προσέκρουσε, καὶ αὐτίκα τοῦ ζῆν [2]) ἀπερρήγνυτο. [3]) ὅτε δὲ πρὸς τελευταίαν ἐγγίσας ἀναπνοὴν ἔλεγεν

ἐν ἑαυτῇ, ὅτι δυσυχὴς ὄντως ἐγὼ καὶ ἀθλία, ἐφ' ᾧ ὕδατος γλιχομένη μὴ θανάτου ἐμνημόνευον.

Οὗτος ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς πολὺ κρείττων ἡ μακροθυμία τῆς ἀλογίστου σπουδῆς καὶ ταχυτῆτος.

1) τῇδε κἀκεῖ] Pro τῇδε κἀκεῖσε.
2) ἀπερρήγνυτο] ἀπορρήγνυται. Cod. 1.
3) ὅτε δὲ — ἐγγίσας] ἐγγύσας exhibet Cod. 1. Neutrum sanum. Forte ὅτε καὶ — ἐγγίσασα.

ϑ.

Κόραξ καὶ ποιμήν.

Κόραξ ἀετὸν ἐθεάσατο ἄρνα τῆς ποίμνης ἁρπάζοντα καὶ ἠθέλησε δῆθεν τοῦτον ἐκμιμήσασθαι, ἰδὼν δὲ ἐν τῇ ποίμνῃ κριὸν ἐπειράθη τοῦτον ἁρπάσαι. Τῶν δὲ ὀνύχων αὐτοῦ τῷ τοῦ κριοῦ συσχεθέντων ἐρίῳ, φθάσας ὁ ποιμὴν καὶ τοῦτον πλήξας ἀπέκτεινεν.

Οὗτος ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς ἀνίσχυρος ἀνὴρ τῷ δυνατῷ ἑαυτὸν ἀφομοιῶσαι πειρώμενος, ὃ μόνον ἀσθενὴς εἶναι καὶ ἀφελὴς ἀπελέγχεται, ἀλλὰ καὶ κακῶς ἐξ ἀφροσύνης ἀποθνήσκει.

1. Λα-

ι.

Λαγωὸς καὶ ἀλώπηξ.

Λαγωός τις ἐδίψα καὶ ἐν Φρέατι κατῆλθε τοῦ ὕδωρ πιεῖν, ἀφ' οὗ [1]) καί τινος καὶ πολὺ ἐπεπώκει. ὅτε δὲ ἐκεῖθεν ἀνελθεῖν ἔμελλεν, ἀμηχανίᾳ συνεχέθη περὶ τὴν ἄνοδον καὶ τὰ μέγιστα ἠθύμει· ἀλώπηξ δὲ ἐλθοῦσα κἀκεῖσε τέτον εὑροῦσα, ἔφη πρὸς αὐτὸν, μεγάλως ὄντως ἐσφάλης. Πρότερον γὰρ [2]) ὤφειλες βελεύσασθαι, πῶς ἔσαι σοι τοῦ Φρέατος ἀνελθεῖν, καὶ εἶθ' ὕτως ἐν αὐτῷ κατελθεῖν.

Οὗτος ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς αὐτοβούλως πράτλοντας, καὶ μὴ πρότερον συμβελευομένους.

1) καί τινος] Loco καί τινος, eſt ſpacium vacuum in Cod. 2. Forte κἀκεῖνος legendum. Aliis fortaſſe pro τινὸς placebit ἱκαμῶς aut ἀδεῶς.
2) ὤφειλες] ὄφειλες. Cod. 1.

ια.

Ταῦρος, λέαινα καὶ σύαγρος.

Ταῦρος εὑρηκὼς κοιμώμενον λέοντα, τοῦτον κερατίσας ἀπέκτεινεν. ἐπισᾶσα δὲ ἡ ἐκείνου μήτηρ πικρῶς αὐτὸν ἀπεκλαίετο. ἰδὼν δὲ αὐτὴν σύαγρος ὀλοφυρομένην, μακρόθεν ἐσὼς, ἔφη πρὸς αὐτὴν, ὦ πόσοι ἄρα τυγχάνουσιν

νουσιν ἄνθρωποι θρηνοῦντες, [1]) ὧν τὰ τέκνα ὑμεῖς ἀπεκτείνατε;

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖ τὶς, μετρηθήσεται αὐτῷ.

1) ὧν τὰ τέκνα] ὧν τὰ ἑαυτῶν τέκνα. Cod. 1.

ιβ.

Ποιμὴν, πρόβατον καὶ λέων.

Ποιμήν τις ἀπολέσας ἓν τῶν προβάτων, ἐδεήθη τοῦ θεοῦ, συνθήκας ποιούμενος, ὡς, εἴγε τοῦτο ἐφεύροι, ἕτερον ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς θυσίαν προσάξει. περιερχόμενος δὲ ὁρᾷ [1]) τὸ αὐτοῦ πρόβατον ὑπὸ λέοντος βιβρωσκόμενον. καὶ τοῦτο ἰδὼν, ἐν ἑαυτῷ ἔλεγεν, ὡς εἰ μόνον τὸν τοῦ θηρίου διαδράσαιμι κίνδυνον, καὶ ἕτερον πρόβατον [2]) εἰς λύτρον δῶρον προσενέγκοιμι.

Οὗτος ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς τὴν ἰδίαν ζωὴν ἄνθρωποι παντὸς κέρδους καὶ πλέτε προτιμοτέραν ἔχουσι.

1) τὸ αὐτοῦ πρόβατον] τὸ αὐτὸ πρόβατον. Cod. 2.
2) εἰς λύτρον δῶρον] εἰς λύτρου δῶρον. Cod. 2.

ιγ.

Λέων καὶ δύο ταῦροι.

Λέων προσβαλὼν ταύροις δυσὶν, ἐπειρᾶτο τούτους [1]) καταθοινήσασθαι. οἱ δὲ τὰ ἑαυτῶν κέρατα ἐπίσης αὐτῷ ἀντιπαρατάξαντες οὐκ εἴων

εἴων τὸν λέοντα [2]) μέσον αὐτῶν παρελθεῖν. Ὁρῶν τοίνυν ἐκεῖνος, ὡς ἀδυνάτως ἔχει πρὸς αὐτοὺς, κατεσοφίσατο τοῦ ἑνὸς, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφησεν, ὡς εἴγε τὸν σὸν ἑταῖρον παραδώσεις μοι, ἀβλαβῆ σε διατηρήσω. καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἀμφοτέρους τοὺς ταύρους ἀνῄρηκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, [3]) ὡς ὅτι καὶ πόλεις καὶ ἄνθρωποι ἀλλήλοις ὁμονοοῦντες, ἀ συγχωρεῖν αὐτῶν τὰς ἐχθροὺς περιγίνεσθαι. τῆς δ' ὁμονοίας [4]) περιφρονοῦντες, εὐχερῶς ἄρδην τοῖς ἐναντίοις ἁλίσκονται.

1) καταθοινήσασθαι] καταθηνήσασθαι. Cod. 1. καταθοινίσασθαι. Cod. 2.
2) μέσον αὐτῶν] μέσον αὐτόν. Cod. 1.
3) ὡς ὅτι] ὅτι omittit Cod. 1.
4) περιφρονοῦντες] καταφρονοῦντες. Cod. 1.

ιδ.

Ἀλώπηξ καὶ πίθηξ.

Ἀλώπηξ καὶ [1]) πίθηξ ἐπιτοαυτὸ ὁδοιπόρουν. παρερχόμενοι δὲ διά τινων μνημείων, ἔφη ὁ πίθηξ τῇ ἀλώπεκι, ὡς πάντες οἱ νεκροὶ σῦτοι, ἀπελεύθεροι τῶν ἐμῶν γεννητόρων ὑπάρχουσιν. ἡ δὲ ἀλώπηξ λέγει τῷ πίθηκι, [2]) εὐχερῶς ἐψεύσω. οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐνταῦθα ταφέντων ἀπελέγξαι σε δύναται.

Οὗτος

Οὗτος ὁ μῦθος παρισᾷ τὸν τοὺς ψευδολόγους ὀρθῶς διελέγχοντα, καὶ τοὺς προδήλως τὸ ψεῦδος ἀντὶ ἀληθείας προσφέροντας.

1) πίθηξ] Phanorinus p. 1506. verf. 8. πίθηκος, ἢ μιμώ. πίθηξ δὲ παρά τισιν, ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος. καὶ διαπιθηκίσαι, διαπαῖξαι. ἀπὸ τῶν πιθήκων. Φιλοπαιγμονέστατον γὰρ τὸ ζῶον. Compara Suid. T. III. p. 113. et infra Fab. 46.

2) εὐχερῶς ἐψεύσω] εὐκαίρως ἐψεύσω. Cod. 1.

ιε.

Ἔλαφος καὶ θηρευταί.

Ἔλαφός τις διψῶσα κατῆλθεν ἐπί τινα πηγὴν τοῦ ὕδωρ πιεῖν. Ἰδοῦσα δὲ ἐν τῷ ὕδατι τὸ τοῦ ἰδίου σώματος ὁμοίωμα, τῇ μὲν τῶν ποδῶν λεπτότητι ἀπηρέσκετο, τῇ δὲ τῶν κεράτων μορφῇ ἐπετέρπετο, ἄφνω δέ τινες [1]) ἐφίσανται θηρευταὶ, καὶ ταύτην ἐδίωκον. [2]) καὶ καθόσον μὲν ἐπὶ τῆς πεδιάδος ἔτρεχε, τῶν διωκόντων [3]) ὑπερεγίνετο, φθάσασα δὲ εἰς ἕλος ἀπροσδοκήτως εἰσελθεῖν, τῶν αὐτῆς κεράτων τοῖς κλάδοις συμπλακέντων ὑπὸ τῶν διωκόντων καταλαμβάνεται καὶ [4]) σενάξας ἔφη· οἴμοι τῇ ταλαιπώρῳ, ὅτι ἐφ' οἷς ἀπηρεσκόμην, ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον διεσωζόμην οἷς δὲ [5]) ἐκαυχώμην, ὑπ' αὐτῶν δὴ καὶ ἀπολλυμαι.

Ὁ μῦ-

') Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς ἐ χρή τινα τῶν ἐν ἑαυτῷ τι ἐπαινεῖν, εἰ μὴ τὰ εὖ χρήσα καὶ ἐπωφελῆ.

1) ἐφίσανται] ἐπίστανται. Cod. 1. 2.
2) καὶ καθόσον] ἢ δὲ καθόσον. Cod. 1.
3) ὑπερεγίνετο] περιεγίνετο. Cod. 1.
4) ξενάξας] Ita vterque Cod. Forte ξενάξασ', seu, quod malim, ξενάξασα.
5) ἐκαυχώμην] ἐνεκαυχόμην. Sic. Cod. 1.
6) ὁ μῦθος οὗτος] οὗτος ὁ μῦθος. Cod. 1.

15.

Κύων καὶ χαλκεῖς.

Ἤν τὶς κύων χαλκέων τινῶν ἐν οἰκίᾳ διάγων, κἀκείνων μὲν ἐργαζομένων οὗτος εἰς ὕπνον ἐτρέπετο. εἰς [1]) ἑσίασιν δὲ καθεζομένων, ἐγίνετο ἔξυπνος καὶ [2]) τοῖς ἑαυτῷ κυρίοις χαριέντως προσεπέλαζεν. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔλεγον, πῶς τῷ μὲν ψόφῳ τῶν βαρυτάτων [3]) σφυρῶν ἡδόλως ἐξυπνίζῃ, τῷ δὲ [4]) βραχυτάτῳ κρότῳ τῶν [5]) μυλοδόντων ταχέως διεγείρῃ;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἄνθρωποι [6]) ἀνήκοοι, ἐφ' οἷς δῆθεν ὠφελεῖσθαι καραδοκοῦσι, ταχέως καὶ ὑπακούουσιν, ἐν οἷς δ' ἀπαρέσκονται, ἀπειθεῖς πάντῃ καθίστανται καὶ ὀκνηροί τε καὶ ῥᾴθυμοι.

1) ἑσίασιν δὲ] δὲ omittit Cod. 1.
2) τοῖς ἑαυτοῦ] τοῖς αὐτοῦ. Cod. 1.

3) σφυ-

3) σφυρῶν] σφηρῶν. Cod. 1.
4) βραχυτάτῳ] omittit Idem.
5) μυλοδόντων] μυλόδοντες hoc loco appellat *dentes molares*, qui vulgo μύλοι vocantur.
6) ἀνήκοοι] ἀνήκον. Cod. 1.

ιζ.

Ἀλώπηξ καὶ λέων.

Ἀλώπηξ θεασαμένη ἐγκάθειρκτον λέοντα καὶ τούτῳ ῥᾶσα ἐγγὺς, δεινῶς αὐτὸν ὕβριζεν· ὁ δὲ λέων ἔφη πρὸς αὐτὴν, ἀ σὺ μὲ καθυβρίζεις, ἀλλ' ἡ προσπεσοῦσά μοι ἀτυχία.

1) Ὁ μῦθος ἔστος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ τῶν ἐνδόξων, δυσπραγίαις περιπίπτοντες, ὑπ' εὐτελῶν ἐξυθενοῦνται.

1) ὁ μῦθος οὗτος] οὗτος abeſt. Cod. 1.

ιη.

Ὄφις κατούμενος.

Ὄφις τὶς ἔρπων παρὰ πολλῶν συνεπατεῖτο. πορευόμενος δὲ εἰς τὸ τοῦ ἀπόλλωνος εἰδωλεῖον εἰσελήλυθεν. ὁ δὲ ἀπόλλων εὐθὺς ἔφη πρὸς αὐτὸν, εἰ ὤλεσάς γε τὸν πρῶτόν σε συμπατήσαντα, ἀδεὴς ἂν τῶν ἑτέρων 1) κατετόλμηκέ σου.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ προλαβόντως σφαλέντες, εἴπερ εὐθὺς σωφρονίζοιντο, οἱ ἕτεροι δι' ἐκείνων, κατάφοβοι γίνονται.

1) κατε-

1) κατετόλμηκε] Ita uterque Codex. Forte aut κατατετόλμηκεν, aut κατετόλμησεν. Similis confusio est infra Fab. 23.

ιθ.

Κύνες καὶ ἀλώπηξ.

Λέοντος δορὰν κύνες εὑρόντες διεσπάραττον ταύτην. τέτοις δὲ ἀλώπηξ ἰδοῦσα ἔφη, εἰ οὗτος ὁ λέων τοῖς ζῶσι συνῆν, 1) εἴδετε ἂν τοὺς αὐτοῦ ὄνυχας 2) ἰσχυροτέρους τῶν ὑμετέρων ὀδόντων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, 3) πρὸς τοὺς τῶν ἐνδόξων καταφρονοῦντας, ὅταν τῆς δόξης ἐκπίπτωσιν.

1) εἴδετε] ἴδετε. Cod. 2.
2) ἰσχυροτέρους] ἰσχυρωτέρους. Cod. 2.
3) πρὸς τοὺς] πρὸς recte abest a Cod. 1.

κ.

Ἔλαφος νοσοῦσα.

Ἔλαφος νόσῳ περιπεσοῦσα ἐπί τινος τόπου πεδινοῦ 1) κατακέκλιτο. τινὰ δὲ τῶν θηρίων εἰς θέαν αὐτῆς ἐλθόντα, τὴν παρακειμένην τῇ ἐλάφῳ νομὴν κατεβοσκήθησαν. εἶτα ἐκείνη τῆς νόσου ἀπαλλαγεῖσα τῇ εἰδείᾳ δεινῶς κατετρύχετο καὶ τῇ νομῇ τὸ φῆν προσαπώλεσεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ περιτλοὺς καὶ ἀνοήτους [2]) κτώμενοι φίλους, ἀντὶ κέρδους ὑπ' αὐτῶν ζημίαν μᾶλλον ὑφίσανται.

1) κατακέκλιτο] Sic vterque Codex, pro κατεκέκλιτο.
2) κτώμενοι] κτώμεθα. Cod. 1.

κα.

Θηρευτὴς καὶ κύων.

Ἀνὴρ θηρευτὴς παρερχόμενον κύνα ἰδὼν, διηνεκῶς αὐτῷ ψωμὸς προσεπέῤῥιπτε. λέγει οὖν πρὸς τὸν ἄνδρα ὁ κύων, ἄνθρωπε, ἄπιθι ἐξ ἐμοῦ. ἡ γὰρ πολλὴ [1]) σοῦ εὔνοια μᾶλλόν [2]) με τὰ μέγιστα θροεῖ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ πολλὰ δῶρά τισι παρεχόμενοι, δῆλοί εἰσι τὴν ἀλήθειαν ἀνατρέποντες.

1) σοῦ εὔνοια] Post σοῦ, addit αὖτου. Cod. 1. Forte αὕτη olim ſcriptum erat.
2) με τὰ μέγιστα] μετὰ, vterque Codex, pro με τά.

κβ.

Λαγωοὶ καὶ ἀλώπεκες.

Λαγωοί τινες πρὸς ἀετὸν πόλεμον συγκροτοῦντες τὰς ἀλώπεκας εἰς συμμαχίαν προσεκαλοῦντο. αἱ δὲ πρὸς αὐτοὺς εἶπον, ἑτοίμως ἂν εἴχομεν συμμαχεῖν ὑμῖν, εἰ μὴ [1]) εἰδειμεν τίνες [2]) τέ ἐσε, καὶ τίνι διαμάχεσθε.

Ὁ μῦ-

Ὁ μῦθος ἔτος ἐλέγχει τὲς τοῖς [3]) ἰσχυροτέροις προσκρούοντας [4]) καὶ ἑαυτοῖς ἐξ αὐτῶν κίνδυνον ἐπάγοντας.

1) εἴδειμεν] Cod. 1. ἤειμεν. Cod. 2. εἴδημεν. Forte ἤδειμεν voluit.
2) τὲ ἐστε] τε omittit Cod. 1.
3) ἰσχυροτέροις] ἰσχυρωτέροις. Cod. 2.
4) καὶ ἑαυτοῖς] καὶ αὐτοῖς. Cod. 1.

κγ.

Παῖς καὶ ἀνήρ.

Παῖς τίς [1]) εἰσελθὼν ἐπί τινα ποταμὸν ἀπολέσασθαι, καὶ μὴ εἰδὼς νήχεσθαι, ἐκινδύνευεν ἀποπνιγῆναι, καί τινα παρερχόμενον ἄνδρα ἰδὼν, εἰς βοήθειαν [2]) τοῦτον ἐκάλει. ὁ δὲ ἄνθρωπος τοῦτον διασώζων ἐκεῖθεν, ἔλεγεν αὐτῷ, ἱνατί μὴ νήχεσθαι εἰδὼς, τῆς τοσαύτης [3]) κατατετόλμηκας πλημμύρας; ὁ δὲ [4]) παῖς αὐτῷ ἔφη, τέως νῦν βοήθει μοι, καὶ μετὰ ταῦτα ὀνείδισον.

[5]) Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὁ ἐν περισάσει [6]) τινὰ προσονειδίζων, ἀκαίρως αὐτοῦ καὶ ἀπρεπῶς καταμέμφεται.

1) εἰσελθὼν] εἰσῆλθεν. Cod. 1.
2) τοῦτον ἐκάλει] τοῦτον omittit Cod. 1. Mox idem, ordine inuerso, exhibet ἐκεῖθεν διασώζων.
3) κατατετόλμηκας] κατετόλμησας. Cod. 1.
4) παῖς αὐτῷ] αὐτῷ abeft. Cod. 1.
5) ὁ μῦθος δηλοῖ] ὁ λόγος δηλοῖ. Cod. 1.

6) τινὰ προσονειδίζων] τινὶ, pro τινὰ. Cod. 2. Cinnamus p. 116. δαιλίαν αὐτοῖς προσονειδίζων et p. 134. τὰς παρακαιρίους αὐτῷ προσωνειδίζων ἀνέσεις.

κδ.

Ἀετὸς καὶ ἀλώπηξ.

Ἀετός τις τῇ ἀλώπεκι φιλιωθεὶς, τοὺς αὐτῆς μετὰ ταῦτα καταβέβρωκε σκύμνους. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν μὴ δυναμένη, τῆς θείας δίκης ἐδέετο κατ' αὐτοῦ. 1) μιᾷ γοῦν συμβέβηκε θυσίαν τινὰ ἐπὶ βωμῷ κατακαίεσθαι. ὁ δὲ ἀετὸς καταπτὰς, βρῶμα ἐκεῖθεν ζέον ἐξήρπασε, καὶ τοῖς 2) ἑαυτοῦ νεοσσοῖς διαδέδωκεν. οἱ δὲ νεοσσοὶ ἐδίοντες ὑπὸ τῆς ζέσεως εὐθὺς διεφθάρησαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ τῶν ἀνθρώπων δυνάσαι καὶ ἄδικοι, εἰ καὶ παρὰ τῶν ἀδικουμένων μηδὲν πάσχουσιν, ἀλλάγε ταῖς ἐκείνων ἀραῖς θείαν ἀγαναίκτησιν ἐπισπῶνται.

1) μιᾷ] intell. ἡμέρᾳ. Sic Fab. 29.
2) τοῖς ἑαυτοῦ] τοῖς αὐτοῦ. Cod. 1.

κε.

Ἔχις καὶ ἀνήρ.

Ὥρᾳ χειμῶνος ἔχις τὶς πλησίον ὁδοῦ κατέκειτο, καὶ τῇ τε ψύχες σφοδρότητι ἐκινδύνευε διαφθαρῆναι. ἀνήρ δέ τις παρερχόμενος καὶ ταύτην ἰδὼν κατώκτειρε, καὶ ἄρας τῆς

τῆς γῆς, τῷ ἰδίῳ κόλπῳ ἐναπέθετο. ἡ δὲ ἔχις διαθερμανθεῖσα, εὐθὺς καιρίῳ δήγματι τὸν ἄνδρα ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὁ φύσει κακὸς, κἂν ἀγαθόν τι παρὰ τινοσοῦν ἐπισπάσαιτο, τῷ εὐεργέτῃ μᾶλλον κακὰ ἀποδίδωσιν.

κε.

Ἰξευτὴς καὶ πέρδιξ.

Ἀνήρ τις ἰξευτὴς κατέσχε τινὰ πέρδικα, καὶ 1) εὐθὺς αὐτὸν καταθύσαι ἠθέλησεν. ὁ δὲ πέρδιξ τῆς ἰδίας ζωῆς ἀντεχόμενος, πρὸς τὸν ἐξευτὴν 2) συνετίθετο, ὡς εἴ με τῶν δεσμῶν 3) ἐλευθερώσεις πολλοὺς πέρδικας ἐκμειλιξάμενος προσαγάγω σοί. ὁ δὲ ἰξευτὴς 4) τῷ ταύτης λόγῳ μᾶλλον μανεὶς, τοῦτον 5) αὐτίκα ἀνῄρηκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὁ ἑτέρῳ παγίδα ἰσῶν, αὐτὸς ἐν αὐτῇ ὡς κακὸς ἐμπεσεῖται.

1) εὐθὺς αὐτὸν] εὐθὺς αὐτήν. Cod. 2.
2) συνετίθετο] συνέθετο. Cod. 2.
3) ἐλευθερώσεις] ἐλευθερώσῃς. Cod. 1.
4) τῷ ταύτης λόγῳ] ταύτης abeſt Cod. 1. Forte τέτε.
5) τοῦτον αὐτίκα] ταύτην αὐτίκα. Cod. 2. Talis generum confuſio infra quoque animaduertitur. v. Fab. 38.

κζ.

Ἀνὴρ καὶ ὄρνις.

1) Ἀνήρ τις ὄρνιν ἐκέκτητο χρυσοῦν ᾠὸν καθ-ἑκάστην αὐτῷ τίκτουσαν. ὁ δὲ μὴ τῷ καθημερινῷ ἐκείνῳ ἐπαρκούμενος κέρδει, ἀλλ' ἀφρόνως τὸ πλέονος ὀρεγόμενος, τὴν ὄρνιν κατέθυσεν. ἐδόκει γὰρ ἐν τοῖς ἐγκάτοις αὐτῆς θησαυρῷ τινὶ εὐτυχεῖν. καὶ μηδὲν ὅλως ἐφευρὼν, καθ' ἑαυτὸν ἔλεξεν, ὡς ἐλπίδι θησαυρὸ ἐπερειδόμενος; καὶ τὸ ἐν χερσὶ κέρδος ἐξέπεσον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ πολλοὶ τῶν πλειόνων ὀρεγόμενοι, καὶ τῶν ὀλίγων ἐκπίπτουσιν.

1) ἀνήρ τις ὄρνιν] Compara Aesop. Fab. CXXXVI.

κη.

Κύων καὶ βρῶμα.

Κύων ἁρπάσας βρῶμα ἐκ 1) μακελλίου, ᾤχετο φυγὰς ἐκεῖθεν καὶ ἔφθασεν ἐπί τινα ποταμόν. περαιούμενος δὲ αὐτὸν, ὁρᾷ ἐν τοῖς ὕδασι τὴν τοῦ βρώματος σκιὰν, πολλῷ ὄσαν, ἃ ἔφερεν, εὐμεγεθέστερον. καὶ τοῦ στόματος τὸ βρῶμα ἀποῤῥίψας, ἐπὶ τὴν ὁραθεῖσαν αὐτοῦ σκιὰν κατηπείγετο. τῆς δὲ ἀφανοῦς γενομένης, σφαλεὶς ὁ κύων τὸ ἀποῤῥιφὲν ἅρπαγ, οὐδὲν ἐφεῦρε τὸ σύνολον. καὶ γὰρ ἐκεῖνο παρά τινος καταπτάντος κόρακος εὐθὺς ἡρπάγη

γη καὶ κατεβρώθη. εἶτα ὁ κύων ἑαυτὸν ἐταλάνιζε τί ἄρα πέπονθα, λέγων, ὅτι, ὃ εἶχον, ἀφρόνως καταλιπὼν, ἐφ' ἕτερον ἀφανὲς ἠπειγόμην, κἀκείνου ἀποτυχὼν καὶ τοῦ προτέρου ἐξέπεσον.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει τοὺς ἀκορέστως ἔχοντας καὶ τῶν περιττῶν ὀρεγομένους.

1) μακελλίου] μάκελλον est 1 Cor. X, 25. Μακέλλιον iterum occurrit infra Fab. 33. Μακελλεῖον retulit in Gloſſarium ſuum Cangius.

κθ.

Ὄνος καὶ ἵππος.

Ὄνος καὶ ἵππος ὑπῆρχον ἀνθρώπῳ τινὶ, 1) καὶ ἕκαστος αὐτῶν ἰδίαν ὑπηρεσίαν 2) ἐπλήρου. ἀλλ' ὁ μὲν ἵππος ἀνέτεως πολλῆς 3) παραπολαύων δαψιλῶς ἐτρέφετο, χαίτην τε καὶ πλοκάμους ὑπὸ τῶν ἱπποκόμων ἐκαλλωπίζετο, [4) καὶ ὁσημέραι τοῖς ὕδασιν ἀπελούετο.] ὁ δὲ ὄνος διόλου 5) ἀχθοφορῶν, τῷ τῶν γόμων βάρει κατετρύχετο. μιᾷ γὰρ ὁ τοῦ ἵππου κύριος ἐπιβὰς αὐτοῦ, ἐπί τινα πόλεμον ἀπῄει, καὶ τῆς μάχης συγκροτηθείσης, ὁ ἵππος εὐθὺς ἐπλήγη καὶ ἀνῃρέθη. ἰδὼν δὲ τὴν αὐτοῦ ἀπώλειαν ὁ ὄνος, ἑαυτὸν μᾶλλον τῆς πολυμόχθου ἐμακάριζεν ὑπηρεσίας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὁ πενιχρὸς βίος, ἀνεπίφθονος τυγχάνων, πολλῷ τῷ πλάτει ὡς κινδυνώδης προτιμότερος.

1) καὶ ἕκαστος] καὶ omittit Cod. 1.
2) ἐπλήρει] ἐπλήρευν. Cod. 1.
3) παραπολαύων] παραπολαβών. Cod. 1. παραπολάβων. Cod. 2.
4) καὶ ὁσημέραι τ. ὑ. ἀπελ.] Haec omittit Cod. 1.
5) ἀχθοφορῶν] ἀχθηφορῶν. Cod. 1.

λ.

Ὄναγρος καὶ ὄνος.

Ὄναγρος ὄνον ἰδὼν βαρὺν γόμον ἐπαγόμενον, καὶ τὴν δαπάνην αὐτῷ ἐπονειδίζων ἔλεγεν, εὐτυχὴς ὄντως ἐγὼ, ὅτι 1) ζῶ ἐλευθέρως καὶ διάγω ἀπόνως, αὐτοχέδιον καὶ τὴν νομὴν ἐν τοῖς ὄρεσι κέκτημαι. σὺ δὲ 2) δι' ἄλλα τρέφῃ καὶ δαπάνας καὶ πληγὰς παθυποβάλλῃ διηνεκῶς. συνέβη γὰρ 3) αὐθωρὸν λέοντά τινα φανῆναι, καὶ τῷ μὲν ὄνῳ μὴ προσπελάσαι, ὡς 4) συνάντως αὐτῷ τῇ ὀνηλάτῃ. τῷ δὲ ὀνάγρῳ μεμναμένῳ τυγχάνοντι σφοδρῶς ἐπελθεῖν 5) καὶ αὐτὸν θέσθαι κατάβρωμα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ ἀνυπόταχτοι καὶ σκληροτράχηλοι, τῇ 6) αὐτοβελίᾳ φερόμενοι καὶ βοηθείας τινὸς μὴ δεόμενοι, αὐθωρὸν 7) πτῶμα γίνονται.

1) ζῶ

1) ζῶ — διάγω] ζῶν — διάγων. Cod. 1. Quod magis placet.

2) δι' ἄλλα] δι' ὅλα. Cod. 1. Mox idem omittit quoque διηνεκῶς.

3) αὐθωρὸν] αὐθωρῶν. Cod. 2. αὐθορόν. Cod. 1. Simile vitium commiſſum eſt in Strabone Lib. III. p. 261. Sed praeſtat totum locum hic adſcribere, vti in Codice Moſquenſi legitur. Ter enim inde lectio vulgata emendari poteſt. Ποσειδώνιος δὲ ψευδῆ λέγων τὴν ἱστορίαν εἶναι ταύτην, δύο φησὶν εἶναι φρέατα ἐν τῷ ἡρακλείῳ, καὶ τρίτον ἐν τῇ πάλαι. Τῶν δὲ ἐν τῷ ἡρακλείῳ, τὸ μὲν μικρότερον, ὑδρευομένων (ſic et hic et paullo poſt) συνεχῶς, αὐθωρὸν καὶ ἐκλείπειν, καὶ διαλιπόντων (ſic) τῆς ὑδρείας, πληροῦσθαι πάλιν. Τὸ δὲ μεῖζον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὴν ὑδρείαν ἔχον. μεϊόμενον μέν τοι καθάπερ καὶ τἄλλα φρέατα πάντα, νύκτωρ (forte hic δὲ addendum) πληροῦσθαι, μηκέτι ὑδρευομένων. Idem Codex p. 265. Caſſiteridum inſularum incolas hircinis barbis liberat. Ita enim habet: ὅμοιοι ταῖς τραγικαῖς ποιναῖς. Non minus humanum erga illos magnum illum Caſaubonum fuiſſe, ex eius ad hunc locum notis apparet. Sed de praeſtantia Codicis Moſquenſis tum demum recte iudicabitur, eum Strabonis editio Oxonienſis, quae nunc maxime paratur, prodierit.

4) συνόντος αὐτῷ] συνόντος αὐτῶ. Cod. 2.

5) καὶ αὐτὸν θέσθαι] καὶ αὐτῷ θέσθαι. Cod. 1.

6) αὐτοβαλία] αὐτοβαλεία. Cod. 2. Mox idem exhibet αὐθωρῶν.

7) πτῶμα γίνονται] πτῶμα γενήσονται. Cod. 2.

λα.

Συκῆ καὶ ἐλαία.

Συκῆ τις ὥρᾳ χειμῶνος τὰ ἑαυτῆς ἀποβάλλουσα φύλλα, ὑπό τινος ἐλαίας πλησιαζούσης τὴν γύμνωσιν ὠνειδίζετο, λεγούσης, ὡς ἐγὼ

καὶ χειμῶνος καὶ θέρεος τοῖς φύλλοις μὲ κεκαλλώπισμαι καὶ ἀείφυλλος πέφυκα. σὺ δὲ μόνῳ τῷ θέρει πρὸς καιρὸν ἔχεις τὸ κάλλος. ἔτω δὲ αὐτῆς καυχωμένης κεραυνὸς ἄφνω θεόθεν κατηνέχθη καὶ ταύτην κατέφλεξε. τῆς δὲ συκῆς τὸ παράπαν ὁ καθήψατο.

Οὕτως οἱ τῷ πλέτῳ καὶ τῇ τύχῃ ἐγκαυχώμενοι, ἐξαίσιον τὸ πλῶμα ὑφίσανται.

λβ.

Ἀνήρ τις καὶ κηπευρός.

Ἀνήρ τις κηπευρόν τινα θεασάμενος τῶν λαχάνων ἀρδείαν ποιέμενον, ἔφη πρὸς αὐτὸν, πῶς τὰ μὲν ἄγρια φυτὰ μήτε φυτευόμενα, μήτε ἐργαζόμενα ὡραῖα πεφύκασι, τὰ δὲ τῆς ὑμῶν φυτηκομίας πολλάκις ξηραίνεται; ὁ δὲ κηπευρὸς ἀντέφησεν, ὡς τὰ ἄγρια τῶν φυτῶν μόνῃ τῇ θείᾳ προνοίᾳ ἐφορᾶται, [1]) τὰ δὲ ἡμέτερα ὑπὸ χειρὸς ἀνθρωπίνης ἐπιμελεῖται.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς κρείτλων ἡ τῶν μητέρων ἀνατροφὴ πέφυκε τῆς τῶν μητρυιῶν ἐπιμελείας.

1) τὰ δὲ ἡμέτερα] Sic vterque Codex. Mihi tamen in mentem veniebat ἥμερα.

λγ.

Κύων καὶ μακελλεύς.

Κύων ἐν μακελλίῳ εἰσελθὼν, καρδίας βρῶμα ἐκεῖθεν ἀφήρπασεν. ὁ δέ γε μακελλεὺς ἐπισφαξεὶς ἔλεγεν αὐτῷ, ὃ καρδίαν ἥρπασας, ἀλλὰ καρδίαν [1]) ἐνέθε μοι. εἰ γὰρ αὖθις ἐνταῦθα εἰσέλθῃς, ἐγώ σοι τὰ τῆς ἁρπαγῆς ὑποδείξω ἐπίχειρα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ παθεῖν τὶς ἐπισπᾶται τὸ μαθεῖν καὶ προσεκτικῶς ἔχειν.

1) ἐνέθε] Pro ἐνέθηκας. Sed Medium et Actiuum in his fabulis saepe sunt confusa. Aesop. Fab. CIIII. Ζεὺς, πλάσας τὰς ἀνθρώπους τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνην δ' ἐνδεᾶσαι τὴν αἰχύνην ἐπελάθετο.

λδ.

Κύων καὶ κηπουρός.

Κύων κηπωρῷ τινὸς εἰς φρέαρ ἐμπέπτωκεν. ὁ δὲ κηπωρὸς κατελθὼν αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀνελκύσας, δεινῶς ὑπ' αὐτοῦ ἐδήχθη, [1]) δόξαν αὐτῷ μᾶλλον τὸν ἄνδρα βάλεσθαι αὐτὸν ἐπὶ πλέον [2]) καταβυθίσαι τῷ ὕδατι. ὁ δὲ κηπωρὸς ὑπὸ τοῦ κυνὸς δηχθεὶς, δικαίως, ἔφη, πέπονθα, ὅτι σὲ τοῦ φρέατος ἐκβαλεῖν ἐσπευδακὼς, χαλεπῶς μᾶλλον ὑπὸ σοῦ τετραυμάτισμαι.

Ὁ μῦ-

Ὁ μῦθος οὗτος τὰς ἀχαρίστους καὶ ἀγνώμονας ἐλέγχει.

1) δόξαν αὐτῷ] δόξαν τοῖς. Cod. 1. quod fortaſſe ortum eſt ex δόξαντες.
2) καταβυθίσαι τῷ ὕδατι] τῷ ὕδατι καταβυθίσαι. Cod. 2.

λε.

Γαστὴρ καὶ πόδες.

Ἀνδρός τινος ἡ γαστὴρ τοῖς ἑαυτῆ ποσὶ περὶ ἰσχύος διεφέρετο. οἱ μέντοι πόδες ἔλεγον τῇ γαστρὶ, ὡς ἡμεῖς σὲ ἐσμὲν 1) ἰσχυρότεροι, ἅτε δὴ καὶ 2) διαβασῶντές σε. ἡ δὲ γαστὴρ τοῖς ποσὶν ἀντέφησεν, ὡς εἰ μὴ ἐγὼ τὰς βρώσεις ἐδεχόμην, 3) ὑμεῖς ἀδυνάτως ὅλως σῆναι εἴχετε ἄν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἅπαν στράτευμα πρὸς τὴν μάχην ἀδόκιμον γίνεται, εἰ μὴ πρότερον ὑπὸ τῆ στρατηλάτῃ γυμνάζοιτο καὶ παραθαῤῥύνοιτο.

1) ἰσχυρότεροι] ἰσχυρώτεροι. Cod. 2. Ab initio malim, πόδες τῇ ἑαυτῆ γαστρί.
2) διαβασῶντες] βασάω et διαβασάω equidem non memini legere. Malim ergo διαβασάζοντες.
3) ὑμεῖς — ἄν] ὑμεῖς ἂν ἀδυνάτως τῆ ὅλως σῆναι εἴχεται. Sic Cod. 1.

λς.

Νυκτερὶς, κέπφος καὶ βάτος.

Νυκτερὶς, κέπφος καὶ βάτος βροὸς ἀλλήλοις κοινωνίαν ἔθεντο, τῷ ἐπί τινα δῆθεν ἐμποριαν ἀπελθεῖν. καὶ ἡ μὲν χρυσὸν, [1]) τὸ δὲ χαλκὸν, ἡ δὲ ὑφάσματα [2]) δανειακῶς ἐξελάβοντο καὶ ἐν πλοίῳ ἀποθέμενοι τῷ πλοὸς εὐθὺς εἶχοντο. ἄφνω δὲ ζάλη καὶ καταιγὶς διαπνεύσασα εἰς κλύδωνα μέγιστον τὸ πέλαγος [3]) ἦρε, καὶ τὸ σκάφος [4]) διασπάραξαν, τὰ ἐν αὐτῷ πάντα τῷ βυθῷ παραδίδωσιν. ἐξ ἐκείνου δὲ ἡ μὲν νυκτερὶς τὸς δανεισὰς [5]) πτοωμένη καὶ] δεδαιῶσα καὶ ἑαυτὴν ὑποσέλασα, μόνη τῇ νυκτὶ ἐξέρχεται. τὸ δὲ κέπφος ἐπὶ τῆς θαλάσσης τὰς διατριβὰς ἔχει τὸν χαλκὸν ἀναζητῶν· ἡ δὲ βάτος τοῖς ἱματισμοῖς τῶν παραπορευομένων [6]) συμπλεκομένη τὰ ὑφάσματα εὑρεῖν διόλου σπουδάζουσα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τῶν ἀνθρώπων ἕκαστον χρὴ μετὰ τὴν ἔκβασιν τῶν ἐπικινδύνων πράξεων προσεκτικῶς ἐξ αὐτῶν ἔχειν, ὥστε μὴ αὖθις τοῖς ἐκ τούτων ὁμοίοις κακοῖς περιπεσεῖν γίνεσθαι.

1) τὸ δὲ χαλκὸν] Et hic et paullo poſt τὸ κέπφος, neutro genere vſurpatur. Maſculino genere occurrit apud Schol. Ariſtoph. Plut. v. 913. et Pac. 1067.

2) δα-

2) δανειακῶς] δανιακῶς. Cod. 1. Δανειακῶς, ſi ſanum eſt, eodem modo formatum eſt, vt οἰκειακὸς, ab οἰκεῖος.

3) ἦρε] ἄῤῥη. Sic Cod. 1. Haud dubie ἄῤῥει voluerat ſcribere.

4) διασπαράξαν, τὰ] διασπαράξει καὶ τά. Cod. 1.

5) πτοεμένη καὶ] Omittit Cod. 1. Mox idem habet δεδιῶσαι. Neutrum eſt conforme rationi grammaticae. Scribas ergo δεδοικυῖα aut δεδοινῖα aut δεδινῖα. Vitium ortum videtur ex eo, quod participium Perfecti poſitum eſt inter duo participia Praeſentis. Δέδοικα autem praeſentis locum obtinere inter omnes conſtat. De hoc anomalo praeter alios videri poteſt Schol. Apoll. Rhod. p. 330. Schol. Aeſchyl. Prom. Vinct. v. 182. δέδια· Φοβοῦμαι.

6) συμπλεκομένη] συμπλέκεται. Cod. 1. quod probo.

λζ.

Λέων νοσῶν καὶ θηρία.

Λέων γηράσας τὶς καὶ ἀτονήσας καὶ ἑαυτὸν [1]) δυνάμενος διατρέφειν, ἐπειρᾶτο [2]) μηχανικῶς διαζῆν. [3]) νοσεῖν ἐν προσποιούμενος κατέκλινεν ἑαυτὸν ἔν τινι σπηλαίῳ. εἶτα τῶν ἄλλων θηρίων εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῷ παραγινομένων, εὐθὺς ἕκαστον αὐτῶν ἁρπάζων κατήθιε. γνοῦσα δὲ ἡ ἀλώπηξ τὴν αὐτοῦ πανουργίαν, οὐκ ἤθελε πρὸς αὐτὸν ἀνελθεῖν, ἀλλὰ μακρόθεν ἑστῶσα ἐπηρώτα τὸν λέοντα, ὅπως δῆθεν τὰ [4]) κατ' αὐτὸν ἔχει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔλεγε, τίνος χάριν οὐκ εἰσέρχῃ πρός με; ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀντέφησεν, ὡς πολλῶν

λῶν ἴχνη ἐνταῦθα ἑώρακα εἰσελθόντων μὲν, μὴ ἐξελθόντων δέ.

Ὁ μῦθος ἔτος δηλοῖ, ὡς καὶ τὸς ἀνθρώπους ὑφορᾶσθαι δεῖ τὰ τῶν πρακτέων ἐπικίνδυνα καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποδιδράσκειν, ἀσφαλίζεσθαι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν δόλῳ καὶ ὑποκρίσει Φιλίας πειρωμένων ἑταίρους λυμαίνεσθαι.

1) μὴ δυνάμενος διατρέφειν] διατρέφειν μὴ δυνάμενος. Cod. 1.
2) μηχανικῶς] i. e. ἐκ πανουργίας, πανούργως.
3) νοσεῖν ἔδν] νοσεῖν γᾶν. Cod. 1. Idem mox κατέκλινεν αὐτόν.
4) κατ' αὐτὸν ἔχει] κατ' αὐτὸν ἔχειεν. Cod. 1.

λη.

Κύων καὶ λύκαινα.

Κύων καταδιώκων λύκαιναν ἐφυάτλετο τῇ τε τῶν ποδῶν ταχυτῆτι καὶ τῇ ἰδίᾳ ἰσχύι, καὶ ἐδόκει φεύγειν [1]) τὸν λύκον δι' οἰκείαν δῆθεν ἀσθένειαν. γραφεὶς ἔν ὁ λύκος ἔφησε πρὸς τὸν κύνα, ἃ σὲ δέδοικα, ἀλλὰ τὴν τᾶ σᾶ δεσπότα καταδρομήν.

Ὁ μῦθος ἔτος δηλοῖ, ὅτι ἃ δεῖ τινὰ ἐγκαυχᾶσθαι τῇ τῶν ἑτέρων γενναιότητι.

1) τὸν λύκον] Mirum fane, cur, cum antea appellarit λύκαιναν, nunc bis dicat ὁ λύκος.

λϑ.

Νεανίσκος καὶ σκορπίος.

Νεανίσκος τὶς ἐν τοῖς ἐξωτάτοις καὶ [1]) ἐρημικωτάτοις τόποις ἀκρίδας ἠπείγετο καταχεῖν, καὶ ἰδὼν μέσον αὐτῶν σκορπίον, ἐδόκει κἀκεῖνον ἀκρίδα ὄντως τυγχάνειν, καὶ τὴν χεῖρα ἐκτείνας, ἐξᾶραι αὐτὸν τῆς γῆς ἔμελλεν. ὁ δὲ σκορπίος τὸ αὐτῷ κέντρον πρὸς τὸ νύξαι τὸν νέον ἰθύνας, ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὡς εἰ ὅλως τετόλμηκάς μὲ [2]) καθάψασθαι, παρεσκεύασα ἄν σε ἀπολύσαι [3]) καὶ ἃς κατέχες ἀκρίδας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς δὲ χρὴ καὶ τοῖς σκαιοῖς [4]) ἀνδράσιν ἐπίσης ἐντυγχάνειν, ἀλλ' ἑκάστῳ πρὸς τὴν ἰδίαν γνώμην δεόντως προσομιλεῖν.

1) ἐρημικωτάτοις] ἐρημικοῖς. Cod. 1.
2) καθάψασθαι] καθάψεσθαι. Cod. 1.
3) καὶ ἃς] καὶ omittit Idem.
4) ἀνδράσι] ἀνδράσι καὶ τοῖς ἀγαθοῖς, recte addit Cod. 1.

μ.

Ταῦρος, λέων καὶ αἶγες ἄγριαι.

Ταῦρος λέοντά τινα ἀποδιδράσκων, ἔν τινι σπηλαίῳ τὴν καταφυγὴν ἔθετο. ἐν αὐτῷ δὲ ἔτυχεν ἀγρίας αἶγας τυγχάνειν, αἳ δὴ καὶ τὸν ταῦρον εὐθὺς ἐκεράτιζον. ὁ δὲ ταῦρος

πρὸς

πρὸς αὐτὰς ἔλεγεν, ὡς ἐχ ὑμᾶς δέδοικα, ἀλλὰ τὸν [1]) τῷ σπηλαίῳ ἔξωθεν ἑστηκότα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τοῖς ἐν [2]) δυσπραγίαις δυνασῶν περιπίπτουσι πάντες οἱ ἐντυγχάνοντες μισητῶς [3]) ἐπιβαίνουσι.

1) τῷ σπηλαίῳ ἔξωθεν ἑστηκότα] ἑστηκότα ἔξωθεν τῷ σπηλαίῳ Cod. 1.
2) δυσπραγίαις δυνασῶν] δυσπραγίας ὑπὸ δυνασῶν. Cod. 1. Forte ὡς τοῖς δυσπραγίαις ὑπὸ δυνασῶν.
3) ἐπιβαίνουσι] ἐπεμμένουσιν. Cod. 1. Forte ἐπεμβαίνουσιν.

μα.

Ἀνήρ τις καὶ αἰθίοψ λουόμενος.

Ἀνήρ τις ἑωρακὼς αἰθίοπά τινα ἐνδὸν λουόμενον [1]) ἐν ποταμῷ, ἔφη πρὸς αὐτὸν, μὴ συνταράσσῃς καὶ θολοποιῇς τὸ ὕδωρ. ἐδέποτε γὰρ [2]) λευκὸς γενήσῃ τῷ σώματι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, [3]) ὡς ἐδὲν τῶν φυσικῶν πραγμάτων τῆς φυσικῆς ἰδιότητος μεταβάλλεται.

1) ἐν ποταμῷ] ἔν τινι ποταμῷ. Cod. 1.
2) λευκὸς — σώματι] λευκὸν γεννῆσει (sic; γενήσεται forte scribere voluerat,) τὸ σῶμά σε. Cod. 1.
3) ὡς ἐδὲν τῶν] ὡς οἱ τῶν πλειόνων τῶν. Cod. 1. Forte scriba repererat, ὡς τὰ πλείω τῶν φυσικῶν πραγμάτων ἐδὲν τῆς κ. τ. λ. Altera lectio, quam ex Cod. 2. exhibuimus, postulat τὰς φυσικὰς ἰδιότητας.

μβ.

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Γυνή τις χήρα ὄρνιν ἐκέκτητο ἓν αὐτῇ ὠὸν καθεκάστην ἀποτίκτουσαν, ἣν καὶ δαψιλῶς διέτρεφεν ἡ γυνὴ, δοκοῦσα, ὡς τοῖς πλείοσι σιτίοις δύο ἔσαι γεννῶσα ὠά. ἡ δὲ ὄρνις ὑπὸ τῆς πλησμονῆς ἐμβριθὴς γενομένη, οὐδὲ τὸ ἓν ὠὸν γεννᾷν, ὡς τὸ πρότερον, ἠδύνατο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς οἱ τῶν πλειόνων ὀρεγόμενοι καὶ τῶν ἐν χερσὶν ὀλίγων στερίσκονται.

μγ.

Μύρμηξ καὶ τέτλιξ.

[1]) Μύρμηξ τὶς ὥρᾳ χειμῶνος, ὃν θέρους συνήγαγε σῖτον, καθ' ἑαυτὸν ἤθιεν. ὁ δὲ τέτλιξ προσελθὼν αὐτῷ ἠτεῖτο μεταδοθῆναι αὐτῷ ἐκ τῶν αὐτοῦ σιτίων. ὁ δὲ μύρμηξ ἔφη πρὸς αὐτὸν, καὶ [2]) τί ἄρα διετέλεις ἐφ' ὅλῳ τῷ τοῦ θέρους καιρῷ, ὅτι μὴ συνέλεξας σεαυτῷ διατροφήν; ὁ δὲ τέτλιξ πρὸς αὐτὸν ἀντέφησεν, [3]) ὡς εἰς τὸ μελῳδεῖν ἀπασχολούμενος τῆς συλλογῆς ἐκωλυόμην. τῇ γὰν τοιαύτῃ τοῦ τέτλιγος ἀποκρίσει ὁ μύρμηξ ἐπιγελάσας, τὸν ἑαυτοῦ σῖτον τοῖς ἐνδοτέροις τῆς γῆς μυχοῖς ἐναπέκρυψε καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπ-

ἀπεφθέγξατο, ὡς ἐπεὶ τότε ματαίως ἐμελῳδεῖς, [4]) νῦν λοιπὸν ὀρχήσασθαι θέλησον.

Ὁ μῦθος οὗτος παρισᾷ τὰς ὀκνηρός τε καὶ ἀμελεῖς, καὶ τὰς ἐν ματαιοπραγίαις διάγοντας καὶ ἐντεῦθεν ὑστερουμένους.

1) μύρμηξ] Vide Aesop. Fab. CXXXIIII.
2) τί ἄρα διετέλεις] Post ἄρα, recte interponit πράττων Cod. 1.
3) ὡς εἰς τὸ] εἰς omittit Cod. 1.
4) νῦν λοιπὸν] νηνὶ, pro νῦν. Cod. 1. Forte νυνί.

μδ.

Αἴξ καὶ λύκος.

Αἰγός τινος ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς νεμομένης, λύκος ἐπισὰς κάτωθεν ἐπειρᾶτο αὐτὴν καταφαγεῖν καὶ βεβρωκέναι. μὴ δυνάμενος δὲ ὅλως ἐπαναβῆναι τῇ πέτρᾳ, ἐσὼς κάτωθεν πρὸς τὴν αἶγα ἔφησεν, ὦ ταλαίπωρε, ἵνατί καταλιποῦσα τὰς πεδινὰς τόπους καὶ τὰς λειμῶνας, ἐπὶ τῆς πέτρας ταύτης τὴν νομὴν πεποίησαι; ἢ πάντως, [1]) ἵνα ἐντεῦθεν κινδυνεύσῃς διαφθαρῆναι. ἡ δὲ πρὸς τὸν λύκον ἀπεκρίνατο, οἶδα, ὡς πολλάκις ἐμοῦ ἕνεκεν ἀργὸς διετέλεσας καὶ δοκεῖς κατενεγκεῖν με τῆς πέτρας καὶ σεαυτῷ θέσθαι κατάβρωμα.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων βουλὴν ἑτέροις παρέχουσι, τὴν

ἐκείνοις μὲν ὀλεθρίαν, ἑαυτοῖς δὲ ἐπικερδῆ καὶ ὠφέλιμον.

1) ἵνα ἐντεῦθεν] ἵνα omittit Cod. 1.

με.

Ἀνὴρ, ἵππος καὶ πῶλος.

Ἀνήρ τις ἐπωχεῖτο θηλείᾳ τινὶ ἵππῳ ἐγκύῳ ὑπαρχούσῃ, καὶ ὁδοιπορῶντος αὐτῷ [1]) πῶλον ἡ ἵππος ἀπέτεκεν. ὁ δὲ πῶλος κατόπιν αὐτῆς εὐθὺς πορευόμενος καὶ ταχέως [2]) ἱλιγγιάσας πρὸς τὸν τῆς ἰδίας μητρὸς ἐπιβάτην ἔλεγεν, ἰδὲ, ὁρᾷς με βραχύτατον καὶ πρὸς πορείαν ἀδύνατον. γίνωσκε τοίνυν, ὡς εἰ ἐνταῦθα ἐγκαταλείπῃς με, αὐθωρὸν διαφθείρομαι. εἰ δὲ ἐντεῦθεν ἄρῃς με καὶ ἀπαγάγῃς ἐν τόπῳ καὶ ἀνατραφῆναι παρασκευάσῃς, [3]) ὄντως αὐξυνθεὶς ἐν ὑστέρῳ ἐποχεῖσθαί μοι ποιήσω σε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἐκείνως χρὴ εὐεργετεῖν, ὑπὲρ ὧν καὶ ἡ ἀντάμειψις τῆς εὐποιΐας ἐλπίζεται.

1) πῶλον ἡ ἵππος ἀπέτεκεν] ἡ ἵππος πῶλον ἔτεκεν. Cod. 1.
2) ἱλιγγιάσας] ἠλιγγιάσας. Cod. 2.
3) ὄντως αὐξυνθεὶς] Forte ὅτως legendum. Pro αὐξυνθεὶς vero corrige αὐξηθεὶς aut αὐξηνθείς.

μς. Ἀλι-

μς.

Ἁλιεὺς καὶ πίθηξ.

Ἀνήρ τις ἁλιεὺς παρὰ τὴν θάλασσαν ἄγραν ἰχθύων ἐποίει. 1) πίθηξ δέ τις αὐτὸν 2) κατιδὼν ἠβουλήθη αὐτὸν ἐκμιμήσασθαι. τῷ δὲ ἀνδρὸς ἐν σπηλαίῳ τινὶ ἑαυτὸν εἰσελθόντος διαναπαῦσαι καὶ τὸ δίκτυον παρὰ τὸν αἰγιαλὸν λιπόντος, ἐλθὼν ὁ πίθηξ καὶ τῷ δικτύῳ λαβόμενος ἀγρεῦσαι δῆθεν δι' αὐτῷ ἐπεχείρει. ἀγνώσως δὲ τῇ τέχνῃ καὶ ἀσυντάκτως χρώμενος καὶ τῷ δικτύῳ περιχεθεὶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εὐθὺς πέπτωκεν καὶ ἀπεπνίγη. ὁ δὲ ἁλιεὺς καταλαβὼν αὐτὸν ἤδη ἀποπνιγέντα, ἔφη, ὦ ἄθλιε, ὤλεσέ σε ἡ ἀφροσύνη σου καὶ ἡ ματαία ἐπίνοια.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ τὰ ὑπὲρ αὐτὸς μιμεῖσθαι πειρώμενοι, ἑαυτοῖς ἐντεῦθεν ἐπάγουσι κίνδυνον.

1) πήθιξ] Corrige πίθηξ et hic et paullo poſt.
2) κατιδὼν — ἐκμιμήσασθαι] κατιδὼν ἐκμιμήσασθαι ἠβουλήθη, omiſſo αὐτόν. Cod. 1.

μζ.

Κώνωψ καὶ ταῦρος.

Κώνωψ τὶς ἐλθὼν ἐπὶ κέρατος ἔση ταύρου τινὸς, πειρώμενος δῆθεν αὐτῷ ἄχθος ἐμποιήσασθαι. τῷ δὲ ταύρῳ παρ' ὐδὲν αὐτὸν λογι-

ζομένε, βελόμενος ὁ κώνωψ ἐξ αὐτε ἀποπτῆναι καὶ βιάζων αὐτὸν, ἔφη, ὡς εἴπερ ἐπαχθής σοι πέφυκα, πεταθήσομαι ἀπὸ σε. [1]) ὁ δὲ ταῦρος φησὶ πρὸς τὸν κώνωπα, ἔτε ἐλθόντος σε ἠθόμην, ἔτε ὑποχωρεντά σε γνώσομαι.

Ὁ μῦθος [2]) ἔτος δηλοῖ, ὡς καὶ ἄνθρωποί τινες, εὐτελεῖς ἅμα καὶ ἄφρονες προδήλως τυγχάνοντες, δοκεῦσι καθ' ἑαυτὲς τῶν ἐν τιμῇ τε καὶ συνέσει διαπρεπόντων ὑπάρχειν.

1) ὁ δὲ ταῦρος] δὲ omittit Cod. r.
2) ἔτος δηλοῖ] ἔτος abeſt. Cod. r.

μη.

Ἀνὴρ καὶ κύκλωψ.

Ἀνήρ τις τῶν εὐλαβῶν τυγχάνων, τάχα καὶ τοῖς πρακτέοις [1]) σεμνὸς, ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν εὐμαρῶς τοῖς ἰδίοις παισὶ συμβιοτεύων, μετὰ ταῦτα ἐνδείᾳ περιπίπτει ἐσχάτῃ καὶ τὴν ψυχὴν καιρίως ἀλγῶν, ἐβλασφήμει τὸ θεῖον, καὶ ἑαυτὸν ἀνελεῖν ἀπηναγκάζετο. [2]) λαβὼν ἔν σπάθην ἐπί τινα τῶν ἐρημικῶν τόπων] ἐξῆει, θανεῖν μᾶλλον [3]) αἱρετισάμενος, εἴπερ κακῶς ζῆν. πορευόμενος δὲ λάκκον τινὰ βαθύτατον ἔτυχεν εὑρηκὼς, ἐν

ᾧ

ᾧ χρυσίον ἐκ ὀλίγου παρά τινος 4) τῶν γιγαντιαίων 5) ἀπετέθειτο, ᾧ κύκλωψ τὸ ὄνομα. ἰδὼν δὲ ὁ δῆθεν εὐλαβὴς ἀνὴρ τὸ χρυσίον, Φόβῳ εὐθὺς καὶ χαρᾶς ἀναπλέως γίνεται, καὶ ῥίπτει μὲν τῆς χειρὸς τὸ ξίφος, αἴρει δὲ τὸ χρυσίον ἐκεῖθεν, καὶ ἅσμενος ἐπὶ τὴν οἰκίαν καὶ τὰς παῖδας αὐτοῦ ἐπανέρχεται. εἶτα ὁ κύκλωψ ἐπὶ τὸν λάκκον ἐλθὼν καὶ τὸ μὲν χρυσίον μὴ εὑρηκὼς, ἀντ' αὐτοῦ δὲ κείμενον ἐκεῖσε τὸ ξίφος ἑωρακὼς, αὐτίκα τοῦτο σπασάμενος ἑαυτὸν διεχειρίσατο.

6) Ὁ μῦθος ἔστος δηλοῖ, ὡς τοῖς σκαιοῖς ἀνδράσιν ἀκολάθως 7) ἐπισυμβαίνει τὰ φαῦλα· τοῖς δὲ ἀγαθοῖς καὶ εὐλαβέσι, τὰ ἀγαθὰ ταμιεύεται.

1) σεμνὸς] σεμνῶν. Cod. 1.

2) λαβὼν — τόπων] Loco eorum, quae hic adſcripta ſunt, Codex 1. nihil niſi ſyllabam τῶ habet,

3) αἱρετισάμενος] ἠρετισάμενος. Cod. 2.

4) τῶν γιγαντιαίων] τῶν γιγαντιαίων ἀνδρῶν. Cod. 1. Paullo ante idem exhibet ἔχεν εὑρηκώς.

5) ἀπετέθειτο] ἀπετέθητο. Cod. 2. ἀποτέθητα. Cod. 1.

6) ὁ μῦθος] ὁ λόγος. Cod. 1.

7) ἐπισυμβαίνει τὰ φαῦλα] τὰ κακὰ ἐπισυμβαίνει. Cod. 1.

μϑ.

Θηρευτὴς καὶ ἱππεύς.

Ἀνήρ τις θηρευτὴς λαγωὸν καταιχὼν καὶ τοῦτον ἐπιφερόμενος τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο, καί τινι προσυπαντηθεὶς ἐφ' ἵππῳ ἀνδρὶ, ἐζητεῖτο παρ' αὐτοῦ τὸν λαγωὸν, προφάσει ἀπεμπολήσεως. λαβὼν τοίνυν ὁ ἱππεὺς τὸν λαγωὸν ἀπὸ τοῦ θηρευτοῦ, εὐθὺς [1]) δρομαῖος ᾤχετο. ὁ δὲ θηρευτὴς κατόπιν αὐτοῦ τρέχων φθάσας αὐτὸν δῆθεν ἐδόκει. τοῦ δὲ [2]) ἱππέος ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος μακρὰν ἐκείνου ἀπέχοντος, ὁ θηρευτὴς [3]) καὶ ἄκων φωνεῖ πρὸς αὐτὸν καὶ φησιν, ἄπιθι λοιπόν. ἐγὼ γὰρ ἤδη τὸν λαγωὸν ἐδωρησάμην σοί.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ ἀκαίρως τὰ ἴδια ἀφαιρούμενοι, προσποιοῦνται δῆθεν ἐκόντι ταῦτα δεδωκέναι.

1) δρομαῖος] δρομαίως. Cod. 2.
2) ἱππέος] ἱππέως. Cod. 1.
3) καὶ ἄκων] καὶ abeſt. Cod. 1.

ν.

Κύων καὶ λαγωός.

Κύων λαγωὸν καταδιώκων καὶ τοῦτον καταλαβὼν, ποτὲ μὲν αὐτὸν ἔδακνεν, ποτὲ δὲ τὸ ἐντεῦθεν ἀπορρέον αὐτοῦ αἷμα ἀνέλειχεν. ὁ δὲ

ὁ δὲ λαγωὸς ἐδόκει τὸν κύνα καταφιλεῖν μᾶλλον αὐτὸν, [1]) καὶ ὑπολαβὼν [2]) εἶπε πρὸς αὐτὸν, ἢ ὡς προσφιλὴς περιπτύσσει με, ἢ ὡς ἐχθρὸς καὶ πολέμιος κατάδακνει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἄνθρωποί τινες ἔξωθεν μὲν φιλίαν ὑποκρίνονται, ἔσωθεν δὲ κακίας καὶ ἀπηνείας [3]) πεπλήρωνται.

1) καὶ ὑπολαβὼν] absunt. Cod. 1.
2) εἶπε πρὸς αὐτὸν] ἔφη, omissis πρὸς αὐτόν. Cod. 1.
3) πεπλήρωνται] πεπλήρωνται. Cod. 2.

να.

Γαλαὶ καὶ μύες.

Γαλαῖς καὶ μυσὶ ποτε μάχη συνεκροτεῖτο. ἡττώμενοι δὲ κατὰ κράτος οἱ μύες, καὶ γνόντες ἐξ ἀτονίας πάντως καὶ δειλίας ἡττᾶσθαι, σατράπας ἑαυτοῖς καὶ τῆς μάχης ἀρχηγὸς κεχειροτονήκασιν. οἱ δὲ σατράπαι ἐμφανέστεροι θελήσαντες καὶ θαρσαλεώτεροι τῶν ἄλλων μυῶν καθίσασθαι, κέρατα ταῖς ἑαυτῶν κορυφαῖς περιέθεντο. εἶτα πάλιν αἱ γαλαὶ τοῖς μυσὶ [1]) προσβαλοῦσαι εἰς φυγὴν πάντας τρέπουσι, καὶ οἱ μὲν ἄλλοι μύες φυγάδες γενόμενοι πρὸς τὰς ἑαυτῶν καταδύσεις [2]) εὐθὺς ῥᾳδίως εἰσήεσαν. [3]) οἱ δὲ τούτων προ-

ἐξάρχοντες μέχρι τῶν ὀπῶν καὶ ἔτοι ἐν τῷ φεύγειν φθάσαντες τῆς ἐν αὐταῖς εἰσελεύσεως ὑπὸ τῶν κεράτων ἐκωλύοντο, καὶ τέττιξ αἱ γαλαὶ καταλαβοῦσαι ὀλέθρῳ παραδεδώκασιν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ τοῖς ὅπλοις ἑαυτῶν τεθαῤῥηκότες, καὶ μὴ τὴν θείαν συμμαχίαν ἐπικαλεσάμενοι, ὑπ' αὐτῶν δὴ καὶ τὸν κίνδυνον ἐπισπῶνται.

1) προσβαλοῦσαι] προσβαλλοῦσαι. Sic. Cod. 1. Voluit ergo προσβάλλουσαι.

2) εὐθὺς ῥᾳδίως] εὐθεῖ (sic.) ῥᾳδίως. Cod. 1.

3) οἱ δὲ τέττων] οἱ δὲ τοιοῦτον. Cod. 1.

νβ.

Λύκος καὶ λέων.

Λύκος ἁρπάσας χοῖρον καὶ ἀπάγων αὐτὸν λέοντι συνήντησεν. ὁ δὲ λέων εὐθὺς ἀπὸ τοῦ λύκου τὸν χοῖρον ἀφήρπασεν· ἀφαιρεθεὶς δὲ αὐτὸν ὁ λύκος, ἐν ἑαυτῷ ἔλεγεν, πάντως καὶ αὐτὸς ἐθαύμαζον, [1]) πῶς ἂν διέμεινε παρ' ἐμοὶ τὸ ἐξ ἁρπαγῆς μοι προσγενόμενον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ τὰ ἀλλότρια πράγματα, πλεονεκτικῶς τισὶ καὶ βιαίως ἐπι-

ἐπικτώμενα, τοῖς ταῦτα [2]) ἁρπάζουσιν ἢ κ εἰς τέλος παραμένουσι.

1) πῶς ἄν] Post ἄν addit καί. Cod. 1.

2) ἁρπάζουσιν] Immo ἁρπάσασιν.

νγ.

Πτηνῶν βουλή.

Ποτὲ τῶν πτηνῶν εἰς κοινὴν βουλὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνελθόντων, [1]) ἕκαστον αὐτῶν τίνι τῶν ἄλλων ἐφαρμόζῃ [2]) τὸ βασιλεύειν πρὸς ἀλλήλους ἐβουλεύοντο. ὁ δὲ ταὼν ἔφη τοῖς λοιποῖς, ὡς ἔμοιγε προσήκει ἡ βασιλεία, ἅτε κάλλει καὶ ὡραιότητι σεμνυνομένῳ. τῶν δὲ [3]) ἑτέρων ὀρνέων ἐπαρεσθέντων τῷ ταῶνι, παρελθὼν εἰς μέσον ὁ κόραξ ἀντέφησεν, ἐὰν σὺ τὴν βασιλείαν παραλάβῃς, ἆρά γε τῶν ἀετῶν ἡμῖν ἐπερχομένων δύνασαι ἡμᾶς τῆς ἐκείνων ἐξαιρεῖσθαι προσβολῆς;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τὸ βασιλεύειν οὐ ταῖς τῷ κάλλει φαιδρυνομένοις ἁρμόττει, ἀλλὰ τοῖς ῥωμαλέοις καὶ ἐν γενναιότητι διαπρέπουσιν.

1) ἕκαστον αὐτῶν] ἕκαστον ἑαυτῶν. Cod. 1.

2) ἐφαρμόζῃ] ἐφαρμόζει. Cod. 2.

3) ἑτέρων ὀρνέων] ἑτέρων πτηνῶν. Cod. 1.

νδ. Νεα-

νδ.

Νεανίσκος καὶ γραῦς.

Νεανίσκος τὶς ὁδοιπορῶν ἐν ἡμέρᾳ καύσωνος, ἐντυγχάνει γυναικί τινι γραΐδι, ἥτις καὶ αὐτὴ τὴν αὐτὴν ὁδὸν τῷ νεανίσκῳ συνεπορεύετο. ὁρῶν δὲ αὐτὴν ἐκεῖνος τῷ τε καύσωνι καὶ τῷ τῆς ὁδοιπορίας καμάτῳ δεινῶς [1]) ἱλιγγιῶσαν, κατώκτειρε τῆς ἀθενείας καὶ μηκέτι ἐξισχύουσαν ὅλως πορεύεσθαι ἄρας [2]) ταύτην τῆς γῆς ἐπὶ τῶν νώτων αὐτὸς διεβάσαζε. ταύτην δὲ ἐπιφερόμενος λογισμοῖς τισὶν αἰσχρᾶς ἐπιθυμίας δεινῶς ἐταράττετο, ἀφ' ὧν καὶ πρὸς οἶστρον ἀκολασίας καὶ σφοδρὸν ἔρωτα ὁ αὐτὸς ἤρτο ἰθύφαλλος. εὐθὺς δὲ τῇ γῇ καταθεὶς τὴν γραΐδα ταύτῃ ἀκολάσως συνεγίνετο. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἁπλοϊκῶς ἔλεγε τί ἐστιν, ὃ ἐπ' ἐμοὶ ἐργάζῃ; [3]) ὁ δὲ αὐτῇ ἔφη, ὡς βαρεῖα πέφυκας, καὶ τούτου χάριν ἀπογλύψαι σε τῆς σαρκὸς διανενόημαι. [4]) ταῦτα εἰπὼν καὶ εἰς τέλος αὐτῇ συμφθαρεὶς, πάλιν τῆς γῆς ταύτην [5]) ἐξάρας αὐτὴν, ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ νῶτα ἔθετο. φησὶν οὖν [6]) ἡ γραῦς· εἰ ἔτι σοι βαρεῖα καὶ ἐπαχθὴς πέφυκα, πάλιν με καταγαγὼν, πλέον ἀπ' ἐμοῦ [7]) ἀπόγλυψον.

Ὁ μῦ-

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τῶν ἀνθρώπων τινὲς, τὴν ἰδίαν πληρεῦντες ἐπιθυμίαν, προφασίζονται, ὡς ἐξ ἀγνοίας τὸ γεγονὸς διεπράξαντο, δόξαντες δῆθεν μὴ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἕτερόν τι τῶν [8]) δεόντων πεποιηκέναι.

1) ἱλιγγιῶσαν] ἠλιγγιῶσαν. Cod. 1.

2) ταύτην τῆς γῆς] ταύτην omittit Cod. 1. Mox idem habet ἐπὶ τῷ νώτῳ.

3) ὁ δὲ αὐτῇ ἔφη] ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη. Cod. 1.

4) ταῦτα εἰπὼν] καὶ ταῦτα εἰπών. Cod. 1. Mox idem exhibet αὐτὴν συμφθαρεῖσαν.

5) ἐξάρας αὐτὴν] αὐτὴν abeſt. Cod. 1.

6) ἡ γραῦς] ἡ γραῦς αὐτόν. Cod. 1. Forte πρὸς αὐτόν.

7) ἀπόγλυψον] Poſt ἀπόγλυψον, addit Cod. 1. ἵνα κἀφοτέρα σοι γενήσομαι.

8) δεόντων πεποιηκέναι] poſt δεόντων, interponit μᾶλλον. Cod. 1.

νε.

Ἥλιος, βορέας καὶ ἄνθρωπος.

Ὁ ἥλιος καὶ ὁ βορέας ἄνεμος ποτὲ πρὸς ἀλλήλους ἤριζον, ποῖος ἐξ ἀμφοτέρων τὸν ἄνθρωπον ἀπογυμνῶν δύναται. ἤρξατο ἔν πρῶτος ὁ βορέας σφοδρῶς πνέειν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. ὁ δὲ ἄνθρωπος, καθόσον ἐψύχετο, τοῖς ἱματισμοῖς ἑαυτὸν περιέσκεπε καὶ κραταιῶς αὐτῶν περιείχετο, μήπως τῇ [1]) σφοδροτάτῃ τοῦ ἀνέμου προσβολῇ, ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ

αὐτῷ ἀναπαυθῶσιν. ὅθεν καὶ κατ' ἐδὲν ὁ βορρᾶς τὸν ἄνδρα παρέβλαψε, ὅτε τῶν περικειμένων [2]) ἀμφίων ἀποπυμνῶσαι ἠδυνήθη. εἶτα καὶ ὁ ἥλιος ἐπιλάμψας αὐτῷ καὶ [3]) τὸν ἀέρα τῆς ἡμέρας σφόδρα διαθερμάνας, εὐθὺς τὸν ἄνδρα τὰ ἱμάτια παρεσκεύασεν ἀποδύσασθαι καὶ ἐπ' ὤμων ταῦτα ἐπιφέρεσθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τὸ ταπεινοφρονεῖν ὑπὲρ τὸ ματαίως κομπάζειν ἐνεργέστερον ἐπὶ πᾶσι καὶ [4]) πρακτικώτερον πέφυκεν.

1) σφοδροτάτῃ] σφοδρότητι. Cod. 1.

2) ἀμφίων] ἄμφιον occurrit etiam apud Cinnamum p. 151. Ἄνδρας τεθωρακισμένους μέλασι περισείλας ἀμφίοις, ἐκέλευσεν ὁρθρίσαντας ἐπὶ τὸν νεὼν ἐλθεῖν, et p. 197. τῶν ἀμφίων ἀφελόμενος τὸν ἄνθρωπον. Vide Viros Doctos ad Heſych. in ἀμφίον. Lexicon MS. ἄμφιον· τὸ ἱμάτιον, ἔνδυμα. Gloſſarium Cyrilli MS. ἄμφια· ἐνδύματα.

3) τὸν ἀέρα τῆς ἡμέρας] Noua dicendi forma, in hoc ſcriptore tamen fortaſſe ferenda. Mihi in mentem veniebat γενομένης, pro τῆς. Cui coniecturae non repugnat ἐπιλάμψας, quod praecedit.

4) πρακτικώτερον πέφυκε] πρακτικότερον, omiſſo πέφυκεν. Cod. 2.

νε'.

Ἀνέρες δύο καὶ κύων.

Ἀνήρ τις ὑπὸ κυνὸς καιρίως δηχθεὶς, ἐζήτει τὸν τῆν αὐτῷ πληγὴν [1]) θεραπεύοντα. ἕτερος δέ τις αὐτῷ συναντήσας, ἔφη πρὸς αὐτὸν,

αὐτὸν, τοῦτο προσήκει 2) ποιῆσαί σε, ἀπὸ τοῦ τῆς πληγῆς αἵματος ἐπισαλάξαι τῷ ψωμῷ καὶ τῷ δακόντι κυνὶ τὸν ψωμὸν ἐπιῤῥίψαι, καὶ ἔτος ἡ πληγή σε θεραπευθήσεται. ὁ δὲ δηχθεὶς ἀντέφη αὐτῷ, εἰ τοῦτο ποιήσω, ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇδε τῇ πόλει κυνῶν ἔσομαι δακνόμενος.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς εἰ καὶ τὸν σκαιὸν ἄνθρωπον τιμήσειέ τις καὶ δεξιώσαιτο, ἀλλ' ἔν ἐκεῖνος 3) αὐτον τιμήσαντα . . . . ἀλλὰ τοῖς ὁμοίοις αὐτῷ κακοῖς ἀγαπᾷ.

1) θεραπεύσοντα] θεραπεύοντα. Cod. 1.

2) ποιῆσαί σε] ποιῆσαί σοι. Cod. 2.

3) αὐτὸν τιμήσαντα . . . . ἀλλὰ τοῖς] In Cod. 2. poſt τιμήσαντα eſt ſpacium vacuum vnius vocabuli. Forte hic locus ita conſtitui poteſt: ἀλλ' ἔν ἐκεῖνος ἐ τὸν τιμήσαντα αὐτὸν, ἀλλὰ τοῖς ὁμοίοις αὐτῷ κακοῖς ἀγαπᾷ.

νζ.

Ὄρνις καὶ χελιδών.

Ὄρνις τὶς εὑροῦσα ὠὰ ὄφεως ἐχόλαζε τῇ αὐτῶν διατριβῇ 1) καὶ ταῦτα ποάζουσα ἐπεκάθητο. χελιδὼν δέ τις αὐτὴν θεασαμένη, ὦ μωρὰ καὶ 2) ἀναίσθητε, ἔφη, τίνος χάριν ὄφεως περιέπεις γεννήματα; εἰ γὰρ αὐξηνθῶσι,

θῶσι. 3) σοὶ πρότερον ἐμποιῆσαι τὸν ὄλεθρον καὶ μετέπειτα ἑτέροις.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἐ χρή τινα ἐπὶ διαθέσει ἀνοσίῃ ἀνδρὸς πεποιθέναι πώποτε, κἂν 4) πολλὴν αὐτῷ τὴν εὔνοιαν 5) ἐπεδείξατο.

1) καὶ ταῦτα ποάζεσα ἐπεκάθητο] καὶ ταῦτα ἐπόαζε τῇ αὑτῶν διατριβῇ (hoc enim bis legitur) ἐπεκάθητο. Cod. 1. Corrigo, καὶ ταῦτ' ἐπωάζουσα ἐπεκάθητο. Ἐπωάζω habes apud Aelian. Varr. hiſtt. Lib. I. Cap. XV. ἐκ διαδοχῆς Φασὶν ἐπωάζειν τὰς περιστερὰς, et Diog. Laërt. in Platone p. 107. ἐ τίκτει τέκνα ζῶντα, ἀλλ' ἐπωάζει καὶ ποιεῖ ψυχὴν ἔχειν. Gloſſarium Cyrilli ἐπωάζουσαν· ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθημένην. Ποάζειν, quod et ipſum occurrit et *herbeſcere*, *gramen efferre* notat, non eſt huius loci. Obiter tamen huius quoque exempla notari poſſunt ex Gregor. Naz. p. 9. et Strab. Lib. XII. p. 812. B. quem aliquoties illo in loco corruptum ex Codice Moſquenſi emendabo. Ibi ergo verſu 6. ἀνώχυρος eſt, pro ἀνοχυρὸς, verſ. 9. πιστεύοιεν, pro λησεύοιεν. Sed de illo merito eſt dubitatum σὺ vicinum πεποιθότες, verſ. 11. ἐμβελεῖς, pro ἐμβριθεῖς, v. 15. μεσὰ βάραθρα πυρὸς, pro μετὰ βάθρων πυρὸς, verſ. 18. ὑπαρχέσης, pro ἔσης, v. 30. βόθρες πυρὸς, omiſſo τὲ, v. 31. τῷ πρὸ τῆς πόλεως, pro τῷ πρὸς τῆς πόλεως, v. 34. χωρίῳ, pro χώρῳ, v. 36. habet κακοῖ, v. 41. ὑπὸ τῶν ὑδάτων αἱ πλάκες. Reſtat, vt moneam de ἐμβελεῖς, pro quo et in margine editionis et in Caſauboni ad illum animadverſione per errorem ſcriptum legitur ἐμβαλεῖς. Ἔμβελὴς habes apud Polyb. T. II. p. 105. Ἔμβελὲς eſt contrarium τῷ ἔξω βελῶν.

2) ἀναίθητε] ἀναίθητα. Cod. 1.

3) σοι πρότερον] σοὶ πρῶτον. Cod. 1.

4) πολλὴν αὐτῷ] αὐτῷ omittit Cod. 1.

5) ἐπιδείξατο] ἐπιδείξητο. Cod. 1.

νη.

Στρυθὸς καὶ ἰξευτής.

Στρυθός τις ἐπὶ [1]) μυρσίνης διέτριβε, καὶ διὰ τὸ ἡδὺ τῆς τῦ δένδρυ διαίτης ὐδ' ὅλος αὐτῦ ἀφίσατο. [2]) ἰξευτὴς δέ τις τῦτον παρατηρησάμενος κατέχε τε καὶ κατέθυσεν. ὁ δὲ στρυθὸς μέλλων ἀποσφαγῆναι πρὸς ἑαυτὸν ἔλεγεν, οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, ὅτι διὰ τροφῆς ἡδονὴν τῦ ζῆν [3]) ἀπορρήγνυμαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἄνθρωποί τινες δι' ἔφεσιν τροφῆς καὶ ἀβρότητος περὶ τὸ ζῆν πολλάκις ὡς μοχθηροὶ κινδυνεύουσιν.

1) μυρσίνης] μυρσήνης. Cod. 1. μηρσύνης. Cod. 2.
2) ἰξευτὴς δέ τις] τις abeſt. Cod. 1.
3) ἀπορρήγνυμαι] ἀπορρήγνυμι. Cod. 2.

νθ.

Κάμηλος κεράτων ἐφιεμένη.

Κάμηλος κεράτων ἐφιεμένη, ἐδέετο τῦ διὸς ἑαυτῇ ταῦτα προσγενέσθαι. ὁ δὲ ζεὺς ὀργισθεὶς μᾶλλον ἐπὶ τῇ αὐτῆς ἀπλησείᾳ καὶ [1]) τὰ αὐτῆς ὦτα ἠλάτλωσεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ τῦ πλείονος ὀρεγόμενοι καὶ ὧν ἔχουσιν ἀποσερῦνται.

1) τὰ αὐτῆς ὦτα] τὰ ἑαυτῆς ὦτα. Cod. 1.

ξ.

Κύκνοι καὶ χῆνες.

Κύκνοι καὶ χῆνες ἀλλήλοις φιλιωθέντες ἐπὶ τῆς πεδιάδος ἐξῆλθον, καὶ νεμομένων αὐτῶν ὁμοθυμαδὸν, θηρευταὶ αὐτοῖς ἐπῆλθον [1]) καὶ οἱ μὲν ἂν κύκνοι διὰ τὴν τοῦ σώματος ταχυτῆτα, εὐθὺς πεταθέντες ἔφυγον. αἱ δὲ χῆνες τῇ ἑαυτῶν φυσικῇ βραδυτῆτι ἐπεχόμεναι, ὑπὸ τῶν θηρευτῶν κατεσχέθησαν.

Οὗτος ὁ λόγος παρισᾷ τὰς μὴ ὁλοτρόπως τοῖς ἑαυτῶν φίλοις [2]) προσανέχοντες, ἀλλ' ἐν καιρῷ παρισάσεων τέτων ἀφισαμένας.

1) καὶ οἱ μὲν ἂν] ἂν rectius omittit Cod 1. Sublato tamen καὶ, ſtare poteſt ἂν.

2) προσανέχοντες] προσανέχειν τινὶ eſt *deditum eſſe alicui rei, ſequi aliquid, ſtudere alicui rei.* Praeter Polyb. T. I. p. 253. et 449. T. III. p. 54. et 106. videatur Syneſ. T. I. p. 26. προσαναχεῖν φυσικοῖς δόγμασιν, ad decreta phyſica attendere, p. 72. βιβλίοις προσανέχων, libris legendis intentum eſſe, p. 85. θεωρίᾳ προσανέχε τὸν νῶν, animum adiecit cogitationibus. Idem T. II. p. 54. Τὸν προσανέχοντα τῷ θεῷ καθάπαξ, deo omnino deuotum. Heliodor. p. 5. προσανέχων, attendens. Cinnamus p. 191. ἑαυτῷ προσανέχειν ἠνάγκασεν, ſibi parere coegit, p. 279. προσανέχων τοῖς λεγομένοις, intentus ad ea, quae diſputabantur. Alciphr. p. 330. τῇ σκαπάνῃ

πάνυ προσανέχων, rutro intentus. Ceterum apud ſcriptores antiquiores non memini legere hoc vocabulum.

ξα.

Λύκοι καὶ ἀνήρ.

Λύκοι τινὲς ἔν τινι ποταμῷ δέρματα βοῶν ἑωρακότες καὶ ταῦτα σπεδάζοντες ἐκεῖθεν ἀνελκύσαι, τῆς τε ποταμοῦ πλημμύρας, βαθείας ὔσης, [1]) αὐτῶν κατατολμῆσαι οὐκ ἠδύναντο, ὅθεν ἐβουλεύσαντο καθ' ἑαυτοὺς, πρότερον τὰ ὕδατα καταπιεῖν, καὶ εἶθ' ὕστως [2]) τὰ δέρματα φθάσαι καὶ ἀναλαβεῖν. ἀνὴρ δέ τις ὑπολαβὼν ἔφη πρὸς αὐτούς, εἰ ὅλως πειραθῆτε τὰ τοσαῦτα καταπιεῖν ὕδατα, εὐθὺς διασπαθέντες καὶ τῆς ζωῆς στερηθήσεσθε.

Ὁ μῦθος ὅτος ἐλέγχει τοὺς [3]) τοῖς ἀνηνύτοις ἐξ ἀφροσύνης ἐπιχειροῦντας.

1) αὐτῶν κατατολμῆσαι] αὐτῶν recte omittit Cod. 1.

2) τὰ δέρματα φθάσαι] Neſcio, an ante τὰ δέρματα excideṛit ἐπὶ, aut ſimilis praepoſitio.

3) τοῖς ἀνηνύτοις — ἐπιχειροῦντας] Ita plane Cinnamus p. 19. ἐπεὶ δὲ πολλάκις αὖθις (forte αὖτως) προσβαλὼν ἀνηνύτοις ἐπιχειρῶν ἔγνω, et p. 157. ὡς δὲ πολλάκις τῷ περιβόλῳ προσαγεὶς, ἔγνω ἀνηνύτοις ἐπιχειρῶν.

ξβ.

Τέτλιξ καὶ ἀνήρ.

1) Τέτλιξ ἄνδρα τινὰ θεασάμενος καταχεῖν αὐτὸν 2) μηχανώμενον, ἔφη πρὸς αὐτὸν, ἐκείνοις τοῖς ὀρνέοις ἐπέρχει, παρ' ὧν σοι καὶ ὄφελός τι προσγενήσεται. ἐμὲ γὰρ εἰ καταέχῃς, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ τὸ παράπαν κερδανεῖς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς 3) οὐ χρή τινα τῶν ἀχρήστων καὶ ἀνονήτων ἐφίεσθαι.

1) τέτλιξ] τέτλιξ τίς. Cod. 1.

2) μηχανώμενον] μηχανώμενος. Cod. 1. Mox Cod. 2. exhibet ὄφελός τις.

3) οὐ χρὴ] οὐ δεῖ. Cod. 1.

SYNTIPAE PHILOSOPHI FABVLAE

SYNTIPAE PHILOSOPHI FABVLAE.

I.

Asinus et cicada.

Asinus cicadae cantus dulcedine captus interrogauit eam, quibus alimentis vteretur, vt vocem ita suauem haberet? Aer et ros, respondit cicada, sunt alimenta mihi. Quae cum audisset asinus, artem se inuenisse credens, qua similem vocem cicadae nanciscereturr, rictu aperto captauit auram, vt qui rore ali cuperet, vsque dum fame confectus periit.

Ita nec contra naturam, nec vltra vires quicquam appetere decet.

2.

Homo et mors.

Pauper quidam homo lignorum fasciculum portabat humeris. Longo deinde itinere fatigatus, onere se leuauit, consedit humi et flebili voce aduocauit mortem. Illa continuo adest, interrogans, quid se velit? Re-

ſpondet pauper, humi vt tolleres hunc faſcem mihi, huc ego te vocaui.

Adeo in miſeriis etiam vitae amantes ſunt mortales.

3.

Hirundo et coruus.

Hirundinem inter et coruum de formoſitate certamen erat. Hirundini exprobrat coruus, dicens, formam eius non niſi veris tempore conſpici, hieme autem non poſſe reſiſtere frigori. Meum vero, addit, corpus, et frigori hieme, et calori aeſtate par eſt.

Haec fabula docet, valetudine et robore corporis pulcritudinem et formoſitatem vinci.

4.

Fluuii et mare.

In vnum conuenerant fluuii, mare ut accuſarent, quod ſe, ſimulatque eius intraſſent aquas, dulces quamuis eſſent et potui apti, ſalſos et ad bibendum redderet inutiles. Quae mare cum audiiſſet, aegre ferens, innoxium ſe culpari, nolite, inquit, aquas intrare poſtea meas, ne corrumpamini ſale.

Haec contra illos dicta ſunto, qui, quibus gratiam debent, eos laceſſunt maledictis temerariis.

5.

Felis et lima.

In officinam fabri venerat felis, repertamque ibi limam lingua lambebat impigra, ita, vt attrita et dolens ſanguinis funderet riuos. Ex ipſo dolore capiebat

bat gaudium, ſperans, fore, vt ferrum comminueret, donec lingua prorſus conſumta eſt.

Haec fabula docet, eos, qui rebus noxiis, vt ſalutiferis, dant operam aſſiduam, ſero cum damno ſuo ſentire malum.

6.

Venator et lupus.

Venator cum videret lupum ouile irrumpentem oues-que multas vi dilaniantem, dolo eum circumuenit eique canes immiſit ſuos, his illum verbis increpans, Miſerum animal! Vbi nunc eſt illa vis tua, vt poſſis contra canes te defendere?

Cuilibet ars ſua laudem conciliat.

7.

Galli gallinacei duo.

Duo inter ſe certarant galli gallinacei. Alter victus in remoto loco ſe occultauerat. Alter victoria potitus faſtigium tecti occupauerat. Ibi cum ſe victoria elatus inſolenter iactaret, aquila delapſa ſurſum illum ſecum rapuit.

Hoc argumento cognoſcitur, neminem fortunae et viribus nimis credere aut ſtulte ſuperbire debere.

8.

Columba et vas aquaticum.

Columba ſiti compulſa aquam ut inueniret huc illuc ambulauerat. Conſpecta deinde picta in pariete hydria, vas aqua plenum ſe inueniſſe credens, celeri im-

petu petiit potum. Sed semianimis illisa parieti concidit humi. Morti ergo vicina sic secum locuta est: Infelix ego et misera, quae aquae nimis appetens non cogitaram vitae periculum.

Temeritatem et celeritatem lentum consilium vincere solet.

9.

Coruus et pastor.

Coruus cum vidisset ab aquila agnum corripi de grege, voluit eius exemplum sequi. Arietem ergo, quem in grege oberrantem videbat, cupiebat furtim secum auferre sublimem. Hic dum arietis in vellere aduncis haereret vnguibus, aduentu suo oppressit eum pastor, multisque caesum verberibus morti dedit.

Impotens cum imitari vult potentem, non solum imbecillitatis conuincitur, sed graues etiam stultitiae luit poenas.

10.

Lepus et vulpes.

Lepus sitim vt aqua extingueret in puteum descenderat largisque haustibus se satiauerat. Inde cum vult reuerti occlusa via, inops consilii, vehementer se cruciat. Quod animaduertens vulpes, quae forte illum ibi offenderat, Maximo, inquit, mehercule versaris in periculo. Sed prius te oportuit deliberare, qua via ex puteo posses ascendere, ac deinde demum descendere.

Haec fabula arguit eos, qui, spreto consilio, temere ad agendum impelluntur.

11. *Tau-*

11.

Taurus, Leaena et Aper.

Taurus dormientem leonem repererat, eumque percuſſum cornibus interfecerat. Interim acceſſerat leonis mater, quae filii caſum acerbe lugebat. Quam eiulantem vt animaduertit aper, ſtans procul ita illam allocutus eſt, Quot putas reperiri homines, qui liberos ſuos a vobis interemtos plorent?

Qua quis menſura aliis menſus eſt, eandem quoque ei redditur.

12.

Paſtor, ouis et leo.

Paſtor cum perdidiſſet ouem, hoc pacto rogauit deum, vt, ſi iſtam recepiſſet, alteram immolaret. Circumcurſitans deinde offendit leonem, qui, quam quaeſierat, laniaret ouem. Id vt cognouit, Vtinam, inquit, periculum a leone effugere poſſim. Libenter altera quoque redemerim vitam oue.

Vitam mortales lucro et diuitiis praeferunt.

13.

Leo et tauri duo.

In duos tauros leo faciebat impetum, lautas ſibi epulas quaerens. Illi coniunctis viribus opponunt cornua, medios ne irruere poſſit leo. Duobus ergo impar leo viribus, dolo agere coepit, ſicque eſt allocutus alterum, Amicum tuum ſi prodideris mihi, incolumem hinc ego te dimittam. Qua vſus fraude facili vtrumque necauit negotio.

Ita

Ita et ciuitates, et homines, quamdiu inter se concordiam colunt, facile hostes vincunt: ea autem soluta cladi repente fiunt obnoxii.

14.

Vulpes et simia.

Vulpes et simia eundem in locum faciebant iter. Cum per sepulcra eas via duceret, simia ad vulpem, Omnes, inquit, quos hic sepultos vides, parentum meorum liberti erant. Callide, respondet vulpes, mentita es. Nec enim horum quisquam, qui humati sunt, te potest conuincere.

Haec fabula notat eos, qui opportune conuincunt mendaces, quique manifestum mendacium pro veritate venditant.

15.

Ceruus et venatores.

Ceruus ad fontem stabat, sitiens vt biberet aquam Hic dum in aqua videt effigiem suam, tenuitatem crurum vituperat, laetatur vero forma cornuum. Repente venatores adsunt, eumque persequuntur. Quamdiu per campum fugam facit, pernicitate pedum euadit. Cum vero imprudens attingisset syluam, cornua sunt implicita ramis. Comprehensus deinde cum luctu haec verba edidit, Heu misero mihi, qui iis, quae vituperaram, seruatus sum, quibus autem gloriatus fueram, perii.

Neminem suarum rerum quicquam laudare decet, nisi quod vtilitatem praestet.

16.

Canis et fabri aerarii.

Fabrorum aerariorum in domo degebat canis, iisque laborantibus dulci indulgebat somno. Qui simulatque accumbentes ceperunt cibum, canis repente expergefactus blanditus est dominis. Tum illi interrogarunt eum, Qui fit, strepitu malleorum grauissimorum vt nunquam exciteris, dentium vero leniſſimo crepitu statim expergiscaris?

Ita quoque homines, quae sibi vtilia fore censent, patulis arripiunt auribus; quae vero eis displicent, negligenter et lente audiunt.

17

Vulpes et leo.

Vulpes prope leonem incluſum stans, multis eum lacerabat contumeliis. Leo respondet, Tu quidem nulla me iniuria afficis, sed aduersa, quam nunc experior, fortuna.

Multi ex potentibus, si in calamitates inciderint, ludibrio sunt impotentibus.

18.

Serpens calcata.

Serpens, cum humi reperet, multorum pedibus calcata erat. Accessit supplex fanum Apollinis. Quam simulatque conspexit deus, Si primum statim, inquit, qui te calcaret, perdidisses, non ausus fuisset alter.

Si statim puniuntur, qui deprehensi sunt in scelere, reliqui, ne peccent, metu deterrentur.

SYNTIPAE PHILOSOPHI FABVLAE.

I.

Asinus et cicada.

Asinus cicadae cantus dulcedine captus interrogauit eam, quibus alimentis vteretur, vt vocem ita suauem haberet? Aer et ros, respondit cicada, sunt alimenta mihi. Quae cum audisset asinus, artem se inuenisse credens, qua similem vocem cicadae nanciscceretur, rictu aperto captauit auram, vt qui rore ali cuperet, vsque dum fame confectus periit.

Ita nec contra naturam, nec vltra vires quicquam appetere decet.

2.

Homo et mors.

Pauper quidam homo lignorum fasciculum portabat humeris. Longo deinde itinere fatigatus, onere se leuauit, consedit humi et flebili voce aduocauit mortem. Illa continuo adest, interrogans, quid se velit? Re-

ſpondet pauper, humi vt tolleres hunc faſcem mihi, huc ego te vocaui.

Adeo in miſeriis etiam vitae amantes ſunt mortales.

3.

Hirundo et coruus.

Hirundinem inter et coruum de formoſitate certamen erat. Hirundini exprobrat coruus, dicens, formam eius non niſi veris tempore conſpici, hieme autem non poſſe reſiſtere frigori. Meum vero, addit, corpus, et frigori hieme, et calori aeſtate par eſt.

Haec fabula docet, valetudine et robore corporis pulcritudinem et formoſitatem vinci.

4.

Fluuii et mare.

In vnum conuenerant fluuii, mare ut accuſarent, quod ſe, ſimulatque eius intraſſent aquas, dulces quamuis eſſent et potui apti, ſalſos et ad bibendum redderet inutiles. Quae mare cum audiiſſet, aegre ferens, innoxium ſe culpari, nolite, inquit, aquas intrare poſtea meas, ne corrumpamini ſale.

Haec contra illos dicta ſunto, qui, quibus gratiam debent, eos laceſſunt maledictis temerariis.

5.

Felis et lima.

In officinam fabri venerat felis, repertamque ibi limam lingua lambebat impigra, ita, vt attrita et dolens ſanguinis funderet riuos. Ex ipſo dolore capiebat

bat gaudium, ſperans, fore, vt ferrum comminueret, donec lingua prorſus conſumta eſt.

Haec fabula docet, eos, qui rebus noxiis, vt ſalutiferis, dant operam aſſiduam, ſero cum damno ſuo ſentire malum.

6.

Venator et lupus.

Venator cum videret lupum ouile irrumpentem oues-que multas vi dilaniantem, dolo eum circumuenit eique canes immiſit ſuos, his illum verbis increpans, Miſerum animal! Vbi nunc eſt illa vis tua, vt poſſis contra canes te defendere?

Cuilibet ars ſua laudem conciliat.

7.

Galli gallinacei duo.

Duo inter ſe certarant galli gallinacei. Alter victus in remoto loco ſe occultauerat. Alter victoria potitus faſtigium tecti occupauerat. Ibi cum ſe victoria elatus inſolenter iactaret, aquila delapſa ſurſum illum ſecum rapuit.

Hoc argumento cognoſcitur, neminem fortunae et viribus nimis credere aut ſtulte ſuperbire debere.

8.

Columba et vas aquaticum.

Columba ſiti compulſa aquam ut inueniret huc illuc ambulauerat. Conſpecta deinde picta in pariete hydria, vas aqua plenum ſe inueniſſe credens, celeri im-

petu petiit potum. Sed ſemianimis illiſa parieti concidit humi. Morti ergo vicina ſic ſecum locuta eſt: Infelix ego et miſera, quae aquae nimis appetens non cogitaram vitae periculum.

Temeritatem et celeritatem lentum conſilium vincere ſolet.

9.

Coruus et paſtor.

Coruus cum vidiſſet ab aquila agnum corripi de grege, voluit eius exemplum ſequi. Arietem ergo, quem in grege oberrantem videbat, cupiebat furtim ſecum auferre ſublimem. Hic dum arietis in vellere aduncis haereret vnguibus, aduentu ſuo oppreſſit eum paſtor, multisque caeſum verberibus morti dedit.

Impotens cum imitari vult potentem, non ſolum imbecillitatis conuincitur, ſed graues etiam ſtultitiae luit poenas.

10.

Lepus et vulpes.

Lepus ſitim vt aqua extingueret in puteum deſcenderat largisque hauſtibus ſe ſatiauerat. Inde cum vult reuerti occluſa via, inops conſilii, vehementer ſe cruciat. Quod animaduertens vulpes, quae forte illum ibi offenderat, Maximo, inquit, mehercule verſaris in periculo. Sed prius te oportuit deliberare, qua via ex puteo poſſes aſcendere, ac deinde demum deſcendere.

Haec fabula arguit eos, qui, ſpreto conſilio, temere ad agendum impelluntur.

II.

Taurus, Leaena et Aper.

Taurus dormientem leonem repererat, eumque percuſſum cornibus interfecerat. Interim acceſſerat leonis mater, quae filii caſum acerbe lugebat. Quam eiulantem vt animaduertit aper, ſtans procul ita illam allocutus eſt, Quot putas reperiri homines, qui liberos ſuos a vobis interemtos plorent?

Qua quis menſura aliis menſus eſt, eandem quoque ei redditur.

12.

Paſtor, ouis et leo.

Paſtor cum perdidiſſet ouem, hoc pacto rogauit deum, vt, ſi iſtam recepiſſet, alteram immolaret. Circumcurſitans deinde offendit leonem, qui, quam quaeſierat, laniaret ouem. Id vt cognouit, Vtinam, inquit, periculum a leone effugere poſſim. Libenter altera quoque redemerim vitam oue.

Vitam mortales lucro et diuitiis praeferunt.

13.

Leo et tauri duo.

In duos tauros leo faciebat impetum, lautas ſibi epulas quaerens. Illi coniunctis viribus opponunt cornua, medios ne irruere poſſit leo. Duobus ergo impar leo viribus, dolo agere coepit, ſicque eſt allocutus alterum, Amicum tuum ſi prodideris mihi, incolumem hinc ego te dimittam. Qua vſus fraude facili vtrumque necauit negotio.

Ita

Ita et ciuitates, et homines, quamdiu inter se concordiam colunt, facile hostes vincunt: ea autem soluta cladi repente fiunt obnoxii.

14.

Vulpes et simia.

Vulpes et simia eundem in locum faciebant iter. Cum per sepulcra eas via duceret, simia ad vulpem, Omnes, inquit, quos hic sepultos vides, parentum meorum liberti erant. Callide, respondet vulpes, mentita es. Nec enim horum quisquam, qui humati sunt, te potest conuincere.

Haec fabula notat eos, qui opportune conuincunt mendaces, quique manifestum mendacium pro veritate venditant.

15.

Ceruus et venatores.

Ceruus ad fontem stabat, sitiens vt biberet aquam Hic dum in aqua videt effigiem suam, tenuitatem crurum vituperat, laetatur vero forma cornuum. Repente venatores adsunt, eumque persequuntur. Quamdiu per campum fugam facit, pernicitate pedum euadit. Cum vero imprudens attingisset syluam, cornua sunt implicita ramis. Comprehensus deinde cum luctu haec verba edidit, Heu misero mihi, qui iis, quae vituperaram, seruatus sum, quibus autem gloriatus fueram, perii.

Neminem suarum rerum quicquam laudare decet, nisi quod vtilitatem praestet.

16.

Canis et fabri aerarii.

Fabrorum aerariorum in domo degebat canis, iisque laborantibus dulci indulgebat somno. Qui simulatque accumbentes ceperunt cibum, canis repente expergefactus blanditus est dominis. Tum illi interrogarunt eum, Qui fit, strepitu malleorum grauissimorum vt nunquam exciteris, dentium vero lenissimo crepitu statim expergiscaris?

Ita quoque homines, quae sibi vtilia fore censent, patulis arripiunt auribus; quae vero eis displicent, negligenter et lente audiunt.

17

Vulpes et leo.

Vulpes prope leonem inclusum stans, multis eum lacerabat contumeliis. Leo respondet, Tu quidem nulla me iniuria afficis, sed aduersa, quam nunc experior, fortuna.

Multi ex potentibus, si in calamitates inciderint, ludibrio sunt impotentibus.

18.

Serpens calcata.

Serpens, cum humi reperet, multorum pedibus calcata erat. Accessit supplex fanum Apollinis. Quam simulatque conspexit deus, Si primum statim, inquit, qui te calcaret, perdidisses, non ausus fuisset alter.

Si statim puniuntur, qui deprehensi sunt in scelere, reliqui, ne peccent, metu deterrentur.

19.

Canes et vulpes.

Pellem leonis repererant canes, eamque lacerabant dentibus. Quos videns vulpes, sic eos allocuta esse fertur: Leo iste si adhuc in viuis esset, experiremini vngues eius fortiores vestris dentibus.

Haec fabula carpit eos, qui potentes, cum exciderunt potentia, lacessunt.

20.

Ceruus aegrotans.

Ceruus morbo correptus in loco campestri procubuerat. Ferae autem, quae illum visitatum venerant, pabula, quae strata fuerant ceruo, deuorarunt. Vt vero postea paullulum conualuit ceruus, inopia oppressus vitam cum pabulo perdidit.

Qui nimios et stultos habent amicos, ex eis plus damni, quam emolumenti capiunt.

21.

Venator et canis.

Venator quidam cani, quotiescunque praeteribat, obiiciebat frustra esculenta. Canis autem illum his verbis compellasse fertur, Abeas hinc a me. Nimia enim liberalitas tua facit, ut maxima metuam mala.

Multi, qui dona dant, verum peruertere cogitant.

22. Le-

22.

Lepores et vulpes.

Lepores quidam contra aquilam parabant bellum vocabantque vulpes ad societatem pugnae. Hae vero illis responderunt, libenter vobis opem laturae essemus, ni sciremus, quales ipsi essetis et quocum decertare velletis proelio.

Haec contra illos dicta sunt, qui suo periculo potentiores lacessunt.

23.

Puer et vir.

In fluuium descenderat puer, corpus vt ablueret, sed imperitus natandi in periculo erat, ut suffocaretur. Virum ergo, quem forte praetereuntem videt, vt sibi opem ferat, implorat. Qui illum, dum periculo liberat, sic interrogauit, Cur, quaeso, natare cum nescires, tantis vndarum fluctibus te commisisti? Tum ille, Nunc me modo serua, inquit, post deinde increpa.

Inepte atque imprudenter agit, qui verbis castigat eum, quem in periculo deprehensum videt.

24.

Aquila et vulpes.

Vulpi amica facta aquila istius postea catulos voraverat. Huic illa impar viribus vindices implorat deos. Accidit deinde, vt solemni die comburetur in ara hostia. Tum aquila delapsa feruentem inde rapuit carnem, distribuitque pullis suis. Qui dum auidius vescuntur, feruore omnes pereunt.

Ita

Ita iniusti et crudeles aduersus ciues tyranni, licet nulla afficiantur poena ab iis, quos laeserunt, diuinae vindictae tamen sunt obnoxii.

25.

Vipera et homo.

Hiemis tempore ad viam cubabat vipera et frigoris vehementia mori periclitabatur. Hanc homo praeteriens et videns eius misertus est, sublatamque humo sinu condidit suo. Quae cum calorem vitalem recuperasset, letali morsu repente necauit hominem.

Qui prauo natus est ingenio, is etiam optime de se meritis pernicioſus esse solet.

26.

Auceps et perdix.

Perdicem auceps cum cepisset, continuo necare volebat. Perdix autem vitae cupida paciscebatur cum aucupe, pollicens, si se soluisset vinculis, fore, vt pluses perdices illiceret in fraudem. His eius verbis magis ad iram concitatus homo, inopinata eam sustulit nece.

Qui alteri insidias struit, improbus ipse in eas incidit.

27.

Homo et auis.

Auem habebat homo, quae singulis diebus singula ipsi pareret ova aurea. Minus contentus quotidiano lucro et plura concupiscens trucidauit auem. Thesaurum enim in extis eius credebat se reperturum. Qui

cum

cum omnino nihil reperiſſet, ita ſecum reputauit, ſtultus e manibus dimiſi lucrum fallaci ſpe theſauri deceptus.

Plerique dum maiora appetunt, paruis, quae poſſident, excidunt.

28.

Canis cibum ferens.

Canis ex macello cum rapuiſſet cibum ocius inde fugiens peruenit ad flumen. Quod dum tranſit, in aquis cibi videt ſimulacrum, multum eo, qvod ferebat, maius. Dimiſſo ergo ex ore cibo, vmbram, quam viderat, appetit. Quae cum euanuiſſet, canis ſe conuertit, vt tolleret, quod abieciſſet. Nihil autem inuenit. Coruus enim delatus id rapuerat et vorauerat. Tum canis, Miſer, inquit, ego, quae patior? Quae enim poſſidebam, ſtultus amiſi. Quae vero ignota erant, appetii. Igitur et haec et illa perdidi.

Haec fabula deſignat eos, qui cupiditate inſatiabili plura ſemper concupiſcunt.

29.

Aſinus et equus.

Aſinus et equus erant homini. Vterque fungebatur ſuo munere. Equus tamen liberius et liberalius alebatur. Equiſo etiam iubam eius et caeſariem pectebat, corpusque aqua abluebat quotidie. Aſinus contra ſemper baiulans, moleſtis fatigabatur oneribus. Accidit deinde, vt dominus equum conſcenderet et ad bellum exiret. Tum proelio commiſſo equus ſtatim vulneratus occidit. Huius interitum poſtquam cognouit aſinus,

nus, vitam ſuam, quamuis laboris plenam, fortunatam praedicauit.

Paupertas, quae caret inuidia, periculoſis praeferenda eſt diuitiis.

30.

Onager et aſinus.

Onager aſinum videns graue portantem onus eique ſeruitutem exprobrans ita eſt allocutus, Felix vere ego, qui libertate fruor, otio indulgeo et alimenta in montibus vltro ſine labore inuenio. Tu contra ab alio expectas alimenta continuisque ſeruitiis et verberibus laceraris. Dum ſe ſic iactat, confeſtim apparet leo. Aſinum, quod agaſo aderat, leo relinquit intactum, in onagrum autem, qui ſolus erat, vehementem facit impetum eumque epulatur.

Qui nullius imperio parent et nullo conſilio flecti poſſunt, ii pertinacia et ſolitudine ſua imprudentes pereunt.

31.

Ficus et oliua.

Ficus quaedam hiemis tempore folia ſua perdiderat. Eam oliua vicina, quod nuda eſſet, vituperabat dicens, Ego et hiemis et aeſtatis tempore foliis ornor et vireo. Tu vero aeſtate tantum et breue tempus formoſa es. His dum ſuperbe gloriatur, fulmen coelitus delapſum hanc combuſſit, ficum autem prorſus non attigit.

Ita qui diuitiis et fortuna nituntur, inopinato caſu ruunt.

32.

Homo quidam et olitor.

Olitorem quidam cum videret irrigare olera, rogauit, quomodo accideret, vt gramina siluestria nec plantata, nec culta matureſcerent, quae vero homines ſeminiſſent, ſaepius areſcerent? Siluestres, reſpondet olitor, plantae ſola dei prouidentia curantur, manſuetae autem hominum manibus coluntur.

Haec fabula docet, matrum diſciplinam potiorem eſſe cura nouercarum.

33.

Canis et macellarius.

Canis ex macello cor ad dapes rapuerat. Conuerſus autem ad illum macellarius, cor non ſurripuiſti, inquit, ſed addidiſti mihi. Cum ergo iterum huc redieris, rapinae praemia oſtendam tibi.

Damnum dociles et attentos reddit.

34.

Canis et olitor.

Canis olitoris in puteum ceciderat. Vt vero deſcendit olitor, vt illum inde extraheret, vehementer eum momordit, putans, hominem altius ſe velle demergere. Tum dolens e morſu olitor, patior, inquit, quae commerui. Merito enim grauiter ſum ſauciatus, quod te ſuſtollere ex puteo volui.

Hoc contra ingratos et maleuolos dictum eſt.

35.

Venter et pedes.

Viri cuiusdam pedes cum ventre eius decertabant de viribus. Pedes dixere ventri, nos multum viribus te ſuperamus, teque etiam promouemus. Ventriculis contra monuit dicens, Ni ego cibos caperem, vos prorſus non poſſetis conſiſtere.

Ita exercitus quoque ad pugnam minus forent parati et inſtructi, ni ducis ſcientia et fortitudine exercitati et confirmati eſſent.

36.

Noctua, fulica et rubus.

Noctua, fulica et rubus ſocietatem fecerant, vt ad mercatum exirent. Illa ergo aurum, iſta aes, haec pannum mutuo ſumſerat. Quibus impoſitis in nauem direxerunt curſum. Repente autem turbinis et porcellae contrario flatu intumuit fluctusque egit mare nauisque lacerata omnia peſſum dedit fundo. Ex illo tempore noctua foeneratores metuens, luci ſe ſubtrahit, nec niſi noctu audet prodire. Fulica autem in mari verſatur, amiſſum aes recuperare cupiens. Rubus vero praetereuntium veſtimentis adhaereſcit, ſi forte pannum recipere poſſit.

Haec narratio docet, homines ex periculis ſeruatos poſthac prudentiores eſſe debere, ne in mala ſimilia incurrant.

37.

Leo aegrotans et ferae.

Leo ſenio et torpore languidus cum amplius alimenta inuenire non poſſet, fraudulentum vitae ducendae inierat conſilium. Aegrotum ergo ſe ſimulans in ſpelunca ſe compoſuerat. Feras deinde, quae viſitatum venerant, correptas ſingulas deuorauit. Quem dolum cum animaduertiſſet vulpes, aſcendere ad illum noluit, ſed procul ſtans interrogauit leonem, quae valetudinis eius eſſet conditio. Leo contra, cur intrare nolit, percontatur. Tum illa, Multorum, inquit, veſtigia cerno, qui intrarint, nullius inde qui redierit.

Haec fabula monet, homines etiam periculoſa negotia a ſe amoliri et fugere, omnique modo ſe tueri debere, ne dolo et amicitiae ſpecie decipiantur ab improbis.

38.

Canis et lupa.

Canis lupam inſequens crurum pernicitate et robore gloriabatur, fugere lupam credens, quod infirmior eſſet. Conuerſa autem illa ſic allocuta fertur canem, Non tam tuas, quam domini tui metuo minas.

Non decet alienis virtutibus gloriari.

39.

Iuuenis et ſcorpio.

Iuuenis quidam in locis remotis et deſertis capiebat locuſtas. Quas inter videns ſcorpionem, eum quoque locuſtam eſſe credens, extento bracchio cupiebat humo

tollere. Scorpio autem, aculeo ſuo ad pungendum exſerto, ita illum eſt allocutus, Si me auſus fuiſſes tangere, effeciſſem, vt quas locuſtas cepiſſes, dimitteres.

Cum improbis et probis non eſt eodem modo verſandum, ſed vtrorumque vſu ſunt dignoſcenda ingenia.

40.

Taurus, leo et caprae agreſtes.

Taurus leonem fugiens in ſpecu quodam inhibuit fugam. Caprae agreſtes autem, quae ibi erant, continuo in eum cornibus fecerunt impetum. Quas taurus ita allocutus fertur, Non vos metuo, ſed illum, qui ante ſpeluncam me praeſtolatur.

Quos principum iniuria laeſit, vulgus ludibrio habet.

41.

Vir et aethiops aqua ſe abluens.

Cum videret quidam aethiopem in fluuio aqua ſe abluentem, Noli, inquit, commouere et turbare aquas. Nec enim vnquam corpus albeſcet tuum.

Fruſtra laborant, qui naturam transformare cupiunt.

42.

Vidua et auis.

Vidua habebat auem, quae ei quotidie vnum pareret ouum. Largius ergo iſtam incepit alere, exiſtimans fore, vt abundantius nutrita duo pareret oua. Auis

contra

contra nimiis alimentis facta obesior, ne vnum quidem, vt antea, eniti potuit quum.

Qui maiora concupiscunt, parua, quae possident, saepissime solent amittere.

43.

Formica et cicada.

Formica hieme alimenta, quae aestate collegerat, comedebat. Accessit eam cicada, petens, vt se quoque ciborum suorum faceret participem. Formica interrogat, per tempus aestiuum, dic, quibus fueris occupata negotiis, quo minus tibi nutrimenta parares? Cantus, respondet illa, impediebat curam colligendi. Quibus auditis formica subridens interioribus cibum suum condidit cellulis, cicadaeque responsum dedit, Cum illo tempore cecineris, nunc nihil obstat, quo minus saltes.

Haec narratio arguit lentos et negligentes, quosque vanarum rerum studium reddidit inopes.

44.

Capra et lupus.

Capra in rupibus altis dum pasceret, adstitit lupus, qui eam correptam deuorare vellet. Cum vero prorsus non valeret petram ascendere, infra subsistens sic allocutus est capram: O misera, cur relictis locis campestribus et pratis, in rupibus pasceris? Nisi fortasse id ideo facis, vt pericliteris. Noui, respondit illa, te mei causa saepius hic otiosum deliruisse. Ex-

pectas enim, dum ego hinc descendam, vesci vt possis carnibus meis.

Multi dant aliis consilium, illis perniciosum, sibi vtile et lucrosum.

45.

Homo, equa eiusque pullus.

Dum quidam veheretur equa grauida, enixa est pullum. Qui cum statim cursum matris esset secutus, celeriter fatigatus, sic allocutus est vectorem matris, Vides me infirmum et ineptum ad iter faciendum. Scias ergo, me continuo periturum, si hic relictus fuero. Sin me hinc sustuleris, eoque duxeris, vbi ali possum, adultus postea te veham.

Beneficia sunt tribuenda iis, quos gratos fore speramus.

46.

Piscator et simia.

Piscator quidam ad littus maris capiebat pisces. Quod cum vidisset simia, cogitauit, quomodo imitari posset. Relicto deinde in littore reti, piscator, vt requiesceret, descendit in specum. Accedit simia, corripit rete, piscari incipit. Cum vero imprudenter et peruerse imitaretur artem, constricta retibus, delata in mare suffocata est. Superueniens deinde piscator, eamque exanimem videns, O misera, inquit, quam stulta et vana perdidit aemulatio.

Qui quae vires superant suas, imitari audent, ipsi perniciem adferunt sibi.

47. *Culex*

47.

Culex et taurus.

Culex tauri occupauerat cornu, si scilicet eum onere suo posset deprimere. Cum vero taurus id prorsus neglexisset, culex inde cupiens auolare extremis exploratis viribus, Si, inquit, molestus sum tibi, onere te leuabo auolans. Respondet taurus, Nec te, cum accessisses, sensi, nec sentiam, si rursus abieris.

Inueniuntur quoque homines, qui, cum obscuri sint et stulti, clari et prudentes haberi cupiant.

48.

Homo et cyclops.

Vir probus et honestus diu cum liberis suis bene et fortunate vixerat. Post deinde inopia et egestate affectus et afflictus improbis numen petebat conuiciis, seque volebat interimere. Correpta ergo sicca in locum desertum exiit, mori magis cupiens, quam misere viuere. Inter eundum offendit fossam altissimam, in qua ab homine giganteo, (Cyclops ei erat nomen,) multum auri esset reconditum. Id vt vidit pius ille homo, medius metum inter et gaudium, proiecta sicca, tollit aurum, laetusque domum ad liberos suos properat. Cyclops deinde ad scrobem reuersus pro auro reperit gladium, eoque stricto se interficit.

Malis mala accidunt: bonis bona manent.

49.

Venator et eques.

Venator ceperat leporem eoque sublato in humeros cum pergeret domum, incidit in equitem, qui specie emtionis leporem peteret. Quem cum ab venatore accepisset, incitato equo capessiuit fugam. Venator eum persequebatur, ut qui vellet eum consequi. Vt vero longo interuallo relictus est, inuitus hanc edidit vocem, Abeas ergo. Iam enim leporem donaui equidem tibi.

Multi, qui violenter sunt spoliati suis, sponte ea dedisse simulant.

50.

Canis et lepus.

Canis leporem insequens prehenderat, eumque interdum mordebat, interdum fluentem ex vulnere lambebat sanguinem. Lepus ergo credens, canem malle osculari se, conuersus ad illum, aut me amice, inquit, complectere, aut hostiliter morsu neca.

Ita homines quoque nonnulli, cum clandestinum odium iramque inexorabilem alunt, speciem amicitiae prae se ferunt.

51.

Feles et mures.

Feles quondam et mures commiserant proelium. Mures vero maxima clade profligati cum animi et virium defectu se victos esse intellexissent, satrapas et antesignanos elegerunt sibi. Qui vt inter reliquos insignibus et fortitudine eminerent, capitibus suis addiderant cornua

nua. Iterum deinde feles adortae mures, vniuerſos in fugam auertunt. Ac reliqui quidem mures fuga ſeruati tuto latibula ſua intrant. Praetores autem et ipſi fuga ad latebras peruenerant ſuas, ſed cum intrare vellent ſunt impediti cornibus. Quos comprehenſos feles dederunt neci.

Qui nimis freti ſunt armis ſuis, nec implorant diuinum auxilium, per ipſa arma intereunt.

52.

Lupus et leo.

Lupus rapuerat porcum, quem dum auferret, incidit in leonem. Continuo ergo leo praeda ſpoliauit lupum. Tum is ſic ſecum reputaſſe fertur, Ipſe quoque miraturus fuiſſem, ſi, quod rapina abſtuliſſem, obtinuiſſem.

Qui aliena occupauit vi et auaritia, raro ea diu poſſidet.

53.

Auium concilium.

Aues quondam conuocata concione in commune ſingulae deliberabant, quem ſibi regem eligeret. Pauo contendebat, imperium deberi ſibi, quod ſpecie et forma praeſtaret. Aſſentiebantur pauoni reliquae, ſolus coruus, cum ad dicendum prodiiſſet, ſic contra diſputare eſt auſus, Si ad te delatus fuerit principatus, Pauo, Poterisne aquilae impetum a nobis arcere?

Imperio apti ſunt, non qui excellunt pulcritudine, ſed quos prudentia et fortitudo nobilitauit.

54. *Iune-*

54.

Iuuenis et vetula.

* * * * * * * *

55.

Sol, boreas et homo.

Sol et boreas aliquando disceptabant inter se, vter vestimentis nudare posset hominem. Boreas primus crebro flatu contundit hominem. Homo contra, frigore vt est adustus vehementius, vestimentis arctius adstrictis vi maxima ea continuit, ne possent violento venti impetu auferri. Omnino ergo non potuit laedere aut nudare boreas hominem. Sol autem postea cum illuxisset, igneo aëris calore aestuauit dies. Continuo vestibus se exuit homo reiecitque in humeros onus intolerabile.

Modestia rebus gerendis multo est aptior, multoque efficacior, quam arrogantia.

56.

Duo homines et canis.

Homo quidam morsu canis vehementer sauciatus quaerebat medicum, qui vulnus curaret. Obuiam fit ei alius, suadetque tinctum cruore panem obiicere cani, a quo sit laesus. Hanc enim fore medicinam vulneris. Si id, respondet aeger, fecero, omnes oppidi huius canes me mordebunt.

Etiamsi quis hominem improbum coluerit et beneficiis affecerit, tamen ille non tam studiosum sui et beneuolum, quam sui similes malos amabit.

57.

Auis et hirundo.

Auis quondam repererat serpentis oua, iisque incubabat, vt foueret. Id vt hirundo animaduertit, stulta, inquit, et insipiens, cur serpentis curas prolem? Scilicet, vt, si adoleuerint, tibi primum, post deinde aliis afferant perniciem?

Nemo cuiquam, malo ingenio praedito, tametsi maxime beneuolum se ei praebuerit, habere fidem debet.

58.

Passer et auceps.

Passerculus quidam degebat in myrto, captusque amoenitate arboris nunquam inde recedebat. Auceps vero, qui illi fuerat insidiatus, correptum volebat interficere. Passerculus autem neci proximus ita locutus fertur, Heu misero mihi, cui ciborum dulcedo attulit necem.

Ita homines quoque ventri et deliciis dediti mali male pereunt.

59.

Camelus cornua sibi petens.

Camelus cornua desiderans, precibus adiit Iouem, vt sibi ea adderet. Ille iratus cupiditatemque belluae vlturus aures quoque eius minuit.

Qui plura appetunt, saepe amittunt, quae possident.

60.

Olores et anseres.

Olores et anseres amici inter se facti exierant quondam in campos. Quibus coniunctim pascentibus superueniunt venatores. Olores corporis celeritate et volatu tuto euadunt periculum. Anseres autem natura tardiores, deserti ab amicis, in venatorum incidunt manus.

Haec fabula arguit eos, qui amicos suos non adiuuant totis viribus, sed produnt in periculis.

61.

Lupi et homo.

Lupi nonnulli in fluuio conspicientes pelles boum, eas inde auferre volebant. Sed altitudo et impetus vndarum inhibuit audaciam. Decreuerunt ergo, prius vndas ebibere, post deinde penetrare ad pelles. Id homo quidam animaduertens, Si omnino, inquit, tantas vndas ebibere audebitis, citius rupti perieritis.

Haec fabula notat eos, qui quae effectu carent, per stultitiam aggrediuntur.

62.

Cicada et homo.

Cicada cum videret ab homine quodam sibi fieri insidias, Illas potius, inquit, capias aues, quae tibi commodum afferre possint. Si enim me ceperis, nullum inde habebis lucrum.

Non appetenda sunt inutilia.

INDEX FABVLARVM.

1. *Asinus et cicada.*
2. *Homo et mors.*
3. *Hirundo et coruus.*
4. *Fluuii et mare.*
5. *Felis et lima.*
6. *Venator et lupus.*
7. *Galli gallinacei duo.*
8. *Columba et vas aquaticum.*
9. *Coruus et pastor.*
10. *Lepus et vulpes.*
11. *Taurus, leaena et aper.*
12. *Pastor, ouis et leo.*
13. *Leo et duo tauri.*
14. *Vulpes et simia.*
15. *Ceruus et venatores.*
16. *Canis et fabri aerarii.*
17. *Vulpes et leo.*
18. *Serpens calcata.*
19. *Canes et vulpes.*
20. *Ceruus aegrotans.*
21. *Venator et canis*
22. *Lepores et vulpes.*
23. *Puer et vir.*
24. *Aquila et vulpes.*
25. *Vipera et homo.*
26. *Auceps et perdix.*
27. *Homo et auis.*
28. *Canis cibum ferens.*
29. *Asinus et equus.*
30. *Onager et asinus.*

31. *Ficus et oliua.*
32. *Homo quidam et olitor.*
33. *Canis et macellarius.*
34. *Canis et olitor.*
35. *Venter et pedes.*
36. *Noctua, fulica et rubus.*
37. *Leo aegrotans et ferae.*
38. *Canis et lupa.*
39. *Iuuenis et scorpio.*
40. *Taurus, leo et caprae agrestes.*
41. *Vir et aethiops aqua se abluens.*
42. *Vidua et auis.*
43. *Formica et cicada.*
44. *Capra et lupus.*
45. *Homo, equa eiusque pullus.*
46. *Piscator et simia.*
47. *Culex et taurus.*
48. *Homo et cyclops*
49. *Venator et lepus.*
50. *Canis et lepus.*
51. *Feles et mures.*
52. *Lupus et leo.*
53. *Auium concilium.*
54. *Iuuenis et vetula.*
55. *Sol, boreas et homo.*
56. *Duo homines et canis.*
57. *Auis et hirundo.*
58. *Passer et auceps.*
59. *Camelus cornua sibi petens.*
60. *Cycni et anseres.*
61. *Lupi et homo.*
62. *Cicada et homo.*

PORPHYRII

ET

ALIORVM

SCHOLIA INEDITA

AD

ILIADOS Ω.

EX

CODICE MOSQVENSI.

PORPHYRII

ET

ALIORVM

SCHOLIA INEDITA

AD

ILIADOS Ω.

Τ π ό θ ε σ ι ς.

Ζευς κηδόμενος — δεῖπνον ἄγει] Conuenit codex in hoc argumento cum editione Erneſti, niſi quod pro κοιμίσαντος, legitur [1]) καὶ κοιμήσας.

Ἄλλη ὑπόθεσις.

Λυθέντος τῶ ἀγῶνος, οἱ μὲν ἄλλοι ἀναχωρῆσιν ἐπὶ τὰς ἰδίας σκηνάς. ἀχιλλεὺς δὲ βαρείᾳ συνεχθεὶς λύπῃ, εἰσπίζεται πάλιν τὸν ἕκτορος νεκρὸν περὶ τὸν τῦ πατρόκλε τάφον, ὡς καί τινας ἐπὶ τύτω χαλεπῆναι τῶν θεῶν, μάλιστα δὲ ὑπὲρ πάντας τὸν ἀπόλλωνα. καὶ

1) καὶ κοιμίσας habet Euſtath. et Ald. 2. Mox τὸν, ante ἀχιλλέα, omittunt Euſtath. et Ald. 2. Pſeudo-Didymus autem poſt ἱκετεύσας, exhibet αὐτὸν, pro αὐτῷ. In indice poſtremo Stephanus λύτρον habet: pro ἄνιεν autem cum Euſtath. legit ἀνύς.

ζεὺς πέμπει ἶριν, θέτιδι μὲν παρακελευόμενος [1]) αὐτῇ, εἰπεῖν τῷ παιδὶ, ὅπως λαβὼν παρὰ πριάμου λύτρα, ἀποδῷ αὐτῷ τὸν τοῦ παιδὸς νεκρόν· πρίαμῳ [2]) δὲ, ὅπως πληρώσας ἀπήνην τῶν ἥσαι καὶ τέρψαι δυναμένων ἀχιλλέα παραγένηται, παρὰ πρεσβύτου ἑνὸς κήρυκος [3]) πρὸς αὐτόν. κομίσασθαι γὰρ αὐτὸν ἔφη τὸν τοῦ παιδὸς νεκρόν. ὁ δὲ πεισθεὶς παρεγένετο, καὶ νυκτὸς ἐπιγενομένης πάλιν ζεὺς πέμπει ἑρμῆν προπομπὸν αὐτῷ ἐσόμενον. καὶ κοιμίσας [4]) τοὺς φύλακας τῶν ἑλλήνων. ὃς καὶ τὸ προστεταγμένον ἔπραξε καὶ τὸν πρεσβύτην εἰσήγαγεν εἰς ἀχιλλέα. ὅσις δεῖται ἀχιλλέα λαβόντα λύτρα ἀποδοῦναι αὐτῷ τὸ τοῦ παιδὸς σῶμα. τὸν γὰν νεκρὸν λύσας ἀπέδωκε τῷ πατρί. καὶ τῆς νυκτὸς ἀποφέρει εἰς τὴν ἴλιον ὁ πρίαμος, καὶ ὅσα ἐπὶ τοῖς τελευτήσασι γίνεται ποιήσας, θάπτει αὐτόν. καὶ ἐνταῦθα λήγει ἡ ἰλιάς.

Ad verſ. 1.

Λῦτο] Εἰ μέν ἐστι μέσος δεύτερος ἀόριστος, ἀπὸ τῶν εἰς μι γίνεται, ὁμοίως τῷ λῦτο [5]) γένηται, ὃ καὶ ἄμεινον. εἰ δὲ καὶ παρατατικὸς, ἀπὸ τοῦ ἐλύετο, κατὰ κρᾶσιν, ὁμοίως τῷ ζῦμαι γενεήν τε τόκον τε. ἢ ἀπὸ τοῦ λέλυτο λῦτο, ὡς τὸ βέβλητο, βλῆτο.

ἀγὼν] ἢ τὸ πλῆθος, [6]) ὡς τὸ, ἀν' ἀγῶνα νεῶν, ἢ αὐταὶ αἱ ἀγωνίσεις. παρὰ δὲ βοιωτοῖς ἀγὼν, ἡ ἀγορά. ὅθεν καὶ ἀγωνίως θεὸς αἰσχύλος, τὸν ἀγοραῖον. ἔστι δὲ καὶ ἀγὼν ὁ κυκλοτερὴς τόπος καὶ μὴ ἔχων

1) αὐτῇ locum non habet. Forte αὐτῆς, i. e. τῷ παιδὶ αὐτῆς.
2) Intell. παρακελεύεται.
3) Forte excidit προπεμφθείς. Poſſis tamen etiam μετὰ πρεσβ. legere. Mox κομίσασθαι, pro κομίσεσθαι.
4) Forte κατακοιμίσαντα.
5) Il. φ. 114.
6) Haec maximam partem ex Euſtath. contracta ſunt.

ἔχων γωνίαν. οἱ δὲ ἀπὸ ῥήματος τῦ ἄγω, ἀγών, ὡς τὸ ἀείδω ἀηδών. Ibid. τὸ ἄθροισμα τῶν [1]) θεατῶν.

ad v. 2.

ἐσκίδναντ'] ἐσκορπίζοντο.

δόρποιο] δόρπος ἡ πρὸς ἑσπέραν τροφή, μεθ' ἣν ἐπὶ τὸ ἰάνειν ἔρπομεν, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι. ἢ ἀπὸ τῦ δρέπεσθαι τὰς πόνους. ἢ δόρπον τι ὂν, τὸ μετὰ τὴν παῦσιν τῶν δοράτων.

ad v. 3.

ταρπήμεναι] τέρψιν λαβεῖν. ἀπὸ κοινῦ δὲ τὸ μέδοντο. λεληθότως δὲ δεδήλωκεν, ὅτι μέχρις ἑσπέρας παρετάθη ὁ ἀγών.

ad v. 4.

κλαῖε φίλῳ] ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἀνέσεως τῦ ἀγῶνος ἐν ἄλλῃ κατασάσει πεποίηκε τὸν ἀκροατὴν, ὥσε ὑπονοεῖν, μὴ καὶ ἀφῆκεν ἐκ τῆς ψυχῆς τὴν ἀνίαν ἀχιλλεύς, πάλιν ἐπὶ τὸ συνεκτικὸν μεταβαίνει πρόσωπον. μονωθεὶς γὰρ ὁ ἀχιλλεὺς ἔτι τῇ λύπῃ κρατεῖται.

ad v. 5.

παυδαμάτωρ] ἦρει μὲν, οὐχ ὁλοτελῶς δὲ, διὰ τὸ πένθος. ἢ καὶ πάντες δαμάζων, αὐτὸν οὐχ ἦρει. ὥσε ἀνωτέρω τὸ αἴτιον τῦ ὕπνυ, ὁ κόπος ἦν. παυδαμάτωρ δὲ, ὁ μηδένα ἐῶν ἀδάμαστον. Σιμωνίδης δὲ [2]) δαμασιφώτατον αὐτὸν εἶπεν.

ad v. 6.

ἀνδροτῆτα] δεξιῶς ὑπόκειται, τίνα ἦν τὰ ἀναμιμνήσκοντα αὐτὸν τῦ πάθυς. ἐ γὰρ, ὅτι συνέπαιζεν,

1) Ita Pseudo-Didymus.
2) δαμασίφωτα. Eustath.

ἀδ' ὅτι αὐτὸν ἐκολάκευεν, ἀδ' ὅτι ἡδὺς συμπότης ἦν, ὡς ὁ τῆ ἕκτορος. ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἔην [1]) φίλος εἰλαπιναστής. ἀλλ' ὅτι κοινωνὸς ἀρετῆς καὶ γενναίων ἔργων. οἱ δὲ [2]) ἀθετοῦντες τὰς στίχας, πῶς ἂν ἐμβρόντητοι, ῥηματίων κακοχόλων [3]) ἐχόμενοι καὶ ποιήτων ἐπῶν κατηγορῆντες; ἀθετοῦνται δὲ, ὅτι ἀνδροτής [4]) ἐστιν ἡ τῆ ἀνδρὸς φύσις. ἀλλ' εἶπε, καὶ μένος ἠὲ, καὶ ὅτι ἀδαμῆ [5]) συνετολύπευσέ τι αὐτῶ. ἀλλ' ἐν πᾶσιν αὐτῆ τοῖς ἔργοις εὑρίσκομεν, ὅτι συνήρει. συνέκθημος γὰρ αὐτῶ ἐξ αὐτῆς τῆς Φθίας ἦν.

ad v. 7.

τολύπευε] εἰς τέλος ἤγαγεν. ἀπὸ τῶν ἐρίων. τολύπη [6]) γὰρ ἡ σφαῖρα τῶν ἐρίων. ὅθεν τὸ ἐκ πολλῶν πραγμάτων εἰς ἕν τι κεφαλαιῶν, τολυπεύειν λέγεται. καλῶς δὲ καὶ τὸ πάθεν, ἐπεὶ ῥέζοντά τι, καὶ παθεῖν ἔοικεν.

ad v. 8.

[7]) πείρων] βαρυτόνως. φησὶ γῶν νύκτας τε καὶ [8]) ἠῶ πεῖρε κέλευθον. καὶ περὶ δερὶ [9]) πεπαρμένος. καὶ ὡς σπείρω, σπόρος, φθείρω, φθόρος, ἕτω πείρω, πόρος.

1) Il. ρ. 577.

2) Nihil apud Euſtath. quidem reperio, vnde appareat, hos verſus olim ſuſpectos fuiſſe.

3) Forte κακοζήλων.

4) ἀνδροτῆτα· ἀνδρειότητα. Apoll. Lex.

5) Forte παυταχῆ, pro ἀδαμῆ.

6) Euſtath. p. 1336. v. 18.

7) Pſeudo-Didym. in ſcholiis laudat πειρῶν, de quo Euſtath. monet in notis ad h. l.

8) Reſpicit, ni fallor, Odyſſ. β. 434. vbi ſchol. Codicis Moſq. πᾶρεν. explicat ἐπλήρωσεν.

9) ἐδύνησι πεπαρμένος legitur Il. ε. 399. vbi Schol. Cod. Moſq. 1. πεπιρονημένος, βεβλημένος.

πόρος. καὶ [10]) ἀκροπόρους, τὰς πείροντας τὰ κρέα τοῖς ἄκροις. ἀπὸ δὲ τῆ πορῶ γίνεται πορὸς καὶ πορθμός.

ad v. 11.

πρηνὴς] ἐκ ἔχει πρόθεσιν ἡ λέξις. τὸ γὰρ προπρηνέα τύψη, πλείονός ἐσιν ἐμφάσεως. τὸ δὲ τότε, ἀντὶ τῆ ἅμα τε.

ad v. 12.

δινεύεσκ'] περιήρχετο.
ἀλύων] ἀδημονῶν, ἀσατῶν.

ad v. 15.

ἕλκεθαι] Πορφυρίε· διατί ὁ ἀχιλλεὺς τὸν ἕκτορα εἵλκε περὶ τὸν τάφον τῆ πατρόκλε, παρὰ τὰ νενομισμένα ποιῶν εἰς τὸν νεκρὸν, ἢ παρανομῆσι τὰ αὐτὰ ἐχ οἱ ἀμυνόμενοι, ἀλλ' οἱ ἄρχοντες; ὁ δὲ ἕκτωρ πρότερος ἀνεχείρησε [2]) λωβήσασθαι τὸν πάτροκλον τοιαῦτα. Τίς γὰρ ἡ γνώμη ἕκτορος περὶ πάτροκλον; μάλισα [3]) δὲ φαίδιμος ἕκτωρ ἑλκέμεναι μέμονε, κεφαλὴν δὲ ἑ θυμὸς ἀνώγει πῆξαι [4]) ἀναστολόπεσσι ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς. εἵλκυσαί τε [5]) πρότερος πάτροκλος, διὰ τὴν τῶν τρώων περὶ τὸν νεκρὸν [6]) προθυμίαν. ὡς [7]) δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην λαοῖσι δοίη τανύεσν, μεθύουσαν ἀλοιφῆ, δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διασάντες τανύουσι κυκλόσ' ἄφαρ δ' ἔτ' ἰκμὰς δύνει δὲ τ' ἀλοιφὴ

1) Odyss. γ. 463. ἀκροπόρους ὀβελές. vbi schol. Cod. Mosq. τὰς κατὰ τὸ ἄκρον ὀξῆς. Mox malim, ἀπὸ δὲ τῆ πείρω, τὸ πορῶ, γίνεται πόρος. Vide infra notas.
2) Forte ἐπεχείρησε.
3) Il. σ. 175.
4) ἀνὰ σκολόπεσσι.
5) Malim δέ.
6) προθυμίαν non capio. Forte παρανομίαν.
7) Il. ϱ. v. 389, seqq.

λοιφὴ πολλῶν ἑλκόντων τάνυται δέ τε πασσαλιαπρό. ὡς οἵγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ εἷλκον ἀμφότεροι. καὶ πάλιν [8]) ἕκτωρ μὲν πάτροκλον. ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα, ἕλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι. ἐκείνων ἓν λελυκότων τὸν νόμον, ὅτως ἐχρήσατο αὐτοῖς ὁ ἀχιλλεύς. ὅταν γὰρ βλόμενός τις κωλυθῇ, ἐκεῖνος μὲν πεποίηκεν, ἀλλ' ὁ πάχων ἐδὲν πέπονθε· πάτροκλος δὲ φθάσας περιείλκυσαι· γυμνὸς ἐν τῷ πεδίῳ, διὰ πρόφασιν τῶν προθεμένων αἰκίσασθαι τὸ σῶμα. ὡς ἀπολαμβάνοντι ἔοικεν ὁ ἕκτωρ, ἃ δέδρακεν, ἃ μὴν πάσχοντι τὰ παράνομα. καὶ φιλανθρωπότερόν γε, ὅτι μόνον, ἃ δρᾶσαι δεδύνηται, πέπονθεν, ἐχ ὅσα δὲ δρᾶσαι διενοήθη. ἔστι δὲ λύειν, φησὶν ἀριστοτέλης, καὶ εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἀναγων ἔθη, ὅτι τοιαῦτα ἦν. ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν τῇ θετταλίᾳ περιέλκυσι περὶ τὰς τάφρους. [2])

ad v. 16.

Τρὶς] πολλάκις.

ad v. 17.

αὖτις] ἀπὸ τῆς ἑαυτῆ σκηνῆς ἀρχόμενος αὐτὸν ἑλκύειν, καὶ πολλάκις ἑλκύων τελευταῖον πάλιν μέχρι τῆς σκηνῆς ἐπαύετο τῆ ἕλκειν αὐτὸν [3]) γινόμενος.

Τόνδε δ' ἔασκεν] ἀντὶ τῆ ἑνὸς, εἰ δύο σύνδεσμοι. ὡς τὸ, τόνδ' ἐγὼν [4]) ἐπὶ νῆα δεδέξομαι. τινὲς δὲ, δέασκεν, ἀντὶ τῆ ἐδέσμευεν.

ad v. 20.

1) Il. ρ. 125.

2) Videtur excidisse τὰς νεκρὰς aut τὰς φονευθέντας.

3) Sublato in fine γινόμενος, malim post σκηνῆς addere γενόμενος.

4) Similis locus est Il. υ. 238. τὸν δὲ δ' ἐγών. Scribendum ergo et hic τὸν δὲ δ'. Cyrilli Gloss. MS. ἔασκεν· ἔφιεν. Corr. ἔφιεν.

ad v. 20.

περὶ δ' αἰγίδι] ἀθετοῦνται οἱ [1]) δύο. νέφει γὰρ αὐτὸν σκέπει, τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε. καὶ αἰγὶς ἐκ ἔξιν αὐτῷ.

ad v. 22.

ὣς ὁ μὲν ἕκτορα δῖον ἀείκιζε μενεαίνων] Πορφυρίου τὸ ἀείκιζεν, ἀντὶ τοῦ ὕβριζεν. αἰκία δὲ ἐχ ἡ ὕβρις μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ αἶχος, παρὰ τὸ μὴ ἐοικέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκειν. ὡς φησὶ δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, ἔοικέ τοι ἦτοι ἀεικές. ὡς εἰ ἔλεγε πρέπει σοι καὶ καθήκει τοῦτο. ὅτι δὲ ἡ αἰκία καὶ ἐπὶ τοῦ αἴχους δηλοῖ. εἰπὼν γὰρ, τοῖο δ' ἀπόλλων πᾶσαν ἀεικίην ἄπεχε χροΐ, εἶτα φησὶν, αἶχος ἄπειρον, ἐξηγούμενος τὴν αἰκίαν. ἢ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑταίροιο Φίλοιο ἕλκεα ἀκηδέως. ἀδέ μιν αἰχύνει. καὶφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων. ὑβρίζει ἢ ἀεικίζει, ἐφ' οἷς ἐκ ἂν τις εἴξειεν. ἢ ἀνόμοιον ποιεῖ τῷ πρόσθεν καὶ ἐκ ἐοικὸς ἑαυτῷ. ὅθεν ἐπαγγελλόμενος τὸ μὴ αἰκίσασθαι, φησὶν, ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε' ἀχιλλεῦ, νεκρὸν ἀχαιοῖσι δώσω πάλιν. ἃ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ. πρὸς ὃ εἶπεν, οἷον χωρὶς τοῦ ἀπροικότα γενέσθαι, δώσω τὸν νεκρόν. τὸ δὲ παρὰ τὸ καθῆκον, ἀεικέλιον λέγεται. [2]) δμῳάς τε γυναῖκας ῥυσάζοντας ἀεικελίως. ῥυσάζειν δὲ τὸ ἕλκειν εἰς ὕβριν. πῶς [3]) νῦν εἴ τις ξένος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν ἧμενος, ὧδε πάθοι ῥυσακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς. σοὶ τ' αἶχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι γένηται. τὴν γὰρ ὕβριν ἔφη ῥυσακτὺν μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἕλκομένων. ἃ γὰρ εἱλκύσθαι, ἀλλ' ὑβρίσθη. τὸ μέν-

1) Eustath. p. 1337. v. 37.

2) Odyss. ν. 108. vbi schol. Cod. MS. ῥυσάζοντας explicat, μετ' ὕβρεως ἕλκοντας.

3) Odyss. ρ. 222.

τοι ἕλκειν εἰς ὕβριν ἔφη. ληπτὼ [1]) δὲ εἵλκυσεν, ὕβρισε, διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. καὶ ἐκ πλήρεος ἔν ἄλλοις ἑλκύσασιν ἀσκελίως. παρατηρητέον δὲ τὰ ἐκ πλήρεος παρ' αὐτῷ λεγόμενα. ἵνα καὶ τὰ ἐλλιπῶς προενηνεγμένα ἐκεῖθεν ἀναπληρώσαμεν. ἐκ πλήρεος μὲν γὰρ ἔφη, πῶς κεν ἔοι τὰ δὲ ἔργα. ἐλλιπῶς δὲ, πῶς κ' ἔοι. εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων εὔδοντ' ἀθρήσειε. καὶ εἴ τι [2]) ἐλλιπέστερον, πῶς ἔν, εἴ τις ξένος ἐν ἡμετέροισι δόμοισι, τὸ δὲ πλῆρες, πῶς κεν ἔοι τάδε ἔργα. ὅτι δὲ τὸ ἀσκιζειν ἤτοι αἰκίζειν, τὸ, μὴ ἐοικότα ποιεῖν, δῆλον ἐκ τῆ κατήκουσαι [3]) τετέχνιν ἀλλ' ἀνωμοίωται. καὶ ἀσκηθεὶς ἔν, ὁ μὴ παθὼν ἀσκελίως, μηδὲ αἰχυνθεὶς, μηδ' ἀάσχετα, [4]) ἀλλ' ὁλόκληρος. ἐξηγεῖται δὲ αὐτὸς. ἀσκηθής μοι ἔπεστα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο, τεύχεσί τε ξυμπάσι καὶ αἰγχεμάχοις ἑτάροισι. τοῦτο ἴσον τῷ ἀρτεμὴς, ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ [5]) ἀρτεμέα προσιόντα.

ad v. 23.

Τόνδ' ἐλεαίρεσκον] ἀπὸ [6]) τέτε ἑκτὼ ἀθετῆσιν. καὶ τοὺς μὲν ἑξῆς ἐκ ἀλόγως. ὁ δὲ πρῶτος ἐμοὶ δοκεῖ δεόντως κεχρῆθαι, ὥστε τὴν συναφὴν εἶναι, τόνδ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτοῖο. πιθανὸν γὰρ πάντων μὲν ἅπτεσθαι τὸν ἔλεον,

1) Odyss. λ. 579. ὕβρισεν est interpretatio, quae etiam in Cod. MS. ad h. l. legitur.

2) Forte ἔτι.

3) Odyss. π. 290. et τ. 9. Priori loco Schol. Cod. MS. explicat βέβλαπται, posteriori πεπαλαίωται.

4) Hic videtur excidisse vocabulum.

5) Il. ε. 515. vbi schol. Cod. Mosq. 1. ἀρτεμὲα· ἄρτιον, σῶον.

6) Eustath. p. 1337. v. 18. ἰστέον, ὅτι τὸ, κλέψαι δ' ὑπέρνεσκον καὶ ἑξῆς τὰς πέντε στίχας, ἀθετοῦσιν οἱ παλαιοί. διά τε ἄλλα, καὶ ὅτι ἀπρεπὲς τὰς ἀμφὶ τὴν ἀθηνᾶν, θυμὸν ἔχειν τὸν αὐτὸν τῷ ἀχιλλεῖ, καὶ ὅτι θεοῖς ἀ πρέπον τὸ κλέπτειν.

ἔλεεν, ἄρξαθαι δὲ τῶν λόγων τὸν μᾶλλον κηδόμενον Ἕκτορος· οἱ ἑπτὰ ἓν δεόντως ἀθετοῦνται ὡς ἀρίσταρχος. τὸ γὰρ κλέπτειν δι' ἑρμοῦ, θεοῖς ἐπρέπον. ἄλογόν τε τὸ εἰπόντα τὴν γνώμην τῶν θεῶν, τὴν περὶ κλοπῆς, ἐπάγειν τὰς λόγους τοῦ ἀπόλλωνος κοινῇ κατηγορούντος τῶν θεῶν. ἄντικρυς ἓν ἐλέγχονται, μὴ ὄντες ὁμήρου. οὐκ ἔδει γὰρ θεὸς τὸν αὐτὸν θυμὸν ἔχειν ἀχιλλεῖ. καὶ τὸ, [1]) νείκεσσεν, ἄκυρον ἐπὶ δικαίῳ. ἐπὶ γὰρ δικαζομένων αὐτὸ τίθησιν, ὡς τὸ, ἄνδρες [2]) ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς. οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τὸ νεῖκος διαλύειν. ὡς ἀντιμαχας εὐνείκεσα δ' ἦσαν τὰ λόγια, ἀντὶ τοῦ εὐδιάκριτα. καὶ ἡ μέσαυλος, σημαίνουσα τὴν ἐν ὄρεσιν οἴκησιν, ὁμήρου παραδεδωκότος ἐν ἄσει τετράφθαι τὸν ἀλέξανδρον, καὶ μουσικὴν ἠσκηκέναι, ὃν οὐκ ἄν τοι χρυσείμήσιν [3]) κίθαρις, ἥ τε κόμη τό, τε εἶδος, μηδαμῶς ἀγροίκῳ ἁρμόζοντα. ἥ τε [4]) μαχλοσύνη νεωτέρων ἐστὶν, ἀμέλει ὐδαμῶς αὐτῇ χρῆται, ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ ἀνδρῶν τίθεται. τήν τε ἔριν τοῦ κάλλους, οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής. ὐδαμοῦ γὰρ αὐτῆς ἐμνήσθη, καὶ ὁ πρίαμος δὲ, [5]) θεοῖς, ἀλλ' ἐν τῇ κρίσει τὴν αἰτίαν περιάπτει. πῶς

1) νείκεσσεν interpretatur Euſtath. p. 1337. v. 38. κατεδίκασε φιλονείκως καὶ ὀκαδικῶς. Ibid. μέσαυλον· πολυμενικὴ κατοικία, ἤτοι ἔκαυλις, ἀγροτικὸς σωμός.

2) Il. σ. 498.

3) Il. γ. 54.

4) Euſtath. p. 1337. v. 32. Vocabulum μαχλοσυνης retulit etiam in Lexicon ſuum Apollonius. v. p. 536. vbi in notis Villoiſonus, V. Cel. hunc Homeri locum tractat. Lexicon MS. μαχλὰς ἡ πόρνη. Quo vocabulo vtitur Philo p. 369. 772. Idem Lexicon. μαχλῶσαν· πορνεύσασαν.

5) Il. γ. 164. θεοὶ νύμοι αἴτιοί εἰσιν κ. τ. λ.

πῶς δ' ἂν ταὶς ναῦς ἀρχεκάκους [1]) εἶπε καὶ ἐ τὴν κρίσιν;

ad v. 27.

ἀλλ' ἔχον] διέκειντο. ἕτω φησὶ διαθέσεως εἶχον καὶ διέκειντο, ὡς ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς.

ad v. 30.

πόρε] τὰ πρὸς πορνείαν ἐπιτήδεια, τὴν κόμην καὶ τὸ εἶδος.

ad v. 31.

ἐκ τοῖο] ἐξ ἕ ἕκτωρ ἀπέθανεν. εἶτα ὑλοτόμησαν. τρίτη δὲ ἡ τῶ ἀγῶνος. εἶτα μετὰ ταῦτα ἐννέα. φησὶ γὰρ ἐννῆμαρ [2]) δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὀρώρει. ἐπίτηδες ἀνοχὰς παρέχεσι τρωσὶ γνωσιμαχῆσαι, ἢ ὅτι πλέον ἐβέλετο πάτροκλον ὁ στρατηγῶν ἀχιλλεὺς πενθῆσαι.

ad v. 33.

σχέτλιοι] ἐπιβλαβῆ καὶ δυσανάσχετα πράσσοντες. λείπει δὲ ὁ καὶ, ἵν' ᾖ, καὶ δηλήμονες, ὅ ἐστι φθαρτικοί. καὶ τοῖς μὲν τρωϊκοῖς μέμφεται, ὅτι τῶν θανόντων ἀμελοῦσι φίλων, τοῖς δὲ ἑλληνικοῖς, ὅτι πέρσαι θυμῷ ἦνται τῶ θέοντος.

ad v. 36.

ἀλόχῳ ἰδέειν] οἰκτίζεται, γονέων μνησθεὶς καὶ γαμετῆς καὶ τέκνων, εἰργομένων τῷ φιλτάτῳ τῶ κοινῶ μεταδῦναι πυρός.

ad v. 39.

ὀλοῷ] τῷ ὀλοθρευτικῷ, τῷ ὀλέθρῳ ἀξίῳ.

ἐπαρ-

1) Il. ε. 63. ὃς καὶ ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἰδυίας, ἀρχεκάκους.
2) Il. ω. 107.

ἐπαρήγειν] προστίθεσθαι, καὶ τοῖς ἐκείνῳ ἔοικειν θελήμασιν.

ad v. 41.

γναμπτὸν] εὐπειθές. [1]) πιθανῶς δὲ τῇ εὐσεβείᾳ ἕκτορος, ἀντέθηκε τὴν ἀχιλλέως ὠμότητα.

ad v. 42.

ἐπεὶ ἄρ μεγάλη] καὶ ὁ ἐπει παραπληροῖ ἐνταῦθα. ἐμ γὰρ ἔχει ἀπόδοσιν. ἢ ἡ μετοχὴ, [2]) ἀντὶ ῥήματος. καὶ ϛῖσαι τοῦτο.

ad v. 46.

μέλλει] ἔοικε.

ad v. 47.

ὁμογάϛριον] ἤτοι γὰρ ἐνδιάθετοι ἀδελφοί. τὰς δὲ ὁμοπατρίας οὐκ ἄοντο τελείας συγγενείας εἶναι. ἐπεὶ οὐχ ὁμογάϛριός ἕκτορός εἰμι.

ad v. 49.

τλητὸν γὰρ] τοῦτο δείκνυσιν, ὅτι δεῖ γενναίως τὰ συμβαίνοντα φέρειν, ὡς μηδὲν τῆς ἀγεναικτήσεως ὠφελήσης.

ad v. 52.

οἱ τόγε κάλλιον] λείπει τὸ ἔσαι, ἢ τὸ παύσασθαι, ἢ καὶ ἀντὶ [3]) ἁπλῶν.

ad v. 53.

ἀγαθῷ] ἀνδρείῳ.

ad v. 54.

1) γάημα γναμπτὸν interpretatur Eustath. p. 1338. v. 16. per ἐπιεικεσιν.

2) Eustath. p. 1338. v. 18. μετοχὴ, ἀντὶ ὁριστικῆς ῥήματος. τὸ γὰρ ἐπεὶ ἄξας, ταὐτόν ἐϛι τῷ, ἐπειδὴν ἄξῃ.

3) i. e. συγκριτικὰ ἀντὶ ἁπλῶν.

ad v. 54.

κωφὴν γὰρ] ἀντὶ τοῦ [1]) ἀναίσθητον. κέχρηται δὲ τῷ ἰδικῷ ἀντὶ γενικοῦ. κωφὸν δὲ καὶ τὸ μὴ προέμενον φωνήν. κωφὸν γὰρ βέλος, καὶ κύματι κωφῷ. καλῶς δὲ τὸ ἀναίσθητον γῇ παρείκασεν. ἢ ὅτι ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα. καὶ ὅτι βαρὺ καὶ γεῶδες. καὶ ἐμπεδοκλῆς φησὶ, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι.

ψαῖαν] σῶμα.

ad v. 55.

χολωσαμένη] ἐπὶ τῇ κατηγορίᾳ ἀχιλλέως ὠργισται. τὴν δὲ ἀπολογίαν πρὸς ἕτερα πεποίηται. ἐ γὰρ ὅτι ἐχ ἥμαρτεν ἀπολογεῖται, ἀλλ' ὥσπερ λαβὴν εἴληφε τὸ ὑπὸ ἀπόλλωνος εἰρημένον, ἀλλ' ὁλοῷ ἀχιλλῆϊ θεοὶ βέλεθ' ἑπαρήγειν. καί φησιν, ὅτι δεόντως ἔτος τιμᾶται διὰ τὴν ἀρετήν.

ad v. 56.

εἴηκεν] πρέπον σεαυτῷ εἴρηκας, ἢ ἔοικε σὸν τὸ ἔπος εἶναι, ἢ εἴη ἂν καὶ τοῦτο τὸ ἔπος τῶν σῶν φλυαρημάτων.

ad v. 57.

θήσετε] ἀντὶ τοῦ, θήσεις σὺ καὶ μόνος πρῶτος. ἐ γὰρ ἄλλος τίς.

ad v. 58.

γυναῖκα] γυναικεῖον.

ad v. 60.

ἀτίταλλε] ἔτι [2]) ἀταλὴν, ἤτοι νέαν ἔσαν, ἀνεθρεψάμην.

ad v. 63.

1) Eustath. p. 1538. v. 47.
2) Odyss. λ. 39.

ad v. 63.

ἄπιτε] ὡς ὑποχόμενος βοηθήσειν ἀχαιοῖς. ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας ἤρη λισσομένη.

ad v. 64.

ἀπαμειβόμενος] πιθανῶς ὁ ζεὺς διαδέχεται τὴν δικαιολογίαν τῆ παιδὸς, ὃ θελήσαντος ἐπὶ τῆ πατρὸς ἐρίζειν τῆ γυναικί.

ad v. 65.

ἀποσκύδμαινε] ὥσπερ ἐρίζω, ἐρισμαίνω, ἔτω καὶ σκύζω, σκυδμαίνω. ἢ ἀπὸ τῶν ὀργιζομένων λεόντων ἐπὶ τῆ ἀφαιρέσει τῶν σκύμνων. ἢ ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον συσολῆς τῆ δέρματος.

ad v. 66.

ὃ μὲν γὰρ τιμή γε μί'] ἐχ ἕνα μόνον τιμήσομεν. ἢ ἐχ ὁμοία ἡ ἐπὶ πάντας ἔσαι τιμή.

ad v. 68.

ἔμοιγ'] δοκεῖ, ἢ ὡς ἐμοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἦν φίλος.

ad v. 69.

εἴσης] τῆς ὀφειλέσης καὶ δεέσης. καὶ αὐτοῖς γὰρ μοίρας ἀπένεμον καὶ ἀπήρχοντο ἐξ ὅλων τῶν μελῶν, τέτῳ δὲ πλέον.

ad v. 71.

κλέψαι] τὴν περὶ τῆ κλέψαι βελὴν ἐάσομεν.

ad v. 73.

παρεμέμβλωκεν] παρεκάθηται φυλάτ]ουσα.

ad v. 74.

ἀλλ' εἴθέ τις (sic in scholiis. In carmine ipso est, ἀλλ' εἴ τις] ὥσπερ δὲ εὐπόντος, ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἀνέση κάλχας, ἔτω καὶ νῦν ἡ ἶρις.

ad v. 78.

λήνη τῆς ἀρκαδίας ἑρμῆν ἐγέννησεν. ὅσις ἐπιθυμίαν ἔσχε τὸ κλέπτειν, ὅτι καὶ ζεὺς κλέψας τὴν ἥραν ἐμίγη μαίᾳ. καὶ ἅπποτε τῆς μητρὸς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς [1]) λυομένης, λαθὼν ὑφείλετο τὰς ἐσθῆτας. γυμναὶ δὲ ἐκεῖναι ὅσαι, ἠπόρουν τί διαπράξαιντο. γέλωτα δὲ διὰ τοῦτο ἑρμῆς ποιήσας, ἀπέδωκεν αὐταῖς τὰς ἐσθῆτας. ἔκλεψε δὲ καὶ τὰς ἀπόλλωνος βοῦς. ἱστορεῖ [2]) ἐρατοσθένης.

ὀτρύνεσκον] Σεναχηρείμ· ἠδύνατο τοῦτο πλάσαι ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ἐπεὶ καταβλητικὸν ἦν τῆς τιμῆς τοῦ ἀχιλλέως καὶ τοῦ φθάσαντος κατορθώματος ἀνάξιον, καὶ κίνδυνος προσῆν ἐντεῦθεν τῷ μεγίστῳ ἔργῳ. αὐτὸς δ' ἑτέρωθεν ἀναγκαῖον εὗρηται λυθῆναι αὐτόν, ἵνα μὴ πρὸς κακίαν ἡ ποίησις ἐκτραχηλιωθῇ, ἀμφοτέρωθεν οἰκονομεῖται τὰ τοῦ πράγματος. καὶ τιμᾷ μὲν κἀκ τῆς τῶν δώρων προσαγωγῆς τὸν ἀχιλλέα. φυλάττει δὲ καὶ τὸ ἐκεῖσε καθῆκον. ἐπεὶ δὲ ἔλυσε τὸν υἱὸν τότε παρὰ τοῦ ἑρμοῦ ἐξάγεται τοῦ στρατοπέδου μετὰ τοῦ νεκροῦ.

ἐὔσκοπον] τὸν συνετὸν, κατὰ τὸν σκοπὸν φέροντα τὴν γνώμην.

ad v. 110.

προτιάπτω] [3]) προσάπτω.

ad v. 111.

μετόπισθε] λείπει ὁ καὶ. ἵν' ᾖ καὶ ἐσύστερον θέλων τὴν πρὸς σὲ φιλίαν τηρῆσαι.

ad v. 112.

1) λυομένης corrige.

2) In libello Eratosthenis, quem adhuc habemus, nihil de hac re memini legere. v. Valckenarium V. Cel. ad Il. χ. v. 29.

3) Satis apparet ex interpretatione, Scholiastam legisse προτιάπτω. Alteram tamen lectionem Eustath. quoque notat. p. 1341. v. 42.

ad v. 112.

ἐς στρατὸν ἐλθὲ] τὴν θέτιν ἀποστέλλει πρὸς ἀχιλλέα, διὰ τὸ τῆς συμβολῆς εὐπαραδεκτον. ἦκεν γὰρ αὐτῆς, ὡς πάντα προειδυίας.

ad v. 114.

μαινομένησιν] μανίας γὰρ ἴδιον, τὸ αἰκίζεσθαι τὰ οἰκεῖα θητας.

ad v. 117.

ἐφήσω] ἐντελοῦμαι τὰ περὶ τέτε. Ibid. Πορφυρίε. τὸ [1]) ἐφήσω οὐκ ἔστιν ἐπιπέμψω ἁπλῶς. ἀλλ' ἔστιν ἐντολὰς αὐτῇ δὸς πέμψω. τίς δὲ ἡ ἐντολὴ, λύσασθαι φίλον υἱὸν ἰόντ' ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. ἐφετμὴ γὰρ ἐντολὴ, παρὰ τὸ ἐφίεσθαι γεγονυῖα, ὃ ἔστιν ἐντέλλεσθαι. ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω, ὡς εἰ ἔλεγεν ἐφετμὰς ποιεμενος.

ad v. 123.

εὐδινὰ] εὐθρόως καὶ ἐξ ἀνακλίσεως. ἢ εὐδιαλείπτως.

ad v. 124.

ἄριστον] ὃ [2]) ἡμεῖς λέγομεν ἀκράτισμα. ὥσπερ πάλιν τὸ παρ' ἡμῖν ἄριστον ὁ ποιητὴς φησι δεῖπνον, μεθ' ὃ δεῖ πονεῖν. τὸ δὲ δεῖπνον, δόρπον παρὰ τὸ δόρυ παύεσθαι.

ad v. 125.

[3]) λάσιος] λάσιας σημαίνει καὶ τὸ συνετός.

1) Eustath. p. 1341. v. 63. ἐφήνω, ἐνταῦθα μὲν, ἀντὶ τῦ ἐπιπέμψω· ἀλαχῦ δὲ ἴσον τῷ ἐντελῶμαι. ἀφ' ἧ καὶ ἐφημοσύνη, ἡ ἐντολή.

2) Ita Pseudo-Did. p. 394.

3) σαόμενον παιδοῖς φασιν ἡ Ὀδύσσεια. Eustath. 1342. v. 11.

ad v. 129.

σὴν ἔλεαι] ἐντεῦθεν [1]) παθαγόρας παραινεῖ, μὴ ἐθίειν ζώῃ καρδίαν. ὁ γὰρ ἐκείνην ἐθίων, καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἐθίει. τοιοῦτον οὐδέποτε ἀτάραχον καὶ ἄλυπον ἑαυτὸν τηρεῖ.

ad v. 134.

ἐέ] δασυντέον τὸ πρῶτον ε τῇ ἑῇ, ὡς [2]) καλέ.

ad v. 137.

ἄποινα] τὰ μὲν ἄποινά φησιν ὑπὲρ ζώντων. σὺ δὲ ὑπὲρ νεκρῶν καὶ ἀχρήστῳ δέξαι αὐτὰ καὶ κερδάνῃς.

ad v. 139.

τῇδ' εἴῃ] ἀντὶ τοῦ ἐνθάδε. τὸ δὲ εἴῃ, ἀντὶ τοῦ παραγένοιτο. ὁ δὲ ζώπυρος, ἀντὶ τοῦ ἔσω.

ad v. 144.

ἶρι ταχείᾳ] ἀντὶ τοῦ ταχέως.

ad v. 148.

οἷον] ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, ἅμα δὲ καὶ ἔλεον ἡ μόνωσις ἐγγαίζεται.

ad v. 149.

κῆρυξ] μόνον ἀπελθεῖν μετὰ τοσούτων λύτρων, ἀδύνατον. ἐπάγεσθαι δέ τινα τῶν νέων εἰς πολεμίων φρατὸν, ἀπίθανον. ὃ μόνον ἐκ κήρυξ ἔπεται, ὃ ἐστι σπονδῶν καὶ πίστεως σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἔτος γέρων.

ad v. 152.

1) Eustath. p. 1342. v. 13.

2) Id quid sibi velit, non intelligo. Puto aliud vocabulum substituendum esse. Nec omnino hic de spiritu dubitari poterat, sed de accentu. v. Il. v. vers. 171. vbi est ἕ.

ad v. 152.

τάρβος] ἀπὸ τῦ τείρω τάρος καὶ πλεοναςμῷ τῦ β τάρβος.

ad v. 156.

ἔστ' αὐτὸς κτενέει] διὰ πάντων ἀσφαλῆ τὴν ἔξοδον αὐτῷ κατασκευάζει. τὸν μὲν ἐν τῇ ὁδῷ κίνδυνον δι' ἑρμῆ διαφεύξεσθαι ὑπισχνέμενος. ἐν ἀχιλλέως δὲ γενόμενον, ὃ μόνον ὑπ' αὐτῦ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλ' δι' ἐκείνυ καὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀσφάλειαν πορίεῖσθαι διὰ τὸ πρὸς τὰς ἱκέτας καθῆκον.

ad v. 157.

ἔστε γὰρ ἔς ἄφρων] τάχισα [1]) διέλαβε, πόθεν οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τὸ ἀδικεῖν ἔρχονται. ἢ γὰρ διὰ ἀσυνεσίαν, ὃ διὰ τῦ ἄφρων, ἢ ἀκόντως, ὃ διὰ τῦ ἄσκοπος, ὃ δηλοῖ τὸν μὴ τῦ συμφέροντος προνοέμενον. ἢ ἐκουσίως, ὃ διὰ τῦ ἀλιτήμων παρέςησεν. ὃ δηλοῖ τὸν ἀλιτάνευτον [2]) τὸν ἑκουσίως τῶν δέοντος ἁμαρτάνοντα. ἠθικῶς δὲ ἀπολογεῖται [3]) ὑπὲρ ἀχιλλέως, δι' ὃ εἶπεν ἀπόλλων, ὦ ἔτ' ἄρ φρένες ἐναίσιμοι.

ad v. 158.

ἐνδυκέως] ἐπιμελῶς ἢ διόλυ καὶ ὁλοτελῶς.

ad v. 160.

γόοντε] τὸν μετὰ θορύβυ θρῆνον.

ad v. 161.

παῖδες] οἶκτον ἔχει τὸ τὰς παῖδας κλαίοντας κλαίοντι παρακαθῆθαι τῷ γέροντι.

1) Eustath. p. 1343. v. 32.

2) Malim interponere ἢ.

3) Acute animaduertit hoc Scholiasta.

ad v. 163.

ἐν χλαίνῃ] ἔτω [1]) Φασὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι τῇ χλαίνῃ. ἐντετυπωμένοις ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον τὸν τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι. ἐντυπάς· ἐντυπωδῶς, ὡς διὰ τῆς σκέπης ὁρᾶσθαι τὸν τύπον. ἔστι δὲ ποιότητος ἐπίρρημα. ὑπερβολὴν δὲ πένθους ἀξίαν οὐχ εὑρίσκων αὐτῷ [2]) προθεῖναι, ἐκάλυψεν αὐτὸν, ὑπονοεῖν ἡμῖν καταλιμπάνων, οἷον ἄρα ἦν αὐτῷ τὸ πένθος.

ad v. 164.

τοῖο γέροντος] Θαυμαστικῶς τὸ τοῖο.

ad v. 165.

καταμήσατο] ἀθρόως ἐπεσπάσατο. ὡς τὸ ἄφαρ [3]) δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο.

ad v. 168.

κέατο] ἔκειντο. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ κεκαμμένοι ἦσαν.

ad v. 170.

τυτθὸν] πρὸς τὸ μὴ ἐκπλῆξαι τὸν γέροντα. ὁ δὲ ὅμως οὐδὲ τοῦτο ὑποφέρει. προπεπονθυῖα γὰρ ἡ ψυχὴ, πᾶν τὸ μέλλον τοῦ παράντος χεῖρον λογίζεται.

ad v. 172.

ἐσσομένη] προορῶσα. οἱ δὲ [4]) προαγγέλλουσα.

ad v. 173.

ἀγαθὰ φρονέουσα] φρονῆσαί σε ποιοῦσα ἀγαθά.

ad v. 190.

ὁπλίσαι] εὐτρεπίσαι, παρὰ τὰ ὅπλα. ὡς τὸ ἐντῦναι. παρὰ τὰ ἔντεα.

πείριν.

1) Pseudo-Didym. p. 395.
2) Forte προσθῆναι. Eustath. p. 1343. v. 61. περιθῆναι habet.
3) Odyss. ε. 482.
4) προλέγουσα. Eustath. p. 1344. v. 18.

περίνθα] τὸ ἐπικείμενον τῇ ἁμάξῃ πλινθίον, ἐφ' ᾧ φέρεσι τὰ φορτία, ὃ καὶ ὑπερτηρᾶν [1]) καλοῦσιν. Ibid. τὸ τετραγώνου πλινθίον, τὸ ἄνωθεν [2]) περιδέμενον ταῖς ἁμάξαις. ἐκ ῥιπῶν δέ φασιν αὐτὸ πλέκεσθαι, ὥστε εἶναι ῥίπεινθα, [3]) τὰ ἐκ ῥιπῶν πλακέντα ῥίπα δὲ λέγονται τὰ τῆς οἰσύας πλέγματα. ὁ δὲ Ξενοφῶν κάνναθρον αὐτό φησι· κάννη γὰρ ἡ ψίαθος, ἐν ᾗ πλέγμα ψιαθώδες συνέχειν τὸν φόρτον δυνάμενον.

ad v. 191.

κηώεντα] τὸν εἰς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειον. τινὲς δὲ, τὸν εὐώδη.

ad v. 192.

[4]) γλήνεα] πολλῆς θέας ἄξια καὶ κόσμια. ἢ χρήματα κατὰ ἠλείους. οἱ δὲ ἀξιοθέατα. γλήνη δὲ παρὰ τὸ γλαμυρὸν, ὅ ἐστι διϋγρον. ὅθεν ἀερχέδημος ὁ γλάμων. καὶ παροιμία ἐν τυφλῶν πόλει γλαμυρὸς βασιλεύς. ἢ ἀπὸ μέρους εἴρηκε. γλήνην [5]) γὰρ κυρίως τὰ ἀκροκόσμια λέγουσιν.

ad v. 193.

ἐς δ' ἄλοχον ἐκάβην] ἀνθρώπινον τὸ ἀνατίθεσθαι τὸ πρᾶγμα γυναικὶ κοινωνῷ τῶν παθημάτων. καὶ κέ-

1) ὑπερτερίαν. Pseudo-Did. p. 396. ὑπερτερίη. Eustath. p. 1344. v. 39. v. Odyss. ζ. 70.
2) ἄνω. Eustath. ibid.
3) ῥίπινθα. Idem. Mox idem habet ῥίπες pro ῥίπα, et οἱ τῆς οἰσύας λίγοι. Xenophontis locus est in Agesilao p. 250. edit. Bachii, quem vidi ibi in addendis.
4) Ita Pseudo-Did. p. 396.
5) γλήνας. Didym. l. l. De γλήνη et γλήνες compara Apoll. Rhod. p. 133. 169. 425. Lex. MS. γλήνεα· ἀξιοθέατα καὶ πολλῆς θέας ἄξια παρὰ τὸ τὴν αἴγλην ἢ παρὰ τὸ γλαύσσειν, τὸ λάμπειν.

κρικε μὲν, ἐρωτᾷ δὲ, εἰ σύμψηφος ἔσαι αὐτῷ. ὅτι γὰρ ἤθελε, δῆλον. ὁ γὰρ πρὶν καταβῆναι ἐρωτᾷ· ἀλλ' ἐπὶ τοῖς δεδογμένοις ἀναφέρει τὴν γνώμην.

ad v. 202.

ἤκλε'] ἔκλεο, ἀντὶ τοῦ [1]) ἐδεδόξασο.

ad v. 206.

εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται] ἀντιστρόφως. εἰ γάρ σ' ἐσόψεται καὶ αἱρήσει. ἀντὶ τοῦ, εἰ μόνον θεάσεται, εὐθὺς ἀναιρήσει.

ad v. 207.

ὠμηστὴς] καὶ ἄγριος καὶ αἱμοπότης.

ad v. 208.

ἤ δέ τι σ' αἰδέσεται] ἤδ' ὡς ἱκέτην σε δέξεται καὶ ἐλεήσει.

ad v. 209.

τῷδ' ὥς ποθι] εἰ τῆς σωτηρίας τοῦ γέροντος προνοεμένη μόνον ἐφαίνετο, ἁπρεπὲς ἦν παντελῶς ὁ λόγος. ὅτι καταφρονεῖ υἱοῦ τοιούτου ὑπὲρ ἀσφαλείας πρεσβύτου δυσυχοῦς. νῦν δὲ ἀδυνατοῦσα κομίσασθαι τὸν υἱὸν, ἠ βέλεται προσαποβαλέσθαι καὶ πρίαμον.

ad v. 212.

κραιπερῶ] ἀποτόμῳ, σκληρῷ.

ἤπαρ ἔχοιμι] δαιμονίως τῇ ἐμφάσει χρῆται. θανάσιμον γὰρ τὸ τῆς ἥπατος πάθος. καὶ μέσον. οἷον ἡ χολὴ καὶ πολὺ τὸ ἐθιόμενον. καὶ ἐν παρατάσει τὸ ἐθίειν. τότε ἐμφῦσα, ἐμφαντικώτατον. ὁ γὰρ λαβοῦσα τῇ χειρὶ, ἀλλ' αὐτῷ προσφῦσα, [2]) τῷ ἥπατι τὸ στόμα. ὡς ἐπὶ σαρκοφάγα θηρίου. εἶγε δὲ μὴ προσελήφει.

1) ἐδοξάζε. Eustath. p. 1345. v. 15. et ibid. v. 45. ἐφημίζε.
2) Quantum distat Didymi προσελθοῦσα ab Homerico προσφῦσα!

λήφειμεν τὸ περὶ αὐτὴν πάθος, δυσπαράδεκτον ἦν τὸ μέγεθος τῆς ὑπερβολῆς. οἰκεῖα δὲ ταῦτα μητρὶ καὶ πρεσβύτιδι ὑπὲρ τέκνου ἐκ ἀναιρεθέντος μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰκιζομένου ἀτάφου.

ad v. 213.

τότ' ἄντιτα] τὸ τέλειον ἀντίτιτα, ἵν' ᾖ, ἀντιτιμώρητα. συγκέκοπται δὲ ἡ τι συλλαβή. λοιπὸν δὲ ὁ αν. ἐκ ἀξιόχρεων δὲ ἡγεῖται τὸν θάνατον τῆ πολεμίᾳ, εἰ μὴ καὶ τῶν σαρκῶν ἐμφάγοι.

ad v. 214.

καικιζόμενον] ἐπεὶ ἐχ ὁ τυχὼν ἦν, ἀδὲ χύννις. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ, ὥσπερ σύεσσιν ἔκτορος. αὔξεται δὲ τὸ πάθος ἐπὶ τῷ ἀναξίως ὑβριζομένῳ.

ad v. 215.

[1]) πρὸ τρώων] δίχα τοῦ σ. ὡς τὸ, εἶον προσήσας πρὸ ἀχαιῶν τρωσὶ μάχεσθαι.

ad v. 216.

ἕσαότ'] Φιλοτέργως ταῦτα. ἐπείτοι Φεύγοντα ἀνεῖλεν.

ad v. 220.

ἐπιχθονίων] καὶ ὁ θεός.

ad v. 221.

[2]) θυοσκόοι] θυοσκόποι, [3]) οἱ τοὺς θυσίας ἐπιτελοῦντες καὶ δι' αὐτῶν μαντευόμενοι. ἢ οἱ λιβανομάντεις.

1) i. e. πρὸ loco πρός.

2) οἱ διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευόμενοι. Eustath. p. 1346. v. 37.

3) Hoc totum scholium habet Didym. p. 396. Nota praeterea in contextu legi θυοσκόοι, in scholio autem θυοσκόποι.

ἱερῆες] οἱ διὰ σπλάγχνων μαντευόμενοι. τὰ μὲν γὰρ θυμιάματα, θύη καλοῦνται· τὰ δὲ σπλάγχνα, ἱερά. θυοσκόοι δὲ οἱ ἐμπυροσκόποι. καλέσι δὲ αὐτοὺς λιβανομάντεις.

ad v. 222.

μᾶλλον] ἢ παρέλκει τὸ μᾶλλον, ἢ μᾶλλον τῷ ποιεῖν ἐχωρίζόμεθα καὶ τῷ βαδίζειν ἐπὶ τὰς ναῦς.

ad v. 226.

βάλομαι] τῆς τῶν ἀκουόντων διανοίας ἥψατο ταῦτα λέγων.

ad v. 227.

ἕκην γόε] ἑκὰν τῆς τῷ ἐπ' αὐτῷ θρήνῳ ἐπιθυμίας κορεσθείην.

ad v. 231.

Φάρεα] Φᾶρος, [1]) χλαῖνα, χιτών. ὅτι διάφορα ταῦτα, νῦν ἐδήλωσε. πέπλοι γὰρ, ἃ περιεβάλλοντο μόναι γυναῖκες. καὶ ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. ἧτοι πέπλῳ, χιτῶν δὲ ἀνδρῷον ἔνδυμα. Φᾶρος, ἱμάτιον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. χλαῖνα, τὸ περίβλημα τῆς κλίνης.

ad v. 235.

ἐξ ἑσίην] ἐπὶ δημοσίαν ἔκπεμψιν, τετέχθαι εἰς πρεσβείαν. δασύνεται [2]) δὲ ἡ δευτέρα συλλαβή, παρὰ τὸν ἧσω μέλλοντα ἑσία, καὶ μετὰ τῆς ἐξ ἐξ ἑσία.

ad v. 238.

1) Paullo copiosius de his agit Eustath. p. 1347. v. 31. sqq.

2) Ex mente Aristarchi, vt ex Eustath. intelligitur p. 1347. v. 28. Idem vocabulum occurrit Odyss. φ. 20. Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην ποδὸς ὠκέος ἦλυθ' (Sic Cod. Mosq. pro ἦλθεν) ὀδυσσεύς.

ad v. 238.

αἰδέσης] τῆς προσώπε, παρὰ τὸ ὑπὸ τῆ ἡλίῳ κατωπτεύθαι.

αἰχροῖσιν] κακοῖς. αἶχιστος ἀνὴρ, ἀντὶ τῦ κάκιστος.

ad v. 239.

λωβητῆρες] 1) ψεῦσαι. καὶ, ἔτι σε 2) λωβεύω τέκνον, ἀντὶ τῦ ὑ ψεύδομαι.

ad v. 240.

οἵκοι ἔνεσι γόος] ὡς ἐκ ἔχοντές, φησι, πένθος, ἐμὲ παραμυθεῖσθε. ἐμοὶ φησι συμπαθήσοντες ἥκετε, ἐχὶ δὲ ἕκαστος ἴδιον ὁρίζετε πένθος τὸν θάνατον ἕκτορος. βέλεται δὲ λέγειν, ὅτι δεῖ ἕκαστον οἴκοι μένοντα, πενθεῖν τὸν ἕκτορα.

ad v. 241.

3) ἔνυθ'] ὠφελεῖσθε. Ibid. ἢ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς μὲ εὐφραίνεσθε. ἀπὸ τῦ ὄναθαι. ἢ 4) ἐκφαυλίζεσθέ με, ὡς μόνον δεινῶς πάσχοντα. καὶ δοκεῖτε αὐτοὶ ὐδὲν ἔχειν ὐδὲ κοινὸν τὸ κακὸν εἶναι λογίζεσθε.

ad v. 242.

γνώσεσθε] μαθήσεσθε πάσχοντες κακῶς, ὅτι ἕκτορ ἀπώλετο.

ad v. 243.

ῥηΐτεροι] καὶ πρὶν μὲν ῥάδιοι τοῖς ἔλλησιν ἦτε, εἰ μὴ ἕκτωρ ἠρίζευε. νῦν δὲ ῥαδιώτεροι γενήσεσθε, ἤτοι εὐκόλως τῇ καθ' ὑμῶν χρήσονται μάχῃ.

ad v. 247.

1) Eustath. p. 1347. v. vlt. ἢ οἱ λώβας ποιῦντες ἢ οἱ λωβᾶσθαι ἄξιοι.

2) Ex Odyss. ψ. v. 26.

3) ὀνεῖσθε. Eustath.

4) ἐκφαυλίζετε Didym. p. 397.

ad v. 247.

σκηπανίῳ] σκηπανίῳ, ῥόβδῳ, σκήπτρῳ. διεπε δὲ ἀνέρας, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν ἀνδρῶν ἦει. οἱ δὲ, διέτρεχε καὶ διίσα τοὺς ἄνδρας. καὶ ἵππους μὲν ἐκέκτητο, νῦν δὲ ἡ λύπη ἕκτορος καὶ τὸ πένθος δύσκολον αὐτὸν ἐποίησεν ἀπειρηκότα τῷ ζῆν.

ad v. 248.

σπερχομένοιο] ἐπειγομένῳ τῷ διώκειν. ἢ σπέρχοντος. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ἀπειθὲς τῶν ὠκιζομένων τῶν βασιλείων οἰκημάτων.

ad v. 249.

νεικείων] οἰκεῖον μὲν τῷ πάθει τὸ δυχεραίνειν πρὸς πάντας. λελῃθότως δὲ ὕμνος καταλογὰν ποιεῖται τῶν ἔτι τῷ πριάμῳ ὑπολειφθέντων παίδων.

ad v. 251.

δηΐφοβον] ἀλεξάνδρῳ [1]) ψευσθέντος ὑπὸ Φιλοκτήτου πρίαμος τὸν ἑλένης γάμον ἔπαθλον ἔθηκε τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ τὴν μάχην. δηΐφοβος δὲ γενναίως ἀγωνισάμενος ἔγημε αὐτήν, ἡ ἱστορία παρὰ [2]) λυκόφρονι.

ad v. 253.

σπεύσατε] πᾶν γὰρ αὐτῷ βραδὺ φαίνεται πρὸς τὰ λύτρα, κἂν καὶ ταχὺ ᾖ. παροξυτόνως δὲ τὸ κατηφόνες ὡς τὸ κηληδόνες, σειρηδόνες. εἰς μαλακίσαν δὲ αὐτὰς ἐπισκώπτει ὡς συγγενίας αἰτίας. γίνεται δὲ κατηφὼν ἀπὸ τοῦ κατηφῶ, ὁ κάτω τὰ φάη ἔχων διὰ ἀισχύνην ἢ ἠνεδισμὸν ἢ λύπην.

αὖθ' ἅμα πάντες] ἠθικὴ ἡ μεταξὺ ἀναφώνησις. ὀργιζόμενος δὲ τοῖς λελειμμένοις ἀφορμὴν ἔσχεν ὀδύρεσθαι τοὺς

1) Vid. Eustath. p. 1348. v. 20. seqq. et Didym. p. 397.
2) Vers. 168. seqq.

τὰς τετελευτηκότας. ἐλεεινὸν δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τέκνων. ἢ δεινὸν ἓν τὸ μὴ γεννῆσαι· ὡς τὸ γεννηθέντας ἀπολέσαι. πάντα δὲ κινητικά, σεναζει, λοιδορεῖ, προστάσσει.

ad verf. 258.

ἕκτορός θ' ὃς] ἢ μόνον δι' ἀρετὴν ἐξαίρετος ὁ τοῦ ἕκτορος ἔπαινος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πρόσφατον τῆς συμφορᾶς. ἠθικῶς δὲ πρίαμος [1]) κρείττονά φησι τῶν παίδων, τὸ δοκεῖν ἐξ ἑαυτοῦ γεγεννῆθαι.

ad v. 262.

ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες] καὶ ἢ τῶν πολεμίων. Ibid. ἐν τῷ ἰδίῳ δήμῳ πρὸς τὸ ἡδικεῖν γενναῖοι. ἔνθεν, τὸ οἶκοι μὲν λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

ad v. 265.

οἱ δ' ἄρα πάντες] δεόντως σιωπῶσιν. οὐδὲ γὰρ ἀντιλέγειν ἔδει πατρὶ πενθοῦντι [2]).

ad v. 266.

[3]) ἔξω μὲν] πρᾶγμα δὲ βιωτικὸν ἐκόσμησε ποιητικῶν λέξεων ποικιλίᾳ.

ad v. 267.

πρωτοπαγέα] ἔστι γὰρ τὸ μὲν τάξεως, τὸ δὲ ποιότητος.

ad v. 268.

ἥρεον] ἐλάμβανον.

ad v. 269.

1) I. e. κρείττονα, ἢ ὥστε δοκεῖν κ. τ. λ. Referuntur enim haec ad illa, θεὸς ἔοικε et οὐδὲ ἐώικει κ. τ. λ.

2) Addiderim καὶ ὀργιζομένῳ.

3) Sic in fcholiis. In contextu autem ἐκ μέν.

4) Hoc fcholium auctius legitur apud Didym. p. 398.

ad v. 269.

οἰήκεσσιν] τοῖς κρίκοις, δι' ὧν [1]) διείρονται αἱ ἡνίαι. Ibid. κρίκοις, δι' ὧν ἐνειρόμεναι αἱ ἡνίαι τοὺς ἵππους οἰακίζουσιν. ἡ γὰρ ἡνία τρόπον τινὰ οἴαξ ἐστὶ τοῦ ἅρματος.

ad v. 270.

ζυγόδεσμον] ἱμάντα ἢ σχοῖνον, ᾧ προσδέται ὁ ζυγὸς τῷ ῥυμῷ. Ibid. ὑπεροχὰς ἔχον [2]) ἐν μέσῳ τινάς, αἷς περιελίττονται οἱ ἱμάντες. οἱ δὲ ἕνα μέσον ἔχοντες ὀμφαλὸν, ᾧ προσδέται ὁ ῥυμός.

ad v. 271.

καὶ τὸ μὲν] τὸ [3]) ζυγόδεσμον.

ad v. 272.

πέζῃ] πᾶν τὸ ἄκρον πέζα καλεῖται. ἔχει δὲ ὁ ῥυμὸς πέζας δύο, τὴν πρὸς γῆν καὶ τὴν πρὸς ζυγόν. τὴν ἓν πρὸς τὸν ζυγὸν, πρώτην λέγει.

ἔσορι] τῷ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐμπεπηγότι πασσάλῳ, περὶ ὃν ὁ κρίκος ἐμβαλόμενος τῷ ζυγῷ ἐντίθεται. δασύνεται δὲ τὸ, ἕσορι, ἀπὸ τῆς [4]) ἕσεως.

ad v. 273.

ἑκάτερθεν] ἑκατέρωθεν ἔδησαν ἀμφαλάσσοντες τὸν ἐν μέσῳ τοῦ ζυγοῦ ὀμφαλὸν, ἵνα μὴ ἑτεροκλινήσῃ.

ad v. 274.

1) ἐνείρονται Eustath. p. 1350. v. 8.

2) Haec rectius apud Eustath. p. 1350. v. 7. referuntur ad ὀμφαλόεν. Acute idem animaduertit, mensuram ζυγοδέσμου ab Homero κατὰ παρεργον et, ὡς ἐν παρόδῳ notatam esse.

3) Inter masculina recenset Lex. MS. ζυγόδεσμος· ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ. Vide Cel. Villoisonum ad Apoll. Lex. p. 382.

4) Quam Eustath. interpretatur ἐμβολήν. Pro ἕσορι nonnullos legisse ἔκτορι, οἷον ἐχέτορι, ad h. l. monet Didym. p. 398.

ad. v. 274.

γλωχῖνα] ὑπὸ τὴν γωνίαν τὴν γεγονυῖαν ἐν τῷ ἰυμῷ καὶ τῷ ζυγῷ. ὅταν γὰρ συνδεθῇ τῷ ἰυμῷ ὁ ζυγὸς, ἀποτελῶνταί τινες γωνίαι. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν γλωσσίδα. ἔγναμψαν δὲ, ἀπετερμάτισαν, ἵνα μὴ κρέμηται ὁ ἱμὰς.

1) ἔκαμψαν] τὸ τέλος τῶ ἱμάντος.

ad v. 277.

ἐντεσιεργὲς] ἃ τὲς μετὰ καινθηλίων νωτοφορῶντας. Ibid. τὲς ὑποζυγίες καὶ μὴ ψιλῶς νωτοφόρες, ἀλλὰ τήν τε ἅμαξαν καὶ τὴν πειρινθα ἕλκοντας, ἅπερ καὶ ἔντεα φησιν. ἢ ἐντεσιεργὲς, τὲς ἑτοίμες πρὸς τὰ ἔργα.

ad v. 281.

2) ζευγνύσθην] ζευγνῦναι προσέτασσον. Ibid. τέτοις γὰρ διὰ τῶν πριαμιδῶν τὸ ζεῦγμα παρεσκευάζετο. καὶ οἰκοδομεῖ μὲν ὁ ἐργάτης, οἰκοδομεῖται δὲ ὁ χορηγός. καὶ γλύφει μὲν ὁ γλυφεὺς, γλύφεται δὲ ὁ δεσπότης. ζεύγνυσιν ὁ ὑπηρετῶν, ζεύγνυται δὲ ὁ προστάσσων.

ad v. 283.

τετιηότι] λελυπημένῳ.

ad v. 285.

ὄφρα λείψαντε κιοίτην] μόνος δὲ σπένδει ὁ πρίαμος.

ad v. 292.

αἴτει δ' οἰωνὸν] γυναικεῖον ἦθος τὸ ἐπὶ μαντείαις καταφεύγειν εἴ τι πῦ περίφοβον χοΐεν.

ad v. 297.

ἄγαγέ σ' ἔπεται] ἐξ ἀντικειμένῳ φησὶν, ὅτι κωλύσω σε.

ad v. 300.

1) Per ἔκαμψαν, Eustath. interpretatur ἔγναμψαν. p. 1349. v. 44.

2) Eustath. ἐζεύγνυον.

ad v. 300.

πεισθήσω] πείθεται πρίαμος, ἐκ ἀπίστων ἴριδι. ἀλλὰ τὴν γυναῖκα θαρσοποιῶν. Ibid. μᾶλλον ἐκ τῦ καταδέχεσθαι τὸν τῆς γυναικὸς λόγον φαίνεται πληροφορίαν ἔχων τῶν λόγων τῆς ἴριδος. πεπεισμένος ἐξ ἐκείνων, ὅτι καὶ τῦτο τελέσει ὁ ζεύς. ἐ γὰρ ἂν, εἰ περὶ ἐκείνων ἀμφέβαλλε, τύτῳ συγκατέθετο τῆς γυναικὸς ἐνισαμένης ἄλλως μὴ ἐάσαι αὐτόν.

ad v. 303.

ἀπήρατον] ἀδιάφθορον, καθαρὸν, ἀθόλωτον, ἀμίαντον.

ad v. 304.

χέρνιβον] ἐχ ὥς τινες, [1]) τὸ ἀγγεῖον. ἐπιφέρει γὰρ, προχοόν θ' ἅμα. ἀεὶ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ, τὸ ὕδωρ δηλοῖ.

ad v. 306.

μέσῳ ἔρκεϊ] ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς, ὅπερ καὶ βωμὸς τῦ ἑρκείυ διὸς ἦν. πρὸς ὃν μετὰ τὴν ἅλωσιν φυγὼν ἀπέσφαπται.

ad v. 309.

φίλον ἐλθεῖν] τὸ μὲν φίλον πρὸς τὸ μή τι παθεῖν· τὸ δ' ἐλεεινὸν, πρὸς τὸ τυχεῖν, ὧν ἐφίεται. Ibid. ὡς μὴ ἐχθρῶς προσδεχθείη. ἐλεεινὸν δὲ, ἐλέυς ἄξιον. καὶ ὡς ἐχθρὸς μὲν τῆς ἔχθρας αἰτεῖται λῦσιν· ὡς δὲ δυσυχὴς, ἐλέυς τυχεῖν.

ad v. 315.

αἰετὸν ἧκε] φασὶν [2]) ἐπὶ τὴν βασιλείαν ὁρμῶντι αὐτῷ αἰετὸν φανῆναι σύμβολον τῆς εὐτυχίας καὶ τῦ κρατεῖν.

1) Inter eos eſt quoque Didym. v. p. 398.
2) Haec ad verſ. 294. vbi φίλτατος legitur referenda ſunt v. Euſtath. p. 1351. v. 27.

τος. ἔνθεν αὐτὸν τῶν ἄλλων ἐφίλει. Ibid. πιθανῶς δὲ ἔχει ὁ αἰετὸς, ὅπως σημαίνῃ περιάμῳ, ὅτι ἐ μὴ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν φυλάκων. μέλας δ' ὢν, τῆς εἰσόδου ἐδήλωτο τὸ λαθρίσιον. ὁ δὲ θηρητὴς, τὸ ἐπιτευκτικόν. ἐδὲν δὲ κτείνων ἢ ἁρπάζων φαίνεται, ἀλλ' ἥμερος, τοιοῦτον δηλῶν ἔσεσθαι ἀχιλέα. Ibid. ἐζητήθη, ποῖς μέμνηται ἐνταῦθα ὅμηρος αἰετοῦ. τοῦ πυγάργου, ἢ τοῦ ἀφροδισίου, ἢ πέλου. περὶ ὧν φησὶν ἐν τῇ ἰλιάδι κ εἰς τὸν σογ [1]) εἶχον, ἐ ἡ ἀρχὴ, τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιόν. καὶ ζήτει τοῦτο εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἰλιάδος λ ἔνθα ἐστὶ τὸ κισσίον. καὶ πάλιν, αἰετοῦ [2]) οἵματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος. ἔστι δὲ ὁ αὐτὸς καλούμενος μορφνὸς ὀνόματα καὶ μέλας δὲ ὤν. περὶ ὃ φησὶν ἀριστοτέλης. ἕτερος δὲ μέλας χρόαν καὶ μέγεθος ἐλάχιστος καὶ κράτιστος. οἰκεῖ δ' ὄρη καὶ ὕλας. καλεῖται δὲ μελανάετος καὶ λαγωσφόνος. ἔστι δὲ ὠκυβόλος. ἐπεὶ τοίνυν κοινῶς ἀετὸν ἔφη, προσέθηκε μέλανος. εἶτα ἐπικυρῶν τοῦ θηρητῆρος. οἱ δὲ κατεψεύσαντο τοῦ ποιητοῦ τοῦ μελανόστου ὑφ' ἓν ὡς ὀρέστου εἰρηκότος. διὰ τὸ καὶ δημόκριτον ἰσορρεῖν ἐπὶ τῶν αἰετῶν τὰ ὀστᾶ μέλαινα εἶναι. καταψευδόμενοι τῆς ἀληθείας. ὀστᾶν γὰρ μέλαν ἐδενὸς ζώου εὑρίσκεται. ἐδ' ἂν εἶπεν ὁ ποιητὴς ὀστᾶν, εἰωθὼς ὀστέον λέγειν τρισυλλάβως. ἀλλ' ἔτός ἐστιν ὁ μέλας, ὁ θηρητὴρ, ὃν ἀριστοτέλης μὲν ἔφη κράτιστον. ὅμηρος δὲ, ὅσῳ ἅμα κράτιστός τε καὶ ὠκιστος πετηνῶν. εἴωθε δὲ καὶ ὁ ἀρχίλοχος τοῦτον μελάμπυγον καλεῖν. ἢ του μελαμπύγου τύχῃς. ἄλλος γὰρ ὁ πύγαργος, ἄλλος ὁ μέλας ὅλος, διὰ τοῦτο καὶ μελάμπυγος. ἀλλ' ἐκ ἐπὶ τούτου ἀναφέρων διάσους κατωμαδὸν, πρὸς ἡρακλέους φερομένους τοὺς ὑπὸ τὰ ἰχία

1) Est is v. 274. non, vt hic notatur 373.
2) Iliad. φ. v. 252.

ἰχθὺς αὐτῷ καταπαυθεὶν πύλῃ [1]) . . . καὶ γελάσαντας ὅτῳ τυχεῖν σωτηρίας. ἀλλὰ πρὸς τὸν πύγαργον λεκτέον συγκρίνων κάρτερον ἔφη τὸν μελάμπυγα. διὸ ἔστε τῷ μελανοσέᾳ συναπτέον, ἔστε τῷ μελανέσσῃ γραπτέον, οἷον μελανοφθάλμῳ. μελανάετος γὰρ ὡς ὅλος μέλας. ἔστε ὥς φησιν ἀρίσταρχος ἐγκλίνοντες ἂν προφερούμεθα μελανόξῳ. ἐπιτηδεύων γὰρ ἔπεται τῷ θηρητῆρος. ἐπεὶ ὁ μέλας τοιοῦτος. ἀλλὰ τὸ ἄρθρον λυπεῖ προσκείμενον. λυπείτω δὴ καὶ ἐπὶ τῷ τελαμωνιάδης καὶ ἀσκληπιάδης, καὶ ἕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησεν. ἀπὸ δὲ τούτου, ὅτι τὸν αὐτὸν μορφνον καὶ περκνὸν καλεῖ, εἰκάζοι ἄν τις ἐκ τοῦ κἀκεῖνον θηρητῆρα εἰπεῖν μορφνὸν θηρητῆρα. εἰ μὴ ἄρα ἄλλος μὲν ὁ περκνὸς, ὃς καὶ θηρητὴρ κοινῶς εἴρηται, ἄλλος δὲ ὁ μέλας, ὃς καὶ θηρητὴρ ἰδίως καλεῖται.

τελειότατον] ἐπιτελεστικὸν εἰς [2]) ὃ ἂν ὀφθείη. ἢ τὸν ἀξιώματι ὑπερέχοντα. ὡς λέων τελειότατος θηρῶν, τουτέστι κυριώτατος καὶ βασιλικώτατος.

ad v. 316.

μορφνὸν] ἀπὸ τοῦ [3]) μεμοιρῆσθαι περὶ τὸν φόνον, ἢ μόρον ἐπάγειν. οἱ δὲ εὔμορφον, οἱ δὲ μάρπτοντα. περκνὸν δὲ μέλανα. ἐξ οὗ [4]) καὶ βότρυς περκάζω, οἱονεὶ πρεκνάζων καὶ μελαινόμενος.

ad v. 318.

1) Hic erat ſpacium vacuum quatuor aut quinque literarum. Puto autem reſpici ad fabulam de Hercule, cuius meminit Nonnus ad Gregor. Nazianz. p. 140. edit. Montacut. Eton. 4. 1610.

2) οἷς ἂν ὀφθείη. Euſtath. p. 1352. v. 2.

3) Forte μεμορῆσθαι. Apud Euſtath. p. 1352. v. 7. eſt μεμορημένος, et Didym. p. 399. habet περὶ φόνου μεμορηκότα.

4) Didym. l. l. ἀφ' ἧς καὶ τὸν μελαινόμενον καρπὸν περκάζειν λέγομεν.

ad v. 318.

εὐνέος ἀφνειοῖο] τῶν γὰρ τοιούτων μέγιστοι αἱ θύραι, μάλιστα φιλοτιμουμένων τοῖς κατασκευάζουσι. τοῦτο δὲ δηλοῖ, ὅτι αἱ πτέρυγες τοῦ αἰετοῦ ὑπερμεγέθεις ἦσαν τοσοῦτον, ὅσον θύραι μεγάλαι.

ad v. 319.

πτεραὶ] αἱ πτέρυγες.

ad v. 323.

προθύροιο] τὰ τῆς αὐλῆς τείχια. κύπριοι δὲ παστάδα ἀμφίθυρον.

ad v. 328.

ὀλοφυρόμενοι] τὸ κινδυνῶδες τοῦ πράγματος καὶ ἔτι ἀμφιβάλλειν αὐτοὺς ποιεῖ.

ad v. 335.

ἑταιρίσσαι] φίλον ποιῆσαι τὸν ἀχιλλέα. καὶ ἑταιρὶς ἡ συμπαραγινομένη ἄλλοτε ἄλλῳ εἰς μίξιν. ἢ φιλοποιήσασθαι. πρὸς γὰρ τὸ φίλον αὐτὸν ἀχιλλεῖ ποιῆσαι πέμπεται. Ibid. ἀπήλλαξεν ὁ ποιητὴς ζητήσεως ἡμᾶς προσθεὶς τὴν αἰτίαν, διατί νῦν τῷ ἑρμῇ χρῆται διακόνῳ καὶ ὁ τῇ ἴριδι. ὁ παραγγελίας μόνον ἔδει ψιλῆς, ὅπερ γε δὴ ἐκ τοῦ προφανοῦς ἑαυτὸν ὁμολογεῖ πριάμῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ φιλοποιῆσαι αὐτὸν ἀχιλλεῖ, καὶ κλέψαι τὴν πορείαν.

ad v. 343.

ὄμματα θέλγει] ὕπνῳ γὰρ καὶ ἐγέρσεως δεσπόζει. ὁ γὰρ λόγος [1]) καλεῖ τὲ καὶ ἀναπτεροῖ ἀπὸ τῆς ἐναρμοσίας.

1) Forte κηλᾷ. Atque ita Eustath. habet p. 1353, v. 33.

ad v. 347.

[1]) αἰσυμνητῆρι] τηροῦντι τὰ δίκαια. Ibid. οἱ μὲν ὄνομα ἡλικίας, οἱ δὲ ἐρωμένῳ, [2]) παρὰ τὸ σεύεσθαι εὖ οἱ δὲ εὐδαίμονι, οἱ δὲ δικαίῳ, παρὰ τὴν αἶσαν. οἱ δὲ [3]) εὐμήρῳ καὶ σεμνῷ, ἵνα ἐκπλήξῃ πρίαμον. οἱ δὲ κοσμίῳ, πρὸς τὸ μὴ δέξασθαι παρὰ πριάμου δῶρα. ἀρίσαρχος δὲ, αἰσυμνήτῃρι, βασιλεῖ, οἱονεὶ αἰσιονομητῆρι, οἱ γὰρ βασιλεῖς τὰ αἴσια νέμουσι. κέρῳ δὲ, ὅπως αἰδεσθῇ τὸ γῆρας πριάμου.

ad v. 348.

ὑπηνήτῃ] μεθέριον [4]) ἡλικίας ἀνδρὸς καὶ παιδός. ἀβρότερον μὲν ἡ κατὰ ἄνδρα, γενναιότερον δὲ ἡ κατὰ παῖδα. περὶ τοιούτους δὲ ἦν καὶ ὁ σωκρατικὸς ἔρως. καὶ [5]) μύσαξ μὲν αἱ ἐπὶ τῷ ἄνω χείλους τρίχες, τῷ κάτω δὲ πάππος. αἱ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ὑπήνη. ἔνθεν καὶ ὑπηνήτης.

τῷ περ χαριεστάτη] πρὸς τὰς πράξεις καὶ πρὸς τὸ δύνασθαι.

ad v. 350.

ὄφρα πίοι] διὰ γὰρ τὸ πάθος τοῖς κτήνεσιν οὐκ ἔδοσαν οἶκοι ποτόν.

ad v. 352.

ἐφράσσατο] ἐν φρεσὶν εἶδε, συνεῖδε, διέγνω. διὰ τοῦτο δὲ οὐχ ὁρᾷ πρίαμος, διότι ὅλος ἐστὶ περὶ τοὶ πῶς παρακαλέσει ἀχιλλέα. ὁ [6]) δὲ κῆρυξ μᾶλλον τῆς τοῦ νεκροῦ λυτρώσεως, τῆς ἰδίας σωτηρίας ἐφρόντιζε. διὰ καὶ φεύγειν συμβουλεύει.

ad v. 354.

1) Ita in scholiis. At in contextu, αἰσυητῆρι.
2) ἐρώμενος et σύω pro ἐρωμένῳ et σεύεσθαι habet Eustath. p. 1353. v. 51.
3) εὔμοιρος. Eustath. ibid. Sed praestat ipsum comparare.
4) Eustath. p. 1353. v. 47.
5) Idem ibid. v. 57.
6) Compara Eustath. p. 1354. v. 24.

ad v. 354.

Φραδέος] ὅθεν καὶ ἀφραδέες, οἱ ἀσύνετοι.

ad v. 356.

Φεύγωμεν] καταλείψαντες αὐτῷ δηλονότι τὰ τῆς ἀπήνης, ἵνα ἀσχοληθῇ περὶ αὐτά.

ad v. 358.

νόος χύτο] ἄκρως μεμέρισται ὁ λόγος. περὶ μὲν τῷ Φεύγειν καὶ τῷ δεῖν ἱκετεύειν, τῷ ταπεινοτέρῳ πρασώπῳ· τῷ δὲ πριάμῳ συγχυθῆναι μὲν τὸν νοῦν καὶ ὀρθὰς τὰς τρίχας στῆναι, ἃ μέντοι ἀγεννές τι πεποιηκέναι.

ad v. 360.

Ταφὼν] μὴ δυνάμενος λαλῆσαι τῇ ἐκπλήξει.

ad v. 362.

ὣδ' ἵππες] ἔτως.

ad v. 365.

δυσμενέες] [1]) ἐναντίοι, ἀναίρεσοι τὴν γνώμην, ἐχθροί.

ad v. 367.

ὀνείατ'] [2]) παρὰ τὴν ὄνησιν. ἀλλαχόθι δὲ δηλοῖ καὶ τὰ βρώματα.

τίς ἂν δή τοι νόος εἴη] τίνα ἕξεις νοῦν, τί διανοήσῃ, τί ἐργάσῃ.

ad v. 371.

Φίλῳ δέ σε πατρὶ] διδάσκει φιλοπάτορας εἶναι καὶ τὰς ἡλικιώτας τῶν πατέρων σώζειν καὶ μνῆσαι πατρὸς σοῖο.

ad v. 373.

ἔτω πη] ἔτως, ὦ τέκνον, ἐπικίνδυνός ἐστιν ἡ πορεία. ἐωρακὼς δὲ φιλοπάτορα, καὶ τέκνον αὐτὸν ὀνομάζει.

1) Malim haec referre ad ἀναίρεσιν, quam ad δυσμενέες.
2) ὄνησιν interpretatur h. l. Eustath.

ad v. 377.

πέπνυσαι] ἐντεῦθεν οἱ ἀπὸ τῆ[1]) περιπάτῳ τὴν τριάδα τῶν ἀγαθῶν εἰλήφασιν. τὸ γὰρ δέμας καὶ εἶδος, τῶν σωματικῶν· τὸ δὲ πέπνυσαι, τῶν ψυχικῶν. τὸ δὲ μακάρων ἔξεσσιν, ἐπ' εὐγενείας εἴληπται, καὶ ὅτε ψυχικὸν, ὅτε σωματικόν ἐστι πλεονέκτημα.

ἔξεσσι] ἐκγέγονας ἢ ἐκ μακάρων ἐσσίν. ἀπὸ τῆς ὄψεως δὲ τῆ παιδὸς τοχάζεται ὁποῖοι οἱ γονεῖς εἰσίν.

ad v. 381.

ἐκπέμπεις] τοῦτο γὰρ ἔθος τοῖς πολεμικοῖς, ὥς που καὶ Πρίαμος πολυμήτορι πολύδωρον ἐξέθηκεν.

ad v. 385.

μάχης ἐπιδεύετ'] ἐν τῇ μάχῃ ὑστερίζει τινος τῶν ἑλλήνων.

ad v. 388.

ἔνισπες] ὡς τὸ ἔδραμες. ὁριστικὸν γάρ ἐστιν, ἀπὸ τῆ ἤνισπες. τὸ δὲ θέρμα ἐνίπω. τὸ δὲ παροξυνόμενον, προστακτικόν ἐστι χωρὶς τῆ σ. ὡς τὸ, ἀληθές μοι ἐνίσπες.

ad v. 390.

πειρᾷ] πειρώμενός με ἐρωτᾷς περὶ ἕκτορος.

ad v. 394.

θαυμάζομεν] αὐτὶ τῆ μετ' ἐκπλήξεως ἐθεώμεθα.

ad v. 396.

μία δ' ἤγαγεν] ἕταῖρον καὶ φίλον ἑαυτὸν βέλεται συστῆσαι ἀχιλλεῖ ὁ ἑρμῆς πρὸς πλείονα πίστιν. οἱ γὰρ τοιοῦτοι μιᾶς νεὼς ἐπιβαίνουσιν.

ad v. 398.

ἀφνειὸς] ἀναγκαίως. ἵνα μὴ ὡς ἄδοξος καὶ πένης εἰς τὴν τῆ ἀδικεῖν ὑποψίαν κατενεχθῇ. τὸ δὲ γέρων, ὅτι ἐλεήσει, ὡς ἐοικότα τῷ πατρί.

ad v. 400.

1) Eustath. p. 1355. v. 10.

ad v. 400.

παλλόμενος] παίλλος γὰρ ὁ κλῆρος.

ad v. 401.

νῦν δ' ἦλθον] κατασκοπήσων ἥκω φησί. μή τις ἐξ ὑμῶν εἴη ἐνέδρα, ὡς ἑταῖρος ὢν ἀχιλλέως, ὃς ἄρχει τῆς στρατείας.

ad v. 408.

ἦ ἔτι παιρὸς νήεσσιν] πρὸ πάντων περὶ τῦ σώματος πυνθάνεται. τί γὰρ χρὴ ἀσπίεναι, μηκέτι ὄντος τῦ σώματος.

ad v. 411.

ἔπω τόνγε] [1]) παρέλκον τὸ πῶ. ἐδὲ γὰρ μέλλεσι φαγεῖν.

ad v. 413.

ἐν κλισίησι] ἐν τῷ περιβόλῳ τῦ ναυσάθμε.

ad v. 414.

ἐδέτι οἱ χρώς] πάντα μὲν διεξέρχεται, ὅσα συμβαίνει τοῖς χρονίοις νεκροῖς. ἐδὲν δὲ τύτων φασὶ πεπονθέναι τὸν ἕκτορα, ἵνα ἀνακτήσηται τὸν γέροντα.

ad v. 418.

θείοῖο κεν αὐτὸς ἐπελθών] διὰ τῆς ὄψεως ἰδὼν θαυμάσειας.

ad v. 419.

ἐερσήεις] δεδροσισμένος κεῖται, ὑγρότητα ἔχων, ἐ κατεσκληπτευμένος, ἐδὲ ἔν τινι μέρει μῦσος ἔχων.

ad v. 425.

ἦ ῥ' ὀγαθὸν] λείπει τὸ ἐσίν, ἐναίσιμα δὲ, ἀντὶ τῦ ἔναισίμως, τετέσιν εὐσεβῶς καὶ προθύμως. [2]) εἰς δὲ

1) Magis probo Euſtath. qui p. 1356. v. 15. vim particulae ἔπω oſtendit.

2) De διδόναι et διδύναι accuratius diſputat Euſtath. p. 1357. v. 16. ſeqq.

τὸ διδῶναι τὸ ῡ, διὰ τὸ μέτρον ἐπλεόνασεν. ἢ ἀπὸ τῆ διδόμεναι, καθ' ὑποσολὴν τῆ μ συνήλειψεν.

ad v. 426.

εἶποτ' ἔηνγε] ἄχρις [1]) ἔζη.

ad v. 428.

τῶ οἱ] τινὲς., τῶν οἱ γεάφεσι. τετέσι τῶν θυσιῶν αὐτῆ ἐμνήσθησαν.

ad v. 429.

καλὸν ἄλεισον] ποτήριον δίδωσι σύμβολον εὐφροσύνης. ὡς εὐφρανθεὶς παρ' αὐτῆ τῷ ἐπὶ τῆ παιδὸς λόγῳ. καλὸν δὲ, ἵνα πείσῃ αὐτὸν λαβεῖν.

ad v. 430.

θεοῖσιν] συμβοηθέντων καὶ τῶν ἑτέρων θεῶν καὶ μὴ ἀντιπραττόντων.

ad v. 434.

πάρεξ] ἐκτὸς ἀχιλλέως ἢ χωρὶς. ὡς τὸ παρὲξ ἔγε νῆα. ἐ δὶ ὑπερηφανίαν ἐὲ ἀπωθεῖται την δόσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ δέος ἀχιλλέως. ἀπροφασίστως γὰρ ἀπωθεῖθαι τὴν χάριν ἄτοπον καὶ δωροδοκεῖθαι τὸν θεὸν ἀτοπώτερον.

ad v. 435.

δείδοικα καὶ αἰδέομαι] εἰκότως ἀμφότερα. καὶ γὰρ καὶ ἡ παροιμία φησὶν, ὅπερ [2]) δέος, ἐκεῖ καὶ αἰδώς.

ad v. 436.

συλεύειν] εἰληθῶς συλᾶν ἐδόκει, εἴ τι τῶν ἐκείνῳ φερομένων ὑφηρεῖτο.

ad v. 437.

πομπὸς καὶ κε κλυτὸν] ἐ μόνον φησὶ μέχρι τῆς σκηνῆς ἀχιλλέως, ἀλλὰ καὶ τῆς πατρίδος αὐτῆ.

ad v. 440.

1) Didym. p. 401. ἕως περ ἦν.

2) Opportune ad h. l. Eustath. laudat αἰδοῖός τί μοι ἐσσι, φίλα ἑκυρὲ, δεινός τε.

ad v. 440.

ἀναΐξας] ἀνὰ τὸ ἅρμα καὶ τοὺς ἵππους ἀΐξας.

ad v. 451.

λαχνήεντ' ὄροφον] τὸν [2]) δασύν. λέγει δὲ τὴν ἀπὸ καλάμης ὕλην καὶ τῆς τοιαύτης κατασκευῆς. ὄροφος γὰρ, εἶδος καλάμης, ἀπὸ τοῦ πρὸς ὀροφὰς ἐπιτηδείου.

ad v. 452.

ἀμφὶ δὲ οἱ] περὶ τὴν σκηνήν.

ad v. 453.

σαύροισι] λίθοις ὀξέσι. Ibid. σαυροί εἰσι ξύλα ἀπεξεσμένα ἀμφοτέρωθεν καὶ προσπεπηγμένα τῇ γῇ, πρὸς τὸ εἴργειν τοὺς εἰσιέναι βουλομένους. τὸ δὲ ἐπιβλής, [3]) ὡς τὸ προβλής ὀξύνεται. μοχλὸς δέ ἐστιν ἐπιβαλλόμενος ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον.

ad v. 454.

ἐπιρρήσεσκον] ἐπέκλεισον. ἀπὸ τοῦ γινομένου κατὰ τὴν κλεῖσιν ἦχου.

ad v. 455.

κληῖδα] τὸν μοχλόν. Ibid. κληῖδας, τὸν μοχλόν. τὰ γὰρ συνέχοντα τὴν κεκλεισμένην θύραν, κληῖδας καλεῖ. καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ [4]) δὲ τὸ κλεῖθρον ἔτως ὠνόμασεν.

1) Eustath. p. 1357. v. 54. seqq. ἐπαΐξας habet et interpretatur. Notat quoque ibi, a recentioribus iungi Dativo. Τεῖχος ἐπαΐξαι habes Il. μ. 308. Cum dativo tamen habes apud Hom. Od. κ. 322. Κίρκη ἐπήϊξε et Od. ξ. 271. ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μνηστῆρες. v. Apoll. Rhod. p. 8. et 160. edit. Hoeltz.

2) Haec omnia habet Did. p. 402.

3) v. Eustath. p. 1359. v. 5. seqq.

4) Locum laudat Eustath. p. 1358. v. 60. ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἰμάντι. Quem ibi vide etiam de synonymis μοχλὸς, ὀχεὺς, ἐπιβλὴς, κληὶς καὶ κλεῖθρον.

ad v. 456.

καὶ οἷος] προσδεκτέον, ὅτι καὶ ἤνοιγε. μεγάλην δὲ αὐτῷ τὴν ὑπεροχὴν ἐμφαίνει. εἰ γὰρ διομήδης χερμάδιον λάβε χειρὶ, ὃ μὴ δύο ἄνδρες φέροιεν, οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν. ὁ δὲ ἀχιλλεὺς, ὃν τρεῖς ἔλληνες ἀνέωγον, μόνος ἀνεωγεν, ὡς ἔοικεν ἓν ἑξαπλάσιον τῶν νῦν ἠδύνατο. εἴγε οἱ μὲν κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνους πρὸς δύο τῶν νῦν ἰσχύουσιν, αὐτὸς δὲ τῶν τότε πρὸς τρεῖς.

ad v. 460.

ἄμβροτος] ἄφθαρτος, ὁ μὴ βροτοῖς ὅμοιος. ἀεὶ δὲ τὸ βροτὸς συντιθέμενον, 1) τὸ μ πλεοναζει, πλὴν τοῦ νῦξ ἀβρότη καὶ ἀβροτάζομεν ἀλλήλοιν. ἀναγκαίως δὲ ἑαυτὸν ἐμφανίζει ἀπαλλαττόμενος, ἵνα εὐθαρσέστερον αὐτὸν κατασήσῃς. 2) τὸ δὲ παρεῖναι τὸν θεὸν 3) τοῖς οἰκτοις καὶ ἐθίσασιν αὐτοῖς ἐκ εὐπρεπές. ἄλλως τε καὶ ὑπηνήτης ὢν, ὑπόνοιαν ἐπιβελῆς παρέχειν ἂν ἀχιλλεῖ.

ad v. 447.

καὶ ἄλκιμος] ἤτοι ὁ ἀλκιμέδων, κατὰ μεταπλασμόν. ὡς μελάνθιος καὶ μελανθεύς.

1) Malim τῷ aut κατὰ τό.
2) Immo κατασήσῃ.
3) Forte hic excidit τῶν ἀνθρώπων. Ἐθίσαν autem quid sibi velit, intelligitur ex vers. 475. 476.

VARIAE

VARIAE LECTIONES

ET

SVPPLEMENTA

ANIMADVERSIONVM

AD

ILIADOS Ω. verſ. 1—474.

VARIAE LECTIONES
ET
SVPPLEMENTA
ANIMADVERSIONVM
AD
ILIADOS Ω. verſ. 1—474.

Ad verſ. 1.

Λῦτο] Obiter noto ad Il. η. 16. et ſimilia loca ex Lexico MS. λῦντο· ἐλύθησαν. Rationem et argumentum huius rapſodiae bene explicat Euſtath. p. 1336. v. 33. Ὅρα, ὅπως μετὰ τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα μέλλων ὁ ποιητὴς περιαγαγεῖν τὸν λόγον εἰς τὰ κατὰ τὸν Ἕκτορα, εὐτάκτως ἐκ τῶν ὧδε (intelligit illa, αὐτὰρ ἀχιλλεὺς κ. τ. λ.) προέσιν. ἄχθεται γὰρ ἀναμνηθεὶς τῆ πατροκλε καὶ χολᾶται κατὰ τῆ Ἕκτορος, ὡς εἰκὸς, καὶ εὐθὺς δήσας, ἕλκει ἀεικῶς. καὶ οἱ μάκαρες αἰσορῶντες ἐλεᾶσιν ἀναγκαίως. καὶ πρῶτα μὲν βελεύονται κλαπῆναι τὸν νεκρὸν ὑπὸ ἑρμῆ. καὶ κινᾶνται εἰς τᾶτο λόγοι καλοὶ καὶ ὁμήρῳ πρέποντες. καὶ ἐπέχεται μὲν ἡ κλοπή. γίνεται δὲ ἄλλως τὸ πιθανὸν, διὰ τῆς μητρὸς θέτιδος ἐπὶ τῷ ἀχιλλεῖ, διὰ δὲ τῆς ἴριδος, ἐπὶ τῷ πριάμῳ. καὶ αὐτὸς μὲν θαῤῥεῖ τὴν λιτήν. ὁ δὲ ἀχιλλεὺς πραΰνεται καὶ κατακάμπτεται. καὶ ἔτω τῇ τᾶ ἕκτορος λύσει καὶ ταφῇ συγκαταπαύεται καὶ ἡ ἰλιὰς. εἰς ἄπαχθομένη ἐμπεσεῖν καὶ εἰς ἀφήγησιν

v. 17.

ἐπὶ κλισίῃ] ἐν A. R. D. ἐνὶ tamen in ſchol. habet Euſtath. p. 1336. v. 43. Mox τὸν δὲ, pro τόνδε in marg. habet Steph. Pro κόνι autem A. habet κόνι.

v. 19.

ἀεικείην] De ἀεικείᾳ et ἀεικίᾳ v. Euſtath. p. 1336. v. 58.

v. 20.

τεθνειότα περ] τεθνηότα περ. 2. τεθνειότα περ. A. Mox κάλυπτεν. 2.

v. 22.

ὣς] ὡς. A. Mox ἀείκιζε. 2. et v. 23. τόνδ'. 2. A. R.

v. 24.

ὀτρύνεσκον] ὀτρύνεσκεν. 2. A. D. mox verſ. 25. ἐήνδανεν. A. D.

v. 29.

μέσσαυλον] μέταυλον. Pro ὅτι autem legendum eſſe ὅτε, iam monitum eſt ab Erneſtio.

v. 30.

ἤιπσ'] ἤνεσσεν in ſchol. D. Mox. verſ. 32. ἄρ. 2. A. D. R. vt fere ſemper in Codd. Moſqq. reperi.

v. 33.

δηλήμονες] ζηλήμονες in marg. S. vide Euſtath. p. 1337. v. 51. 52. Mox ὔμμιν. 2.

v. 35.

τὸν νῦν] τῷ νῦν. A. D.

v. 38.

ἐπὶ κτέρεϊ κτερίσσαν] ἐφικτέρεα A. D. R. 2. κτερίσσαιεν. R.

v. 39.

v. 39.

Θεοὶ] Magna, vis hoc loco in vocabulo Θεοί. Mox verſ. 41. λέων δ' ὡς. A. D.

v. 45.

ἦτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι] Etiam haec πρὸς ἀναπλήρωσιν στίχε adſcripta putem. Nec enim nunc opus erat latius de verecundia dicere.

v. 46.

μέλλει γὰρ] μὲν, pro γάρ. 2. R. et S. in marg. Nec aliter in interpret. Euſtath. p. 1338. v. 28. et 33.

v. 48.

ἤτοι], ἦτοι. 2. A. S. D. R.

μεθέηκε] intell. τὸν κλαυθμὸν καὶ τὸν ὀδυρμόν. Euſtath. p. 1338. v. 29. interpretatur ἠμέλησε, quod nimium eſt. Nec enim is, qui ceſſat et remittit, continuo quoque negligit et prorſus abiicit. Mox v. 49. μοῖρα. D.

v. 58.

Θήσατο] Lex. MS. Θῆθαι· ἀμέλγειν. Odyſſ. δ. 89. γάλα Θῆθαι.

v. 60.

ἀτίτηλα] ἀτίταλα. 2. Lex. MS. ἀτάλλων· τρέφων. παρὰ τὸ τλῶ, τλὰς καὶ ἄτλας ἐξ αὐτοῦ. Idem ἀτίτηλα· ἀνέθρεψα. καὶ ἀτιτάλλειν, τὸ τιθηνεῖν καὶ τρέφειν ἐκ νηπίου. Et: Ἄταλος ἢ ἀταλὸς, ὁ νήπιος, παρὰ τὸ τλῆναι ταλὸς καὶ ἀταλὸς, ὁ μηδέπω δυνάμενος κακοπαθῆσαι. ἐξ αὐτοῦ ἀτάλλειν καὶ ἀτιτάλλειν, κατὰ ἀναπλασιασμόν. Inde quoque ἀταλαφρων i. e. νήπια φρονῶν. Τρέφειν et ἀτάλλειν iunxit quoque Heſiodus ἔργ. v. 131. De ἀταλὸς conf. Apoll. Rhod. p. 428. Ἀτάλλειν ha-

bet Sophocl. p. 33. Plato p. 372. Syneſ. T. I. p. 121. ἀτιτάλλειν. Theocrit. p. 193. 210.

v. 65.

ἀποσκύδμαινε] v. Etym. M. in σκυδμαίνειν.

v. 66.

ἀλλὰ κεἰ ἔκτωρ] ἀλλὰ μὲν ἕκτωρ. A. D. Mox verſ. 69. μοί ποτε. 2. R.

v. 69.

ἔϊσης] Scholia Codicis Moſq. 1. ad Il. α. 468. explicant τῆς ἐπίσης προκειμένης ἅπασιν.

v. 71.

ἦτοι] ἤτοι. 2. A. S. D. R. mox ἐάσσομεν R. et πῃ R.

v. 72.

λάθρῃ] λάθρῃ. A. D. R. et in fine verſus ἀεί. A.

v. 73.

παρεμέμβλωκεν] vid. Il. δ. v. 11. vbi ſchol. Cod. Moſq. 1. habet παρεμβέβληται, συνῆπται.

v. 76.

ἀπόθ'] ἀπό τ'. R.

v. 79.

ἐπεξονάχησε] ἐπεξενάχησε in marg. S. Vtramque lectionem memorat Euſtath. p. 1340. v. 22. Ἐπέξενάχοντο habet etiam Cod. Moſq. 1. Il. δ. v. 154. Heſiod. Theog. 843. ἐπεξενάχιζε δὲ γαῖα, vbi etiam vnus ex Codd. Moſqq. habet ἐπεξονάχιζε. Ἐπισονάχουσι habet Sophocl. Oedip. Tyr. p. 159.

v. 80.

μολυβδαίνῃ] μολυβδαίῃ. D. mox ἰκέλη. A. D. R.

v. 82.

v. 82.

ἔρχεται] κατέρχεται explicat Eustath. ad h. l.

v. 83.

Θέτιν] ἡ Ἶρις. Eustath. Mox. vers. 84. ἦδ'. 2. A. D. R. et μέσσαις. A. D.

v. 85.

κλαῖε] Non praetermittenda videtur Eustathii ad h. l. κρίσις. Περιπαθὴς, enim inquit, τὸ κλαίειν τὸν ζῶντα, ὅπερ ἡ Θέτις ἐπὶ τῷ υἱῷ ποιεῖ. καί φασιν οἱ παλαιοὶ, ὡς ἐπεὶ μέλλει καταγρέφειν ἤγαγε τελειῶν τὸν λόγον ὁ ποιητὴς εἰς τὰς τῦ ἕκτορος ταφάς, ἐγκαταλείπει πόθῳ τι κέντρον τοῖς ἀκροατᾶις, δι' ὧν ἐν τούτοις λαλεῖ, ὥσε ποθεῖν ἀκῦσαί τι καὶ περὶ τῆς ἀχιλλέως ἀναιρέσεως. καὶ ἐννοεῖσθαι, οἷον ἂν ὁ ποιητὴς ἐγένετο καὶ αὐτὰ διατιθέμενος. Mox ἔμελλεν habent A. R. D.

v. 86.

φθίσεθ'] φθίσεθαι. 2. Mox vers. 89. τήν δ'. 2. A. R. et vers. 9. τίπτέ με. 2. S.

v. 92.

ἅλιον — ἔσσεται] ἅλιον — ἔσσεται. A. Mox εἶπε. 2. R. atque ita etiam in schol. Eustath. p. 1340. v. 53.

v. 100.

ἡ δ' ἄρα] ἦδ' ἄρα. 2. ἦϑ' ἄρα. R.

v. 104.

ἦλυθες] ἤληθες. A. Idem habet vers. 106. κάλεσαι.

v. 108.

ἀμφὶ νέκυϊ καὶ ἀχιλλῆϊ] ἀμφινέκυϊ, καὶ ἀχιλῆϊ. A. Mox vers. 109. ὀτρύνεσκον. A. D. 2.

v. 110.

προτιάπτω] προϊάπτω in marg. S.

v. 112.

ἐπίτειλον] Euſtath. explicat ἄγγειλον. Sed quae Thetis Achilli a Ioue nunciat, ſimul mandatum continent.

v. 114.

Φρεσὶ μαινομένῃσιν] μαινόμενος. Euſtath.

v. 116.

αἶκεν πώς] αἰκέν. 2. R. S. πως. 2. S. A. D. R. Mox verſ. 118. λύσσαθαι R. et verſ. 119. τάκεν θυμόν. 2.

v. 119.

ἰήνῃ] εὐφράνῃ, διαχέῃ. Euſtath. Odyſſ. ο. 378. οἷά τε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἰαίνει. Ita enim habet Cod. Moſq. pro ἀεὶ δμώεσσιν, vbi ſcholium legitur ἱλαρύνει.

v. 123.

ἀδινὰ] ἄδινα D. et ἄμφ'. Idem. Mox verſ. 124. ἐντύνοντο. 2. A. S. D. R. et Euſtath. in ſchol. p. 1342. v. 5. Idem addit verſ. 7. καίρια δ' ἐνταῦθα πάρισσα τὸ ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο, καθὰ καὶ ἀνωτέρω τὸ, ἐμέτε δείσῃ ἀπὸ θ' ἕκτορα λύσῃ. Sed tamen Odyſſ. π. 2. Codex Moſq. habet ἐντύνοντ' ἄρισον, addita interpretatione εὐτρέπιζον.

v. 128.

τέο μέχρις] μέχρι τίνος. Euſtath. Mox v. 129. ἔτε τι σίτου. R. quod in margine habet S. et verſ. 130. ἔτε εὐνῆς. R. De ſententia huius verſus v. Euſtath. p. 1342 v. 29.

v. 132.

παρέσηκεν] παρέσηκε. A. D. et R. in ſchol. Mox vitioſe κραταιή. A. Sic et verſ. 136. κωφωνίσιν. Idem.

v. 138.

v. 138.

τὴν δ'] τήν δ'. A. R. 2. τόν δ'. S.

v. 139.

ἄγοιτο] ἄροιτο. A. D. et S. in marg.

v. 141.

ἐν νηῶν ἀγύρεις] ἐν ναυσάθμῳ. Eustath. Mox idem μήτης τέ.

v. 144.

ἴθι] ἴθε. A, λίπεσ'. D. ἔδος. 2.

v. 147.

τά κε] τά κεν. A. R.

v. 149.

κήρυξ τίς] κῆρύξ τις. A. D. κῆρυξ τίς. R. κῆρυξ τις. 2. Ibid. ἰθύνει. A. D. ἰθύνειν in marg. S. in contextu R. sed idem in schol. p. 1343. v. 4. ἰθύνῃ habet.

v. 152.

μηδέ τί] μηδέ τι. S. D. R. 2. Mox vers. 153. γὰρ ὀϊπομπὸν ὀπόσσομεν. A. et vers. 156. κτανέες. A.

v. 161.

μὲν πατέρ' ἀμφί] ἄμφι. A. D. ἀμφί. S. ἀμφικαθήμενοι. 2. R. in contextu et in scholiis. Mox vers. 162. ὅ δ' ἐν μέσσοισι. D. R. 2.

v. 163.

ἐντυπὰς] vide Apoll. Rhod. p. 29.

v. 164.

κόπρος] κόνις Pseudo-Didymus explicat. Ergo paullo humanior interprete Latino, qui *fimus* reddidit.

v. 165.

καταμήσατο] κατεμήσατο. D. S. καταμόσατο. A. ἐν αμαθῃ κόνιν, de mortuo habet Philo p. 414.

Copioſe de his diſputat Doruill. ad Charit. p. 365. ſeqq. Huc facit locus Suidae, qui tamen dubius eſt. καταμησάμενος· ἐπιβαλὼν, ἐπικαταχέας. Ἰώσηπος· ὁ δὲ περιῤῥήξας τὴν ἐσθῆτα καὶ καταμησάμενος τῆς κεφαλῆς κόνιν.

v. 166.

ἰδὲ] ἠδέ. A. R. mox ὀδύρεντο. R. Mox verſ. 168. ὑπ' A. S. D. R. in contextu et in ſcholiis.

v. 170.

τυτθὸν] Vehementer placet hic verſus. Primum Iridis cura aduerſus Priamum, quae voce vtitur ſummiſſa, ne inopinato aduentu et voce clamoſa obuolutum praeſertim et imprudentem terreat. Dein Priamus, qui, cum totus in ſe conuerſus eſſet, totumque ſe moerori dediſſet, repentina, quamuis leni, compellatione toto corpore contremiſcit. Tum exordium Iridis, θάρσει Δαρδανίδη, quo ſtatim omnem metum amouet, quam aptum! Ibid. τόνδε. A. D. ἔλαβε. 2. D.

v. 172.

γάρτοι] τι in ſcholiis habet Euſtath. mox τόδ' explicat per ἐνταῦθα. ἐγὼν autem habet 2. pro ἐγώ. Il. α. 105. quem locum Erneſti V. Cel. in notis laudauit, Codex Moſq. 3. habet κακοσσόμενος, adſcripta interpretatione ὀργιζόμενος. v. Villoiſonum V. Cel. ad Lex. Apoll. p. 454. Obiter addo ex Lex. MS. ὀσσεύεσθαι· κληδονίζεσθαι. et ἤσσετο· προεώρα. ὄσσετο θυμὸς (Odyſſ. κ. 374.) τετέκι κατὰ ψυχὴν προσεδέχετο, οἷον ἡ κατ' ἐπίνοιαν γνῶσις. μετείληπται ἀπὸ τῶν ὄσσων. et ὀσσόμενος· προορῶν. De ὀσσεύεσθαι ſeu ὀττεύεσθαι comparari poteſt Polyb. T. II. p. 725. et T. III. p. 101.

v. 174.

v. 174.

ὅς σευ] ὃς σεῦ. A. R. et verſ. 176. ἀχιλῆϊ. R.

v. 177.

οἷον] οἷος. A. et verſ. 178. κῆρυξ. A. D. R. 2. et ὅς κεν A. D.

v. 181.

μηδέτι] μηδὲ τι. A. S. D. R.

v. 185.

ἐρύξει] ἐρύξαι. D. Sed in ſcholiis ἐρύξει. Mox v. 188. ἆρ. 2. A. D. R. et v. 189. ἡμιονίην. A.

v. 191.

αὐτὸς δ'] αὐτός δ'. A. D. R. 2.

v. 192.

ὃς γλήνεα] ὃς πολλὰ ἐχώρει κειμήλια γλήνης ἄξια. Euſtath. Ibid. κεχάνδη. 2.

v. 193.

δαιμονίη] δυσυχής. Euſtath. Mox v. 196. τά κεν. A. et v. 198. αὐτός γε. S.

v. 201.

ὤμοι] ὦμοι. A. D. R. S. πῇ. A. D. R. οἴκονδ'. R. ἢ τὸ πάρος. D.

v 204.

κεἰ ἐθλὸς] Vim huius vocabuli demonſtrat Euſtath. ad h. l. Mox v. 206. ἐσόψεται. D.

v. 207.

ὄδε] ὄγε. A. D. Mox ἐδὲ τις αἰδέσσεται. A.

v. 209.

τῷ δ'] ἕκτορι. Mox v. 210. ὅτέ μιν. 2. R.

v. 211.

ἆσαι] κορέσαι. Euſtath. Il. ε. 289. αἵματος ἆσαι, vbi ſcholium Cod. Moſq. 1. ἐμπλῆσαι. Lex. MS. ἆσαι· κορέσαι. λέγεται δὲ καὶ δοξάσαι καὶ λέξαι.

ἀπάνευθε] τὸ ἔῶν ἀπάνευθε τοκήων, γενναίως βέλεται κωλύσαι τῆς ὁδῦ τὸν γέροντα. εἰ γὰρ μεμοίραται ἀλέσθαι τὸν υἱὸν ἀπάνευθε τῶν αὐτῦ, ἐὸ' ἆρα ἐκείνες χρὴ ἀπελθεῖν, ἔνθα ἐκεῖνος κεῖται. Euſtath.

v. 212.

ἔχοιμι] ἔδοιμι eſt apud Plutarch. de ſuperſtit. p. 68. edit. Moſq.

v. 214.

ἔ ἐ] ἔ ἐ. A. ἔτι in marg. S.

κακιζόμενον — ἑταῖτ'] ὅρα, ὅτι ὡς ἡ μήτηρ ἐπέκρυψε τὸν τῦ υἱῦ ψόγον. ὁ μὲν γὰρ τρὶς περιέδραμε τὴν ἴλιον φεύγων· ἡ δὲ ταῦτα μὲν σιγᾷ τῆς δὲ ὕςερον ἀντιςάσεως μέμνηται, καθ' ἣν ἐκ ἔτι ἔφυγεν. Euſtath.

v. 217.

τὴν δ'] τήν δ' A. R. 2. Mox verſ. 219. ὄρνις ἐν. 2. et κακὴ pro κακός. Idem. Ὄρνις δὲ κακὸς ἡ Ἐκάβη τῷ ἀνδρὶ, διότι δυσφημεῖ καὶ κλαίει ἀπιόντος λύσασθαι τὸν υἱόν. Euſtath.

v. 221.

ἦ οἵ] ἦ οἷοι in marg. S. Mox μάντιες. 2. A. S. D. R. in contextu et in ſcholiis.

v. 222.

ψεῦδός κεν] Sic Il. β. 81.

v. 223.

ἐδέδρακον ἄντην] ἀντικρὺ εἶδον. Euſtath.

v. 224.

ἄλιον ἔπος] ἀλίη ὁδός. in marg. S.

v. 227.

v. 227.

ἐμὸν υἱὸν] ὅρα τὸ, ἐμὸν υἱὸν, ὁριμέως πρὸς ἐντροπὴν τῆς Ἑκάβης ῥηθέν. αὐτῆς γὰρ ἐκ ἂν εἴη, τῆς κωλυούσης τὴν εἰς ἐκεῖνον τιμήν. Euſtath.

ἔρον εἶην] εἶην. A. D. De ſpiritu aſpero monet Euſtath. p. 1346. v. 28.

v. 230.

ἀπλοΐδας] ἀπλοϊάδας. R. Mox τόσσε. 2. et v. 231. τόσσε. A. D.

v. 232.

ϛήσας] ϛαθμήσας. Euſtath.

v. 234.

θρῆκες] θρῆϊκες. A. D. 2.

v. 235.

ἐξεσίην ἐλθόντι] Poſt ἐξεσίην, addunt δ'. A. D. et S. in marg. Euſtathius p. 1347. v. 17. vtramque lectionem notat.

v. 238.

ἀπέεργεν] Euſtath. in ſchol. p. 1347. v. 53. ἀπέργεν et ἀνέργεν laudat. Ibidem eſt quoque ἐνίπτων, pro ἐνίσσων, quod repetit ibid. v. 57. Tandem vulgatam, vt variam lectionem, notat. De ἀνέεργεν et ἀπέεργεν vide eundem p. 1348. v. 10. Il. χ. 497. eſt ὀνειδείοισιν ἐνίσσων.

v. 240.

ἦλθετε] ἦλθε. A. Mox v. 241. ἔδωκεν. 2. et verſ. 242. ὔμμες. A. De vi articuli τὸν, ante ἄριϛον v. Euſtath. p. 1348. v. 8. Mox v. 245. ἀλαπαζομένην τέ. 2.

v. 247.

οἱ δ'] οἵ δ'. A. D. R. 2. et verſ. 248. οὐδ'. Idem.

v. 251.

Δῖον ἀγαυὸν] In Codice Moſquenſi ἀγαυὸν, vt reliqua nomina propria, linea notatum eſt. Mox verſ. 252. ἐκέλευσε. 2.

v. 254.

ἄντι] ἀντὶ. 2. A. D. R. S. et mox πεφᾶθαι. A. D. et verſ. 255. ἄμοι. A. D. R.

v. 257.

τρωΐλον] τρώϊλον. A. D.

v. 261.

ψεῦσαι] De vi huius vocabuli videri debet Euſtath. p. 1348. v. 54. ſeqq. Mox χορουτυπίῃσιν, inſcripto penultimae οι. 2.

v. 262.

ἄρνῶν — ἁρπακτῆρες] Huius conuicii vim non capio.

v. 263.

ἄμαξαν] ἅμαξαν. 2. D. A. S. ibid. ἐφοπλίσαιτε. A. D. S. vbi in marg. eſt ἐφοπλίσητε. Euſtath. p. 1348. v. 38. ἐφοπλίσητε et ἐφοπλίσαιτε, vt varias lectiones notat.

v. 264.

πρήσσωμεν] πρήσωμεν. A. D. R. De ἐπιθεῖτε et ἐπιθῆτε v. Euſtath. p. 1349. v. 27. 28.

v. 265.

οἱ δ'] οἳ δ. 2. R. et verſ. 266. ἅμαξαν. 2. D. R. A. S. et ἡμιονίην. A. D.

v. 267.

πρωτοπαγῆ] πρωτοπαγέα. 2. R. in contextu et in ſcholiis. S. in marg. Mox verſ. 268. καδδ'. 2. A. D.

v. 269.

v. 269.

ὀμφαλόεν τ'] τ' omittunt 2. R. Etiam ſic in marg. S. Euſtathius quoque in ſchol. bis omittit. Vide in primis p. 1350. v. 1.

v. 270.

ἐννεάπηχυ] ἐγγεάπηχυν. A. D. et S. in marg.

v. 272.

ἔπι] ἐπὶ. 2. A. S. D. R. in contextu et in ſchol. Mox βάλλον. A. D. Et verſ. 274. ἔκαμψαν. 2.

v. 275.

ἐϋξέσσε] ἐϋξέσης. 2. Atque ita Euſtath. p. 1349. v. 45.

v. 276.

νήεον] νήνεον. 2. Odyſſ. α. 147. σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν. et π. 51. σῖτον δ' ἐσσυμένως παρενήνεεν ἐν κανέοισιν. Eodem inclinaſſe videtur Euſtathius, qui νήεον (haud dubie ſcripſerat νήνεον) primitiuum appellat τὸ παρενήνεον.

ἐκτορέης κεφαλῆς] v. Euſtath. p. 1350. v. 25.

v. 277.

ἐντεσιεργὸς] ἐντεσιέργες. 2. A. ἐντεσιῶργες. D. ἐντεσιεργές. S. in marg. Mox verſ. δῶσαν. A. R.

v. 282.

κήρυξ] κῆρυξ. 2. A. S. D. R. Mox verſ. 285. ὄφρ' ἀλεύψαντε. A.

v. 287.

τῇ] τῇ. A. D. mox εὔχευ in marg. S.

v. 289.

ἔπὶ νῆας] intellige ἰκέσθαι. Euſtath.

v. 290.

v. 290.

εὔχευ] εὔχεο. 2. εὔχε. A. D. S. in contextu. Sed in marg. εὔχευ. De vtraque lectione monet Euſtath. p. 1350. v. 53. Mox κελενεφέι. A.

v. 291.

κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται] καθορᾷ. Euſtath.

v. 292.

ὅσε] ὃς τέ. 2. R. A. S. D.

v. 293.

καὶ εὖ] καί οἱ. 2. καί εὖ. A. καὶ εὖ et καί εὖ, vt varias lectiones notat, addens, lenius fore καί οἱ, ſed illa magis eſſe poetica. Euſtath. p. 1351. v. 47. Mox verſ. 294. ὄφρά μιν. 2. S. R. et verſ. 298. ἐπ' 2. D. A. R. S.

v. 299.

τὴν δ'] τήν δ'. A. R. Mox verſ. 302. ἦ ῥα. 2. A. S. D. et in fine verſus γηραιός. 2. Rurſus verſ. 306. ἔρκει. D.

v. 309.

ἀχιλλῆος] ἀχιλῆος. 2. Mox verſ. 310. ὅς τε. A. S. 2. et verſ. 311. καί οἱ 2. καί εὖ. A. D. καί εὖ. R.

v. 312.

δεξιὸν] Hunc verſum omittit 2. In eodem ὄφρά μιν habet R. S. et ὀφθαλμοῖσιν. D.

v. 316.

μόρφνον] μορφνὸν. 2. A. D. De accentu huius vocabuli v. Euſtath. p. 1352. v. 12. ſeqq. Ibidem etiam agit de accentu vocabuli περανὸς verſ. 18. ſeqq. In Scuto Herculis, ex quo Erneſti V. Cel. in notis laudat verſ. 134. duos Codices contuli. Vterque exhibet μορφνοῖο. Alter tamen in margine hanc notam habet:

habet: γρ. μόρφνοιο. μόρφνος γὰρ βαφύνεται κατὰ ἐτυμολογικὸν εἶδος. et ibid. μορφνοῖο φλεγύας, τουτέστι μέλανος αἰετοῦ. φλεγύας γάρ ἐστιν αἰετός. ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ λαμπρὸς εἶναι. et μόρφνος (sic.) αἰετὸς ἀπὸ τοῦ μάρπτω, τὸ καταλαμβάνω, καὶ γίνεται μάρπνος, καὶ τροπῇ τοῦ (α, quod excidit) εἰς ο, καὶ τοῦ π εἰς Φ, μόρφνος, ὁ καταλαμβάνων. ἢ παρὰ τὴν ὄρφνην, πλεοναςμῷ, ἵνα σημαίνηται ὁ μέλας. Lex. MS. Cyrilli. μορφνόν· τὸ σκοτεινόν. Aliud Lex. MS. μόρφνος· εἶδος αἰετοῦ, παρὰ τὴν ὀρφνὴν, οἷον νύκτα δι' ὀρφναίην. πλεοναςμῷ τοῦ μ, μόρφνος, ἵνα σημαίνει (vltimae ſyllabae inſcripto η) ὁ μόρφνος· ἢ παρὰ τὸν μόρον καὶ τὸ φόνος, κατὰ συγκοπὴν τῶν δύο οο, μόρφνος, οἱονεὶ, ὁ ἐπιφέρων τοῖς ὄρνισι φόνον.

ὃν καὶ Περκνὸν καλέουσιν] Neſcio, an ſatis accommodatum ſit grauitati carminis heroici ſynonyma tractare. In libello grammatico iſta potius locum habere putem.

v. 318.

εὐκληῖς] ἐϋκλῆϊς. R. Mox verſ. 319. ἐκάπερθεν. A. et σφι. 2.

v. 320.

ὑπὲρ] δι'. R. Atque ſic in marg. S. Nam Stephanum ex Euſtathio potiſſimum variantes, quas margini adſcripſit, petiiſſe, iam ſaepius eſt animaduerſum.

v. 322.

ἐπεβήσετο] ἐπεβήσατο. A. D.

v. 323.

ἐριδέπῃ] ἐριγδέπῃ. 2. Sed iſtud γ vix apparebat. Sine γ Homerum h. l. ſcripſiſſe monet Euſtath. p. 1352. v. 50.

v. 50. Mox verſ. 326. κέλευεν. 2. et verſ. 328. θάνατόν δε. S. θάνατόν γε. A. D.

v. 329.

οἱ δ'] οἵ δ'. A. D. R. Mox verſ. 330. ἆρ. A. D. R. 2. ibid. προτί. 2. et ἀπεγέοντο. 2.

v. 331.

τῷ] τῷδ'. 2. ibid. λάθεν. 2. et ζῇ — promoto ν ad verſum proximum. 2. R. et in marg. S. v. Euſtath. p. 1352. v. 58.

v. 333.

ἄρ'] ἆρ. 2. A. D. R. Mox verſ. 335. ἑταιρίσαι. A. D. et verſ. 338. Πηλείωνα δ'. D.

v. 343.

ῥαίβδον] ῥᾶβδον. A. D. R. Mythologiam huius ῥαίβδου breuiter ad h. l. tradit Euſtath. p. 1353. v. 29.

v. 344.

τὸς δ'] τός δ'. A. D. R. Mox τε, poſt αὖ, omittit. 2.

v. 346.

ἄρα] ἆρ ἐς. 2. et in fine verſus ἵκανεν. 2.

v. 349.

οἱ δ'] οἵ δ', A. D. R. 2. ibid. παρὲξ. R. 2. Ili tumulum extra vrbem fuiſſe, ex alio etiam Homeri loco docet Euſtath. p. 1353. circa finem. Mox verſ. 350. ἆρ. 2. A. D. R. et τὲ. R. et verſ. 352. τόν δ'. 2. A. D. R. et κῆρυξ. 2. A. D. R. S. Paullo poſt verſ. 355. εἴω. D.

v. 359.

v. 359.

ἐνὶ γναμπτοῖσι] ἐνιγναπτοῖς. A. D. et μέλεσσιν. A. D. R. Hic locus comparari potest cum vers. 170. et 171. vt appareat varietas, copia et decorum. Supra breuiter dixit, τὸν δὲ τρόμος ἔλαβε γυῖα. Nec enim vbique copiam effundere decet. Hic latius et copiosius. In primis illud γναμπτοῖσι, eo, quo Ernesti explicat, modo, cui non placeat? Supra Dea voce summissa et blanda alloquitur attonitum Priamum. Hic iuuenis Deus manum porrigit trementi, quod Deae indecorum fuisset. Iuuenis autem habitum induit Mercurius, ne insidias metueret Priamus, quod ista aetas in primis ἄκακος habetur.

v. 361.

ἐξείρετο] ἐξήρετο. 2. ibid. προσέειπεν. 2. A. D. R. μετέειπε in scholiis habet Eustath. p. 1354. v. 40. Il. ε. v. 756. Codex Mosq. 1. habet ἐξείρετο. Codex autem 2. ἐξήρετο et μετέειπε. Addo obiter scholium Cod. 1. ad Il. α. 513. ἔρομαι, κοινῶν, τὸ ἐρωτῶ. εἴρομαι, ποιητικῶς. ἀπὸ μὲν τοῦ ἔρομαι, ἠρόμην, δεύτερος ἀόριστος διὰ τοῦ η. ἀπὸ δὲ τοῦ εἴρομαι, εἰρόμην ποιητικῶς, διὰ διφθόγγου, ἐν σημασίᾳ ἀορίστου, κατὰ τὴν ποιητικὴν συνήθειαν.

v. 362.

πῆ] πῇ. D. R. Mox ἵππους τε. 2. et vers. 377. τόσσαδ' A. D. R. De ἄγοντα et ἔχοντα v. Eustath. p. 1354. v. 48.

v. 368.

ἐπηδεῖ] ὀπηδεῖ. A. S. D. R. Mox vers. 369. ἄνδρ' ἐπαμύναθαι. 2. ἀπαμύνεθαι in marg. S. ἀπαμύνεθαι in contextu, sed in scholiis ἀπαμύναθαι. D. Mox ὅτέ τις. R.

v. 370.

v. 370.

ἀλλὰ] καὶ δέ. 2. D. R. A. ἠδὲ in marg. S. Euſtath. p. 1353. v. 53. ἠδέκεν et καὶ δέκεν, vt varias lectiones notat. Mox verſ. 372. τόν δ'. A. R. 2. et verſ. 373. πῇ. A. D. R. nec non τά δέ γ'. R.

v. 374.

ἀλλ' ἔτι] ἀλλ' εἴ. 2. Mox verſ. 375. τοῖον δ'. A. D.

v. 377.

νόον] νόῳ 2. Atque ita in textu et in ſchol. R. Mox ἔζεσσι. 2. A. D. et verſ. 378. τόν δ'. A. D. 2.

v. 379.

ἔειπας] ἔειπες. 2. R. et S. in marg. Mox verſ. 381. πῃ. D. et verſ. 382. τὰ δέ. S. D. R.

v. 384.

ὤριστος] ὄφριστος. 2. R. et ὄλωλεν. A. D. R. Mox πάϊς. 2. et verſ. 386. τόν δ'. A. D. R. 2.

v. 387.

ἔξ ἔσσι] ἔζεσσι. 2. A. D.

v. 388.

ὅς μοι] ὥς μοι in marg. S. Et ſic in ſchol. Euſtath, qui ibidem καλὰ dictum notat pro καλῶς· articulum autem τὸν, ante οἶτον, περιττὸν putat, Mox verſ. 389. τὸν δ'. A. D. R. 2. et verſ. 391. ἐνὶ. A. S. D. R. in textu et in ſchol.

v. 396.

ἐγὼ] ἐγών. A. S. D. R. Mox verſ. 397. ἔζεμι. 2. D. A. Ibid. δέμοι in contextu habet S. ſed idem tamen, vt varie-

varietatem notat in marg. cum potius ad δὲ δὴ versus 398. referendum fuisset, vt mox apparebit.

v. 398.

ὅδ'] ὅγ'. 2. quomodo in schol. habet Eustath. Mox legitur δὲ ποι, pro δὲ δὴ. A. D. R.

v. 399.

ἔασιν] ἔασσιν. R. D.

τοι] οἱ. 2. τι. A. D. R.

v. 400.

μεταπαλλόμενος] μέτα παλλόμενος. 2. Mox vers. 403. γὰρ οἵ δε. 2.

καθήμενοι] Ita saepe Demosthenes de iis, qui otiosi vitam traducunt.

v. 405.

τὸν δ'] τόν δ'. A. D. R. 2. Mox vers. 406. πηλιάδεω ἀχιλῆος. A.

v. 408.

ἦ] ἤ. 2. ἔ. D. Mox παρὰ. 2. Mox vers. 410. τὸν δ'. A. D. R. 2. et vers. 411. τόνγε κύνες. 2. et Eustath. in schol.

v. 413.

αὕτως] ἔτως. in marg. S. Vtrumque h. l. in suis Codd. videtur reperisse Eustath. v. p. 1356. v. 27. Mox δὲ οἱ ἥδε in marg. S. Vide Eustath. l. l. v. 28.

v. 415.

οἵ] αἵ. 2. A. S. R.

v. 417.

ἀϊκηδέως] ἀνηλεῶς. Eustath. Ibid. διά. D. et φανήῃ. R. de qua orthographia monet Eustath. p. 1356. v. 42.

v. 418.

Θεσπῖο] Θεσπῖο. A. Θηπῖο. in ſchol. habet Euſtath. et explicat p. 1356. v. 42.

v. 419.

ἐερσήεις] ἐερσήεις. S. ἐερσείης. A. ἐερσηείς. D. ἐρσήεις Euſtath. ter in ſcholiis. ἐρσηείς in ſchol. D.

v. 420.

μιλτὸς] βεβαμμένος αἵματι explicat Euſtath. laudatque μιάνθην αἵματι μηροί.

v. 421.

ἐτύπη] ἐτύπη. A. Mox γαῖε ἐν αὐτῷ. D. 2. et verſ. 424. γήθησέν δ'. 2.

v. 425.

διδῦναι] διδόναι S. in marg. Atque ita R. in contextu et in ſchol.

v. 426.

ἔπποτ' ἔην γε] Haec eo ſenſu accipio, quo dixit verſ. 258. 259. ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐώικει Ἀνδρός γε θνητῷ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο. Nam Didymi et alterius interpretationes, quas ſupra laudaui, diſplicent.

v. 428.

ἀπεμνήσαντο] ἐπεμνήσαντο. A. D. Atque ita S. in marg. et Euſtath. in ſchol. In Heſiodi loco, a Clarkio laudato, tres Codd. MSS. Moſqq. conſentiunt in ἀπεμνόσαντο. Eorum vnus addit ſcholium ἀπευχαρίσησαν. Syneſ. T. II. p. 16. ἡγῦ σοὶ χάριν εἰδέναι καὶ ἀπομεμνῆθαι τῶν ἀγαθῶν. ibid. p. 14. τῶν δν παρ' ἐκείνου πολλῶν καὶ ἡδίστων εἰς Ἀμμώνιον τὸν ἀνεψιὸν τὴν χάριν ἀπομνημονεύσωμεν. et p. 70.

προ-

προσήκει δὲ ὄντι θείῳ ἐις αὐτὰ (τὰ παιδία) ἀπομνημονεῦσαι τὴν χάριν.

v. 429.

ἄλεισον] ἄλειτσον. A. et ſic in ſchol. D. Mox verſ. 431. ὄφρά κεν. 2. R. et verſ. 432. τόνδ'. A. R. 2.

v. 433.

νεωτέρῳ] fiduciam tentandi ſumens ab aetate mea. Mox verſ. 434. ἀχιλλῆος. A. D. ἀχιλῆος. R. ibid. ἔχεθαι, pro δέχεθαι. A. D. ἀχιλῆος ἔχεθαι in marg. S.

v. 436.

μοί τι] μοι τί. 2. μοι, omiſſo τι. A. D. R. Ibid. γένοιτο in marg. S. vti Euſtath. in ſchol. habet p. 1357. v. 46. Mox verſ. 437. σοίδ'. A. 2. et verſ. 439. ἄν τίς. 2. ἄν τις. A. D.

v. 439.

ἐνοσσάμενος] Il. δ. v. 539. ἐνόσσατο. Vbi ſchol. Cod. Moſq. 1. μέμψατο. Mox verſ. 440. ἀναΐξαις 2.

v. 441.

λαίζετο] Sic Il. δ. v. 357. λαίζετο μῦθον, vbi ſchol. Cod. Moſq. 1. ἐπελάβετο. Mox verſ. 442. ἀν δ' ἔπνευσ'. S.

v. 443.

πύργυς τε νεῶν] Etymolog. M. in πύργος. λέγεται δὲ καὶ μέρος τὶ τῆς νεῶς. Conf. Pollux. l. p. 63. Mox verſ. 448. ὅτε δὲ. A. D. et verſ. 451. λαχνήεν τ'. A. 2.

v. 452.

δὲ οἱ] δέ οἱ. D. R. 2. Mox verſ. 454. ἐλάτινος. 2. ibid. ἐπιζήσεσθαι 2. D. R. in contextu et in ſchol. Atque ita quoque in marg. S.

v. 455.

κληῖδα] κληίδα. A. D. Mox verſ. 456. ἀχιλεύς. 2. A. D. ἀῤῥ. 2. D. R. A. ἐπιῤῥήσσεσκε. 2. D. R. in contextu et in ſchol. S. in marg.

v. 457.

ὤιξε] ὤϊξε. A. D. et verſ. 458. ποδώκεα. A. D. R. Rurſus verſ. 459. ἀπέβαινεν. D.

v. 460.

ἦτοι] ἤτοι. A. S. D. R. in contextu et in ſchol. Ita quoque verſu 462. 2. A. S. D. R.

v. 465.

πηλείωνος] πηλείονος. D.

v. 467.

ἵνα οἱ] ἵνά οἱ. S. R. Mox verſ. 469. χαμαῖζε. A. S. D. R. De accentu huius vocabuli v. Euſtath. ad Il. γ. 29. p. 377.

v. 472.

ἀχιλεὺς] ἀχιλεύς. A. D. Ibid. pro ἐν δέ μιν. Euſtath. p. 1359. verſ. 39. ſemel per errorem laudat εὗρέ μιν. Sed mox ibid. iterum locum repetens omittit εὗρε. Tandem verſ. 59. habet μιν αὐτόν.

v. 473.

καθείατο τῷ] καθήατο· τὼ. in marg. S. τῷ. 2. καθήατο habet in ſchol. Euſtath. Mox οἵῳ. A. D.

v. 475.

ἀπέληγεν ἐδωδῆς] In his deficit Codex Moſquenſis 2.

LIPSIAE,
LITTERIS BREITKOPFIANIS.
cIↃIↃccLXXXI.